

Yêu Em Kể Từ Ngày Cưới

Contents

Yêu Em Kể Từ Ngày Cưới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	24
4. Chương 4	37
5. Chương 5	48
6. Chương 6	57
7. Chương 7	66
8. Chương 8	77
9. Chương 9	86
10. Chương 10	94
11. Chương 11	102

Yêu Em Kể Từ Ngày Cưới

Giới thiệu

Hễ đứng trước Kaitlin là Zach lại quên bằng rằng anh gặp nàng để nói chuyện, bởi hồn vía anh như l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-ke-tu-ngay-cuoi>

1. Chương 1

Zach Harper, người đàn ông cuối cùng mà Kaitlin Saville muốn gặp trên đời, đang đứng ngay trên hành lang bên ngoài cánh cửa căn hộ của cô. Cái gã cao lêu nghêu, tóc sẫm màu với ánh mắt lạnh như thép kia chính là kẻ buộc cô phải gói ghém đồ đạc mà chuẩn bị rời khỏi căn hộ thuê này, kẻ buộc cô phải đi khỏi thành phố New York.

Đứng đối diện với anh ta, vòng tay trước chiếc áo phông Mets màu xanh nước biển đã ám bụi, cô thầm

mong đôi mắt mình đã bớt sưng đỏ sau trận khóc tu tu ban sáng và trên má không còn sót lại những vệt nước mắt.

“Chúng ta có chuyện cần bàn bạc”, Zach mở lời trước, giọng anh cứng ngắt, vẻ mặt thản nhiên. Tay trái anh ôm vòng lấy chiếc cặp tài liệu màu đen bằng da.

Zach mặc bộ vest của Grant Hicks, áo sơ mi trắng là phẳng phiu. Chiếc cà vạt đỏ làm từ chất lụa tuyệt hảo, những chiếc khuy măng-sét lấp lánh vàng chóa. Như thường lệ, mái tóc anh vừa được tỉa gọn, khuôn mặt mới cạo, đôi giày được đánh bóng đến từng milimet.

“Chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả”, cô đáp, dụi các đầu ngón chân vào lớp tất rộng che đôi bàn chân bên dưới đường gấu mòn xơ của chiếc quần bò màu bạc.

Cô ăn mặc thế này là bình thường, chẳng có gì gọi là lôi thôi cả, Kaitlin tự nhủ thầm. Một phụ nữ có quyền ăn mặc tự nhiên thoải mái trong ngôi nhà của chính mình. Còn cái gã Zach Harper, anh ta chẳng có tí quyền gì được đứng trong nhà cô cả. Cô dơ đóng sập cửa trước mặt anh ta, nhưng tay anh ta đã vươn ra chặn lại.

Cánh tay anh ta rắn rỏi và rám nắng, cổ tay khỏe và các ngón thon. Bàn tay không đeo nhẫn nhưng cổ tay lấp lánh ánh sáng của chiếc đồng hồ Cartier bạch kim mặt kim cương, “Tôi không đùa đâu, Kaitlin”.

“Và tôi cũng đâu có cười tán thưởng”. Cô không hình dung nổi lại có chút rắc rối nho nhỏ nào có thể xảy ra đến trong cuộc đời mỗi bước một gặp may của cái anh chàng Zach Harper kia. Gã đàn ông này không chỉ sa thải cô mà còn thao túng khiến cô bị cấm vận trước mọi văn phòng kiến trúc ở thành phố New York này.

Anh ta nhìn với qua vai cô, “Tôi vào nhà được không?”

Cô vờ suy nghĩ trong giây lát, “Không”.

Có thể anh ta là ông chủ tối thượng trong vương quốc Vận Tải Harper của mình và cả mọi công ty đầy tiềm lực ở Manhattan, nhưng anh ta đừng hòng có quyền ghé mắt vào cái ổ lợn xộn của cô, nhất là khi cả bộ nội y bằng ren còn nằm chêm chệch bên cửa sổ.

Anh ta nghiêng chặt hàm răng.

Cô chỉnh lại thế đứng, chân như chôn chặt trên sàn.

“Đó là quyền của cô”, anh ta nhá chữ đều đều, tay ngọc ngậy trên quai cặp tài liệu. “Chúng ta chẳng bạn bè gì sất”, cô thẳng thừng.

Thực ra, họ là kẻ thù của nhau mới đúng. Vì chính anh ta là kẻ hủy hoại cuộc đời cô, dù ở anh ta hội tụ đủ các yếu tố hấp dẫn, thành công, thông minh và còn khiêu vũ quá tuyệt nữa. Anh ta đúng thực là... ừm, một mẫu người đáng mơ ước.

Zach so vai, mắt liếc nhìn cả hai phía của dãy hành lang tòa nhà đã ngót nghét nửa thế kỷ. Ánh đèn mờ, chiếc thảm hoa văn đã cũ sờn. Mười cánh cửa bật mở khi nghe tiếng nói quá to từ góc tầng năm phát ra. Căn hộ của Kaitlin nằm ở cuối dãy, cạnh cầu thang thép thoát hiểm và hệ thống đèn báo cháy nằm gọn ghẽ trong hộp kính.

“Tốt thôi”, anh ta nói với cô, “Chúng ta sẽ bàn ở ngay đây vậy”.

Ồ, đừng có mà mơ. Hai ta sẽ chẳng bàn bạc bất cứ điều gì nữa cả. Cô định bước lùi vào chốn nương náu yên ổn của căn hộ.

“Cô nhớ đêm Vegas chứ?”, anh ta hỏi với theo.

Câu hỏi của anh khiến cô lạnh người từng bước.

Cô chẳng thể nào quên buổi dạ tiệc của tập đoàn Harper ở Bellagio từ ba tháng trước. Ngoài các ca sĩ, các vũ công, các nghệ sĩ xiếc tung hứng và nhào lộn mua vui cho đám năm trăm khách hàng sành điệu của Tập đoàn Vận tải Harper, còn có một anh chàng thủ vai ca sĩ huyền thoại Elvis uốn éo, anh ta đã lôi tuột cô và Zach từ sân khiêu vũ lên Hội đám cưới giả tung bừng.

Lúc đó, cô nghĩ đơn giản chỉ là đùa vui, hòa chung không khí rộn ràng thanh thoi của dạ tiệc. Tất nhiên, cảm giác hưng phấn nhẹ nhàng của cô còn được vài ly martinis pha việt quất tiếp lửa cho. Về sau cô mới muộn màng nhận ra rằng, ý nghĩ tặc lười ham vui trong phút chốc lại khiến cô bẽ bàng.

“Ờ giấy chúng ta đã ký thì sao?”, Zach tiếp tục khi thấy cô chìm vào im lặng.

Thực ra ngay sáng nay cô đã tình cờ tìm thấy giấy hôn thú giả của cô và anh ta. Giờ thì nó đã bị nhét vào cuốn album ảnh sơ sài lẻ loi nằm ở đáy tủ quần áo, lại còn bị vùi dưới mấy chiếc quần jean.

Thật ngu ngốc khi cô vẫn giữ lại bức ảnh kỷ niệm kia. Nhưng đêm huy hoàng của cô trong vòng tay Zach mới diễn ra vài ngày trước, đâu có chóng mặt nhòa thế được.

Và khi cô cố gắng giấu giếm tâm hôn thú đó đi, những khoảng khắc hạnh phúc trên sàn nhảy vẫn còn đọng đầy dư âm dịu ngọt.

Thực là cơn ảo mộng kỳ cục.

Ngay tuần tiếp sau đó, người đàn ông này đã nhanh chóng hủy hoại cuộc đời cô. Giờ đây anh ta đang hít một hơi thật sâu, “Ờ giấy đó có hiệu lực”.

Cô cau mày nhìn anh ta, “Hiệu lực khoản gì?”

“Hôn nhân”.

Kaitkin chẳng nói chẳng rằng. Có thực Zach đang có ý bảo với cô là gã và cô đã ký vào tờ giấy hôn thú có giá trị thực tế?

“Anh đang đùa đấy chứ?”, cô hỏi.

“Cô thấy tôi đang cười sao?”

Anh ta không cười. Nhưng từ trước đến nay anh ta hiếm khi cười. Và hầu như anh ta không biết đùa. Sự kiện đêm đó, sau này cô mới biết, là một chuyển động bất thường trong cuộc sống của anh ta.

Cảm giác lạnh ngắt xâm chiếm bao tử cô.

“Chúng ta là vợ chồng rồi, Kaitlin ạ”, anh ta nói với cô, đôi mắt lạnh lùng như thép không hề nao núng.

Anh ta và cô không phải đã lấy nhau. Đó chỉ là trò đùa mà thôi. Cả hai chỉ giả vờ diễn trò trên sân khấu.

“Elvis đã được bang Nevada cấp quyền rồi”, Zach nói.

“Tôi và anh đều say”, Kaitlin phản bác, không chịu tin điều ngớ ngẩn bịa tạc kia. “Anh ta đã ra giấy chứng hôn rồi”.

“Làm sao anh biết được?”. Đầu óc cô quay mòng mòng như chiếc máy hoạt động hết công suất, nhắm tính những khả năng và cả những hệ quả tất yếu. “Luật sư của tôi thông báo như thế”. anh ta liếc mắt đầy ngụ ý qua vai cô, hướng về phía căn hộ, “Giờ thì tôi vào được chưa?”

Cô nghĩ đến những cuốn tiểu thuyết thần bí nằm ngổn ngang trên đi-văng, đám tạp chí giải trí vương vãi trên bàn cà phê, cạnh đó chất đống thẻ tín dụng và hóa đơn từ ngân hàng hé lộ lịch trình mua sắm của cô trong tháng qua. Cô nhớ ra chiếc bánh Sugar Bob căn dở đang chễm chệ trên mặt bếp. Và tất nhiên, còn cả hộp quần chip gợi cảm chiếm ngự khung cửa sổ trong ánh chiều vàng vọt.

Nhưng, nếu anh ta đang nói thật thì đây là điều cô chẳng thể nào lờ đi được.

Cô nghiêng chặt răng, lệnh cho chính mình quên phắt đi những ý nghĩ của anh ta. Ai thèm bận tâm nếu anh ta biết cô nghiện món bánh của Sugar Bob? Chỉ vài ngày nữa thôi, anh ta sẽ biến khỏi cuộc sống của cô. Cô sẽ bỏ lại sau lưng mọi điều xưa cũ, để làm lại từ đầu ở một thành phố khác, có thể là Chicago hay Los Angeles.

Cổ họng cô như bị thít lại trước ý nghĩ đó, những giọt nước mắt chỉ chực dâng lên.

Kaitlin rất ghét bị đá văng khỏi cuộc sống thường nhật quen thuộc. Cô đã phải bắt đầu làm lại từ đầu không biết bao nhiêu lần, bỏ lại tổ ấm an toàn sau lưng khi phải chuyển từ cô nhi viện này đến cô nhi viện khác

trong suốt quãng thơ ấu. Cô đã gắn bó với căn hộ nhỏ bé này từ khi lên đại học. Đây là nơi duy nhất mang lại cho cô cảm giác yên ổn của một mái nhà.

“Kaitlin?”, anh gọi cô.

Cô nuốt nước bọt để xua đi hoàn toàn lớp xúc cảm dày đặc chen lên ngang họng, “Hửn rồi”, cô chán nản nói với anh rồi bước sang một bên, “Anh vào đi”.

Khi cô đóng cửa, Zach liếc nhanh những chiếc thùng nằm vương vãi khắp căn hộ. Chẳng có lấy một khoảng trống cho anh ngồi, và cô cũng chẳng buồn dọn lấy một chiếc ghế. Chắc anh ta sẽ chẳng ở lại lâu.

Dù đã cố phớt lờ nhưng ánh mắt cô vẫn cứ vô tình hướng về chiếc hộp đựng đồ nội y. Zach nhìn theo cô, mắt anh ngừng lại ở bộ đồ lót màu trắng điểm tím hoa cà mà cô bạn Lindsay mua tặng cô dịp Giáng Sinh năm ngoái.

“Anh không phiền chứ?”, cô cầm cầu nói rồi bươn vả tiến lại đóng nắp chiếc hộp các-tông.

“Không hề”, anh ta lẩm bẩm, hình như cô còn nghe ra âm điệu thích thú trong giọng của anh ta.

Anh ta đang cười cô cơ đấy. Hoàn hảo thế chứ.

Chiếc nắp hộp bật mở lần nữa, cô cảm thấy gò má mình rần rần khó chịu. Kaitlin xoay người đối diện anh, lấy thân mình chắn giữa Zach và đám đồ nội y của cô.

Đằng sau lưng anh, cô thấy hộp bánh Sugar Bod mở toang hoác. Trong hộp khuyết mất ba chiếc bánh nướng, chúng đã chu du từ chiếc hộp các-tông trắng và giấy bóng kính vào bụng cô từ chín giờ sáng nay.

Trông thân hình chắc lắn của Zach, chẳng thể bói đâu ra nửa gram mỡ thừa. Cô sẵn sàng đánh cuộc là bữa điểm tâm của anh ta chỉ có trái cây, ngũ cốc nguyên cám và thịt nạc thăn. Có lẽ thực đơn được đầu bếp riêng của anh ta trông coi kỹ càng, các nguyên vật liệu đều được nhập khẩu từ Pháp, hoặc ít ra là từ Úc.

Anh ta đặt chiếc cặp tài liệu trên chồng DVD ngự trị chiếc bàn nhỏ rồi vội vàng mở dây khóa, “Tôi đã nhờ luật sư thảo giấy tờ ly hôn”.

“Phải cần đến luật sư nữa sao?”, Kaitlin vẫn đang chặt vật đầu tranh với ý nghĩ về cuộc hôn nhân.

Với Zach.

Tâm trí cô đang muốn bứt ra hàng trăm hướng khác nhau trước sự kiện lạ thường này, nhưng cô kiên quyết kiềm tỏa chúng. Anh ta đúng là đẹp trai, giàu có, thông minh, nhưng cũng quá đối lạnh lùng, tính toán hơn thiệt và đầy nguy hiểm. Đàn bà họa có điên mới chịu cưới anh ta.

Anh ta mở nắp chiếc cặp tài liệu, “Trong trường hợp này, không thể thiếu đám luật sư quái quỷ đó được”.

Kaitlin cau kinh trước kiểu nói sáo mòn của anh ta. Bạn thân của cô, Lindsay, chẳng hề quáo quỷ tí nào.

Trong thoáng chốc, cô thử hình dung phản ứng của Lindsay trước tin này. Rõ ràng Lindsay sẽ choáng nặng. Cô ấy sẽ lo lắng hay giận dữ không nhỉ? Liệu cô ấy có bật cười?

Toàn thể câu chuyện nghe ra quá là ngớ ngẩn.

Kaitlin vén mấy lọn tóc nâu vàng lò xo ra sau tai, vô thức kéo nhẹ chiếc hoa tai ngọc bích khi cơn bồn loạn dâng lên trong lòng. Cô hất mặt lên, đợi thu hút được sự chú ý của Zach, “Tôi đổ là những gì xảy ra ở Vegas vẫn thỉnh thoảng theo anh về nhà”.

Cơ mặt căng lên giật giật trên má anh ta, rõ ràng anh ta chẳng hề thoải mái. Cô cảm nhận được cảm giác thỏa mãn đầy ương ngạnh vì đã làm anh ta mất cân bằng tạm thời.

“Sẽ tốt hơn nếu cô nghiêm túc xem xét chuyện này”, anh ta bảo cô.

“Chúng ta được Elvis chứng hôn”. Cô khẳng khái nói tiếp rồi kết thúc trong tràng cười bồi rồi.

Đôi mắt xám của Zach lóe lên.

“Tiếp đi nào, Zach”, cô ngân nga, “Anh phải thừa nhận rằng...”

Anh lấy ra chiếc phong bì thờ sợi, “Chỉ cần cô ký vào các giấy tờ này thôi, Kaitlin”.

Nhưng cô chưa muốn kết thúc câu chuyện nực cười này, “Tôi đoán như thế này cũng có nghĩa là không có tuần trăng mật nào phải không?”

Anh ngừng thở trong giây lát, hình như có điều gì quá đổi thân thuộc khi ánh nhìn của anh dán vào môi cô.

Cô đột ngột khựng lại trước một mảnh ký ức sống động bất ngờ xuyên ngang rồi lập tức tỉnh táo trở lại.

Phải chăng đêm đó anh ta và cô đã hôn nhau ở Vegas?

Đôi khi, hình ảnh đôi môi anh gắn lên đôi môi cô lướt qua, sức nóng, mùi hương nam tính và cả sức cưỡng ép của làn môi. Cô có thể rất rõ vòng tay anh quàng quanh eo cô, kéo cô lại thật gần cơ thể rắn chắc của anh, cả hai gắn chặt vào nhau như thể cùng thuộc về một khối.

Những ngày trước, cô chỉ nghĩ đây là cơn mộng mị hỗn độn, nhưng giờ cô không khỏi băn khoăn...

“Zach, chúng ta có...”

Anh hắng giọng, “Chúng ta thử lần lại sự việc này nhé”.

“Được”. Cô gật đầu, kiên quyết tống khứ hình ảnh lờ mờ kia ra khỏi đầu. Nếu cô từng hôn anh ta, dù chỉ một lần, thì cũng là sai lầm lớn nhất trong đời cô. Giờ cô chỉ thấy ghê tởm anh ta, anh ta càng biến đi sớm phút nào hay phút ấy.

Cô vươn tay đón lấy chiếc phong bì, “Tôi và anh chỉ tốn có năm phút để kết hôn, chẳng có lý do gì thời gian ly hôn lại kéo dài hơn”.

“Mừng là cô nhận ra điều này”. Đầu anh ta gật nhanh, tay anh ta nhanh chóng dúm vào túi chiếc áo vest, “Tất nhiên, tôi sẽ chịu mọi chi phí tổn vì đã gây ra phiền phức cho cô”. Anh ta rút ra một chiếc bút màu vàng và cuốn séc da nâu, phẩy nhẹ tờ bìa rồi chăm chú nhìn cô.

“Một triệu nhé?”

Kaitlin chớp mắt ngạc nhiên, “Một triệu gì cơ?”

Anh ta thở dài với vẻ mất kiên nhẫn lộ rõ, “Đồ la”, anh ta thốt, “Đừng có giả vờ ngây ngô nữa, Kaitlin. Cô và tôi đều biết tôi là chủ chi mà”.

Miệng cô há hốc.

Anh ta diên rồi sao? Anh ta vẫn đang chờ cô lên tiếng. Phải chăng anh ta đã quá tuyệt vọng? Chờ đã nào. Phải chăng anh ta đã quá tuyệt vọng?

Cô cố xua ý nghĩ này ra khỏi đầu. Cô và cái anh chàng Zach này là vợ chồng. Ít nhất là từ góc nhìn pháp lý. Rõ ràng, cô là cái gai trong mắt anh ta. Cái anh chàng Zach Harper vô cùng kiêu căng kia mà cũng gặp phải rắc rối ư? Có chuyện gì mà anh ta không thể giải quyết được với cuốn sổ séc kia.

Ái chà!

Cũng thú vị đây.

Lần này, Kaitlin cười thầm, cô gõ nhẹ chiếc phong bì cứng lên mặt bàn. Rõ ràng cô không muốn cảm tiền của Zach, nhưng chắc chắn cô cũng sẽ không nói không với cơ hội trả thù nho nhỏ này. Có cô gái nào muốn bỏ qua một cơ hội như thế chứ?

Cuộc ly hôn không cần thiết phải xong xuôi trong vòng năm phút.

Cô sẽ còn lưu lại New York ít nhất là vài tuần nữa. Trong cuộc đời mình, quý ngài Harper đây cũng nên được sôi máu nếm trải cảm giác chờ đợi sự đồng ý của ai đó.

Cô hít một hơi, tập trung suy nghĩ và cố gắng dùng thần giao cách cảm với Lindsay. Cô bạn Lindsay của cô rất thông minh, cô ấy biết chính xác cần phải làm những gì trong trường hợp này.

Và rồi, câu trả lời bất thần đến với Kaitlin. Cô nhướn mày với vẻ ngây thơ vờ vịt, “Chẳng phải New York là bang quy định phân chia tài sản vợ chồng sao?”

Zach lúng túng trong thoáng chốc, nhưng đôi mắt anh ta đánh lại cương quyết. Anh ta đang giận dữ. Tệ quá!

“Tôi không nhắc đến bản thỏa ước tiền hôn nhân đâu”, cô nói thêm cầu hòa. “Cô muốn moi thêm tiền”, anh ta cất giọng đều đều.

Tất thấy những gì cô thực sự muốn là kéo công việc trở lại với mình.

“Anh đã sa thải tôi”, cô trở thẳng vào anh ta, cảm thấy cần nói cho ra nhẽ ngọn nguồn cơn ngang bướng của cô.

“Tất cả những gì tôi đã làm là hủy một hợp đồng mà thôi”, anh ta chỉnh lại. “Anh phải biết tôi đã trở thành cái thứ bung xung cho các người chứ. Giờ còn ai ở đất New York này muốn thuê tôi nữa?”

Giọng anh ta trở nên rời rạc, “Tôi không thích bản thiết kế quá tân tiến của cô”.

“Tôi chỉ cố giúp cho tòa nhà của các người thoát ra khỏi xó xỉnh những năm 1930 mà thôi”. Tòa nhà hãng Vận Tải Harper có lợi thế không gian rộng lớn, nhưng chẳng có ai động tay tận dụng nó ít ra đã năm thập kỷ nay rồi.

Anh ta nhìn cô một lúc lâu hơn, “Tốt thôi. Cô cứ làm theo ý thích. Đằng nào tôi cũng sa thải cô rồi. Tôi xin lỗi. Giờ thì cô muốn bao nhiêu?”

Anh ta chẳng có một tí ti hối tiếc nào vì đã sa thải cô. Anh ta chẳng hề nghĩ cho cô một chút nào. Lý do duy nhất khiến anh ta nhớ được tên cô là bởi cuộc hôn nhân tình cờ kia. Có lẽ anh ta cần phải để tâm nhiều hơn.

Cô chỉnh thẳng vai dưới chiếc áo phông ám bụi, nhất quyết giành chiến thắng cho bằng được, “Tại sao tôi phải làm cho cuộc sống của anh dễ thở hơn nhỉ?”

“Bởi vì cô cũng chẳng muốn cuộc hôn nhân này hơn tôi là bao”.

Lý lẽ anh ta đưa ra khá hợp lý. Nhưng ý nghĩ trở thành vợ Zach Harper thoáng qua khiến cô thấy lạnh sống lưng.

Chuyện này quá sức ghe tởm. Ít ra cô cũng khá chắc chắn về cảm giác ghê tởm. Với bất kỳ anh ta đàn ông nào khác, cô còn có thể lấp liếm cho rằng do tâm trí khuấy động.

“Quý bà Zach Harper”. Cô giả vờ cân nhắc, hâm nóng cơn bướng bỉnh của mình trong khi quan sát các món đồ được đóng gói quá nửa trong căn hộ, “Chẳng phải anh có một căn nhà nhiều phòng trên Đại lộ Năm sao?”

Anh ta bấm tách đầu bút, chậm rãi hạ nó xuống một bên, “Có phải cô đang thách tôi lật mặt trò vợ vệt của cô?”

Cô bật ra nụ cười đích thực đầu tiên sau ba tháng trời. Anh ta sẽ chẳng dám đâu. Cả triệu năm nữa cũng không, “Đúng thế”, cô liêu lĩnh làm giá, “Cứ làm đi. Anh cứ đi mà lật với tấy”.

Anh ta tiến lại gần hơn, cảm giác thích thú đến bực mình xâm chiếm lòng cô. Cả hai nhìn nhau chăm chăm.

“Hoặc anh để toàn bộ giấy tờ ly hôn lại đây”, cô đề nghị với giọng dịu dàng giả tạo, “Tuần tới tôi sẽ nhờ luật sư riêng xem qua”.

“Hai triệu”, anh ta đề nghị.

“Tuần tới nhé”, cô trả miếng, cố không để lộ vẻ bàng hoàng trước con số cao ngất ngưỡng anh ta vừa đưa ra, “Anh sẽ cần thêm một chút kiên nhẫn nữa đấy. Zachary”.

“Cô không biết cô đang làm gì, Katie”.

“Tôi chỉ đang duy trì sở thích cá nhân mà thôi”, cô bảo anh ta thế.

Chắc chắn có căn cứ để cô nói thế. Hết sức nghiêm túc. Ai mà biết được đám luật sư của anh ta đã đập đi những gì trong đám giấy tờ ly hôn này cơ chứ? Cả hai đều im lặng. Tiếng còi xe hỗn loạn cùng âm thanh xe cộ âm ỉ vọng lên từ năm tầng nhà bên dưới.

“Tôi không tin anh, Zach ạ”, cô nói với vẻ nanh nọc. Điều này hoàn toàn đúng. Về mặt danh lại từng khắc một, anh taấn cây bút trở vào túi rồi thông thả cất cuốn sổ séc. Anh ta gấp nắp rồi khóa cặp tài liệu, lẹ làng phủi thẳng ống tay áo khoác.

Vài giây sau, cánh cửa đóng sầm lại sau lưng anh ta.

Zach lẳng người lên chiếc ghế bên cạnh ghế tài xế của chiếc Porsche Carrera đen đang đỗ bên lề tòa nhà Yorkville, nơi Kaitlin sống, rồi sập mạnh cửa xe. “Cô ta ký chưa?”, Dylan Gilby hỏi khi nhả cần ga sang số Một.

Zach giật dây đeo an toàn qua vai rồi cài chốt, “Chưa”.

Anh vốn rất tự tin vào tài thương thuyết của mình. Nhưng dường như ở Kaitlin có điều gì đó khiến anh lèch nhịp thường lệ, để rồi cuộc chuốc phải thất bại nặng nề.

Anh không mảy may nghĩ cô nàng lại ngoan cố đến thế. Nói cho công bằng, anh chẳng biết gì lắm về cô. Anh và cô từng gặp nhau vài lần trước buổi dạ tiệc đó, nhưng những lần đó chỉ thoáng qua, bởi cô ta làm việc cho dự án xây dựng mới tòa nhà văn phòng của anh. Anh nhớ mang máng rằng cô thuộc típ người thông minh, chăm chỉ, biết hưởng thụ cuộc sống và rất xinh đẹp.

Anh phải thừa nhận một điều, cho đến giờ thì vẻ đẹp của cô vẫn chẳng hề suy giảm. Diện bộ cánh lộng lẫy nhất đến Vegas, cô nổi bật hơn cả giữa phòng khiêu vũ rộng thênh thang. Thậm chí hôm nay, dù chỉ khoác chiếc áo phong chơi bóng chày đã bạc màu với quần jean, trông cô ta vẫn hết sức cuốn hút. Chẳng trách anh đã thuận theo trò vui của Elvis mà nói “Tôi đồng ý”. Anh khá chắc chắn vào khoảng khắc ấy, anh thực sự muốn nói câu đó.

“Cậu đề nghị bồi thường tiền chưa?”, Dylan hỏi.

“Cô ta định gọi cho luật sư riêng”, Zach thuật lại với vẻ nhăn nhó khó chịu trong từng từ. Anh đã làm mất cơ hội kết thúc vụ này một cách gọn ghẽ rồi, nhưng chẳng thể trách ai ngoài chính bản thân anh.

Dylan búng nhẹ đèn hiệu và liếc nhìn đường phố đông đúc qua gương chiếu hậu. Anh lách vào khe hẹp giữa một chiếc Mercedes và một chiếc Toyota cũ, “Vây, về cơ bản, cậu đã bị nắm thóp”.

“Cảm ơn cậu đã phân tích sâu sắc như thế”, Zach cầu nhàu với bạn mình. Hãng Vận tải Harper của anh đang đứng trước nguy cơ, thế mà anh chàng Dylan này vẫn đùa được?

“Bạn bè để làm gì nào?, Dylan bông lơn.

“Làm một cốc bia chẳng hạn”. Nếu có lúc cần đến hơi men để vực dậy tinh thần thì đây chính là thời điểm thích hợp nhất.

“Hôm nay tớ đặt máy bay rồi”, Dylan nói, “Mà tớ nghĩ cậu cần từng tế bào não hoạt động cho thật tỉnh táo cơ mà”.

Zach tựa tay lên vịn trong khi chiếc xe ngoặt góc thoát khỏi dòng giao thông trên con phố ẩm ướt sau mưa. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện với Kaitlin như đang xem lại những thước phim sau trận đấu. Anh đã xối ra cái thứ hổ lốn gì không biết?

“Đáng lẽ tớ phải đưa ra mức giá cao hơn”, anh ngâm ngợi rồi nói to suy nghĩ của mình với Dylan, “Năm triệu chẳng hạn? Có ai dám nói không với con số năm triệu đâu cơ chứ?”

“Đáng lẽ cậu nên kể với cô ta sự thực”, Dylan gợi chuyện.

“Cậu điên rồi à?”

“Về phương diện y học thì không?”

“Cậu bảo tớ cho cô ta biết rằng cô ta được thừa hưởng toàn bộ gia tài của bà tớ sao?”

Trao cho cô ta quyền định đoạt hết thảy? Phải chăng Dylan muốn Zach này thanh bại danh liệt?

“Trên thực tế, cô ta được thừa hưởng tài sản bà cậu để lại mà”, Dylan thẳng thừng.

Zach cảm thấy huyết áp của mình đang dâng cao. Anh đang sống trong cơn ác mộng khủng khiếp, đáng lẽ hơn hết cả mọi người, Dylan phải nhận ra tầm nghiêm trọng của vấn đề này chứ.

“Tớ chẳng thêm quan tâm đến mớ giấy tờ từ phía Ban hôn lễ Nhà thờ Electric”, Zach làu bàu, “Kaitlin Saville không phải là vợ tớ. Cô ta không xứng đáng nhận một nửa phần tài sản của hãng Vận tải Harper, và tớ sẽ chết trước khi...”

“Luật sư của cô ta chắc chẳng đồng quan điểm với cậu đâu”.

“Nếu luật sư của cô ta có nửa bộ não thôi thì hẳn sẽ khuyên cô ta nhận lấy hai triệu rồi biến”. Ít nhất Zach cũng mong đợi luật sư riêng của cô ta nói thế.

Anh và cô ta đã kết hôn. Đúng thế. Anh phải chịu trách nhiệm về lỗi lầm sơ đẳng đó. nhưng giá mà bà anh đã ngẫm nghĩ nhiều hơn khi thảo di chúc. Tính xác đáng của các thuật ngữ pháp lý vẫn được đề cao, tinh thần pháp lý cũng theo hướng đó. Bà anh chẳng bao giờ dự liệu được việc một kẻ xa lạ thừa hưởng toàn bộ tài sản của bà.

Anh không biết có đúng bang New York có chế độ phân chia tài sản vợ chồng hay không. Nhưng nếu có chẳng nữa thì anh và Kaitlin cũng chưa từng chung sống một ngày nào. Cả hai chưa từng chung đụng xác thịt, thậm chí còn không nhận ra là mình đã kết hôn nữa. Ý nghĩ về việc cô ta nhận được một nửa tài sản của Tập đoàn mới thực ngớ ngẩn làm sao.

“Cậu có nghĩ đến phương án thủ tiêu vật chứng không?”, Dylan hỏi.

Zach gật đầu. Anh đã bàn với các luật sư riêng của anh, nhưng tất cả bọn họ đều không đồng tình, “Tớ và cô ta chưa từng ngủ chung”, anh giải thích với Dylan, “Nhưng cô ta có thể nói dối là rồi”.

“Cô ta sẽ nói dối được sao?”

“Làm sao tớ biết được? Tớ cứ đinh ninh cô ta sẽ nhận lấy hai triệu chứ”. Zach nhìn quanh, nhận ra xe đang tiến vào Công viên trung tâm, “Chúng mình đang đến khu gần McDougal’s à?”

“Tớ sẽ không để cậu xin vào lúc ba giờ chiều thế này đâu”. Dylan lắc đầu chán chường khi đảo tay lái rẽ trái. Chiếc Porsche ép sát lề đường, họ vừa thoát khỏi một chiếc taxi vừa trở tới trong gang tấc.

“Cậu là cô bảo mẫu của tớ đấy à?”, Zach hỏi.

“Cậu cần một kế hoạch, chứ không phải một bữa nhậu túy lúy”.

Theo quan điểm của Zach, vấn đề này hết sức đáng ngờ.

Chiếc xe giảm tốc độ dừng chờ đèn đỏ ở ngã giao tiếp theo. Hai gã tài xế taxi bấm còi inh ỏi và trao đổi dấu hiệu tay trong khi một hàng dài người túa từ vỉa hè dưới làn mưa bụi lát phát, len lỏi qua đường trước mũi những chiếc xe đứng chờ đèn.

“Cô ta nghĩ tớ đã sa thải cô ta”, Zach kể.

“Cậu làm thế thật à?”

“Không”

Dylan nhìn Zach dè y nghi ngờ, “Vậy ra cô ta nhầm lẫn? Hay cậu đã làm điều gì đó giống như là sa thải cô ta?”

“Là thế này”. Zach ngo nguẩy chân trên sàn chiếc Porsche, “Tớ đã hủy hợp đồng cải tạo tòa nhà văn phòng với bên Hutton Quinn. Bản kế hoạch của họ chẳng đáp ứng một chút nào trong những yêu cầu của tớ”.

“Và bọn họ sa thải cô ta”, Dylan gật đầu ra vẻ thấu hiểu.

Zach nắm bàn tay lại phòng thủ, “Quyết định của phía bên đó chẳng liên quan gì đến tớ”.

Các thiết kế của Kaitlin quá lờ lợt và lạ lùng theo phong cách hậu hiện đại quái gở. Chúng chẳng ăn nhập gì với hình ảnh quen thuộc của Tập đoàn Harper.

Suốt một trăm năm, Tập đoàn Vận tải Harper đã có chỗ đứng của mình ở thành phố New York này. Người dân ở đây tin tưởng, tín nhiệm và trung thành với dịch vụ của Tập đoàn. Các khách hàng của họ đều là những người nghiêm túc, cần cù, luôn được phục vụ tận tình dù nền kinh tế hưng thịnh hay suy thoái.

“Thế thì cậu việc gì phải cảm thấy có lỗi?”, Dylan hỏi khi xe họ chui xuống bãi đỗ xe ngầm dưới con phố Saint. “Tớ không cảm thấy có lỗi”. Chuyện làm ăn là thế. Không nói thêm nói bớt gì nữa. Zach biết cảm giác có lỗi chẳng có tí xi nhê gì đến trường hợp này.

Đáng ra anh nên thông qua hợp đồng bởi anh đã khiêu vũ cùng Kaitlin, ôm cô trong vòng tay, hôn lên đôi môi cô và tự hỏi trong khoảng phần nghìn của giây rằng phải chăng anh đã thực sự đặt chân đến thiên đường. Nhưng những quyết định xuất phát từ động cơ nhục dục chính là con đường nhanh nhất dẫn đến tình trạng suy sụp trong việc làm ăn.

Dylan buông tiếng thở dài mất hết nhuê khí khi đứng bên cạnh Zach như một anh hầu cận. Anh đóng cửa xe, bước ra khỏi bãi.

“Gi cơ”, Zach hỏi.

Dylan chỉ thẳng vào mặt Zach, “Tớ biết về mặt này. Tớ đã cùng cậu lấy trộm rượu khỏi tầng hầm của bố tớ khi hai đứa mình mới mười lăm tuổi, và tớ cũng nhớ rõ rành rành cái ngày cậu phải lòng cô nàng Rosalyn Myers”.

Chờ bạn mình mở cửa phía ghế tài xế, Dylan thả chùm chìa khóa vào lòng bàn tay đang chìa ra chờ.

Zach cũng rời khỏi xe, “Tớ chẳng lấy mất cái gì của Kaitlin Saville cả, tớ chắc chắn là chẳng bao giờ...” Anh khép chặt hàm trong khi đi vòng qua mui xe thấp tịt bóng loáng của chiếc Porsche. Điều cuối cùng mà anh muốn nhắc đến trong cuộc trò chuyện này chính là đôi gò bồng đảo của cô nàng Kaitlin Saville.

“Có lẽ đó chính là vấn đề của cậu”, Dylan nói.

Zach húng hắng mấy lời mập mờ.

“Cậu đã kết hôn với cô ta”, lúc cả hai sóng bước qua khu đỗ xe đông đúc, Dylan kết luận với vẻ thích thú lộ rõ khi nhấn mạnh sự thực này, “Chắc chắn cậu thích cô nàng rồi. Cậu chỉ tự nhủ là mình chưa ngủ với cô ta. Có lẽ cơn giận dữ của cậu không lớn bằng nỗi thèm muốn cô nàng đâu”.

“Tớ tức giận thực. Tin tớ đi. Tớ có thể giúp cậu phân biệt được”. Niềm thích thú của Zach đối với Kaitlin cũng ngang ngửa với ý muốn từ bỏ được cô. Mọi điều khác không thành vấn đề.

“Giận cô ta hay giận chính bản thân?”

“Giận cô ta chứ”, Zach nói, “Ở đây tớ là người đang cố dàn xếp vụ việc nhé. Nếu cô ta chịu ký vào tờ giấy ly hôn, hoặc nếu bà tớ không...”

“Sẽ chẳng hay ho cho lắm nếu cậu cứ nổi điên lên với bà thế”, Dylan trách,

Thực ra Zach chẳng hề giận dữ gì bà Sadie yêu quý của anh. Nhưng anh hoàn toàn lạc hướng trước quyết định của bà. Con có gì mà bà lại đặt gia sản dòng họ trước nguy cơ lớn đến thế kia chứ? “Chẳng biết bà nghĩ thế nào nữa?”

Dylan dẫn bước lên vỉa hè sơn vàng, “Chắc bà muốn cô vợ nghèo khổ của cậu có được quyền lực tương xứng”.

Một ý nghĩ bất an vụt qua tâm trí của Zach, “Bà tớ đã kể cho cậu nghe di chúc của bà à?”

“Không. Nhưng bà là người thông minh và suy nghĩ hợp logic”.

Zach không đồng tình với lời nhận xét này. Sadie Harper từng là người rất thông minh, có khả năng tổ chức và rất thạo việc. Nhưng những điều này chỉ càng khiến quyết định của bà thêm phần khó hiểu.

Sau khi cha mẹ Zach mất do tai nạn thuyền buồm năm anh hai mươi tuổi, bà là người thân duy nhất của anh còn sống trên đời. Hai bà cháu đã gắn bó thân thiết trong suốt mười bốn năm vừa qua. Bà mất năm chín mươi một tuổi, càng già bà càng trở nên mảnh khảnh. Bà qua đời mới cách đây tròn một tháng.

Zach nghĩ anh đã sẵn sàng chấp nhận.

Nhưng thực ra anh chưa hề sẵn sàng chút nào.

Anh và Dylan tiến vào thang máy, Dylan nhập mã số thẻ lên sân đồ dành cho máy bay trực thăng nằm trên đỉnh tòa nhà bốn mươi tầng.

“Có lẽ bà muốn đơn giản hóa sự việc mà thôi”, Dylan gợi ý với nụ cười. Anh tựa người vào vách thang máy, hai tay vịn lan can trong khi cửa trượt khép lại, “Với gia tài lớn như vậy, chắc hẳn cậu khó có cơ hội tìm được một cô nàng đoan trang làm vợ”.

“Niềm tin của cậu dành cho tớ mới sống động làm sao”.

“Tớ chỉ định nói...”

“Rằng tớ là kẻ bại trận chứ gì?”

Thang máy đi lên nhanh hơn.

Dylan vui vẻ nói thêm, “Rằng có những đặc điểm trong tính cách của cậu khiến cho phái nữ nản lòng”.

“Chẳng hạn như?”

“Cậu lúc nào cũng gắt gỏng, cứng đầu và đòi hỏi. Cậu thích uống rượu Scotch khi trời đứng ngo, đến cả cái chuyện chần gối của cậu cũng không được bình thường”. “Chuyện giường chiếu của tớ thế nào đâu phải việc của cậu”. Có thể Zach sắp bước sang tuổi ba mươi lăm, nhưng anh vẫn còn trắng kiện chán.

“Cậu thì sao?”, anh lên giọng thách thức.

“Tớ ấy hả?”, Dylan hỏi lại.

“Chúng ta cùng một tuổi, thế nên đời sống gối chăn của cậu cũng gặp nguy cơ chẳng khác gì tớ nhé. Nhưng tớ chẳng thấy cậu gấp gáp ổn định đời sống tình yêu chút nào”.

“Tớ là phi công”. Dylan lại toét miệng cười, “Mà cánh phi công lúc nào cũng gọi tình nhé. Dù chúng tớ có già nua nhăn nhúm thì vẫn được các cô nàng để mắt đến”.

“Ồ này, tớ cũng giàu hàng triệu đấy”, Zach thận trọng.

“Người khác không thể chắc?”

Chiếc thang máy nhẹ nhàng ngừng hẳn, cánh cửa trượt mở khoảng sân trong suốt dành riêng cho máy bay trực thăng. Máy bay của Dylan thuộc số những chiếc trực thăng lên thẳng màu vàng đen đặc trưng của hãng Astral đang nằm chờ trên sân thượng. Là một phi công lão luyện, Dylan đã xây dựng hãng hàng không Astral từ một chi nhánh của tập đoàn gia đình. Công ty của anh trở thành một trong những công ty dịch vụ bay hàng đầu ở Mỹ.

Dylan ra dấu chào một kỹ thuật viên mặc đồng phục khi anh và Zach tiến lại gần chiếc máy bay lên thẳng rồi chui tót vào trong.

Anh kiểm tra dây công tắc rồi cắm điện bộ ống nghe điện đài, “Cậu muốn tớ thả cậu xuống ở văn phòng hả?”

“Lát nữa cậu định làm gì?”, Zach hỏi. Anh chẳng vội vã gì mà trở về gập nhám nôi cô đơn cùng giận dữ. Anh có nhiều điều cần suy nghĩ, nhưng trước hết anh phải đánh một giấc đã, cho sáng khoái tinh thần, có lẽ để xua đi cảm giác tệ hại vì bị Kaitlin nắm thóp.

“Tớ định bay ra đảo”, Dylan nói, “Dì Ginny cứ nhắc nhủ mãi, mà tớ đã lỡ hứa là sẽ ghé qua rồi”.

“Tớ bám đuôi cậu thì có phiền lắm không?”

Dylan nhìn anh đầy ngạc nhiên. Người phóng khoáng nhất cũng thấy dì Ginny của anh lập dị. Trí nhớ của dì đã lẫn lộn hết cả, cũng chẳng hiểu sao dì coi Zach là đứa cực kỳ phóng đãng. Dì còn có sở thích hành hạ chiếc vĩ cầm Stradivarius của gia tộc và ngâm nga những vần thơ tự sáng tác.

“Dì tớ mới thừa về hai con cún Bắc Kinh đấy”, Dylan cảnh báo.

Zach chẳng thèm bận tâm. Đảo luôn là nơi trú ẩn của anh. Anh muốn thanh lọc đầu óc để vạch ra chiến lược cấp tốc.

“Tớ hy vọng bố cậu còn giữ chai Glenlivet ba chục năm tuổi”, anh bảo với Dylan. “Tớ nghĩ chúng mình có hy vọng đấy”. Dylan khởi động động cơ, cánh quạt chiếc máy bay lên thẳng bắt đầu quay vù vù.

2. Chương 2

Một tuần sau đó, Kaitlin gặp bạn thân của cô, giảng viên luật sư Lindsay Rubin, ở công viên sau trường Đại học Seamount thuộc khu trung tâm thành phố. Những cây anh đào nở bung hoa, hương thơm lan tỏa không gian, những cánh hoa cuốn trên lối đi bộ khi hai cô gái sóng bước về khi phổ phủ đầy lá hoa sũng. Lúc này là quãng giờ ăn trưa ngày thứ Tư, các băng ghế đã chật kín sinh viên từ khu trường học, ngoài ra còn có những người buôn bán nhỏ từ những con phố xung quanh đổ về. Các bà mẹ và đám trẻ con ăn nhẹ trên những tấm bạt điểm xuyết những vật cổ sum suê.

“Tớ xem xong các giấy tờ của cậu rồi”, Lindsay vừa nói vừa hất món tóc vàng lửng lửng ra sau cầu vai chiếc áo cộc tay tông xanh navy cổ điển khi cả hai cùng dạo bước trên con đường trải bê tông.

Tình bạn của Kaitlin và Lindsay nảy nở vào năm thứ nhất đại học. Rốt cuộc các trung tâm bảo trợ xã hội cũng đã bước ra khỏi cuộc đời Kaitlin, còn Lindsay thì vừa tạm xa gia đình ở Chicago. Sống trên cùng tầng nhà ký túc xá, cả hai nhanh chóng gần gũi với nhau.

Họ đã trở nên vô cùng thân thiết, bởi thế Lindsay biết rằng Zach đã hủy hoại sự nghiệp của Kaitlin, và cô hoàn toàn ủng hộ ý muốn trả đũa của Kaitlin.

“Tớ ký vào đó thì an toàn không?” Kaitlin hỏi. Ánh mặt trời sưởi ấm đôi chân trần của cô, những tia nắng lấp lánh phản chiếu từ mặt hồ gợn sóng, “Bao lâu nữa thì tớ phải tha cho gã đó?”

Lindsay mỉm cười rạng rỡ. Cô ấn chiếc phong bì giấy sọc lên ngực Kaitlin, Kaitlin tự động đón lấy.

“Ồ ồ, còn tốt hơn thế nữa cơ”, Lindsay nói.

“Tốt hơn gì cơ?”, Kaitlin hoang mang.

Lindsay lặng lẽ cười thầm, “Ý tớ là, cậu có thể tùy ý đưa ra yêu sách”.

“Yêu sách cho cái gì?”

Sao Lindsay lại nói những điều ngớ ngẩn thế được nhỉ?

“Cuộc sống”, Lindsay cất tiếng ngân nga như hát, “Cậu muốn những gì nào? Một căn nhà rộng rãi? Một chiếc máy bay phản lực? Hay một tỷ đô la?”

“Tớ kể cậu nghe rồi mà, tớ đã nói không với tiền”. Kaitlin nhất quyết không thay đổi quan điểm của mình về chuyện tiền bạc. Cô không muốn cầm món tiền không phải tự tay cô kiếm, “Cậu nói một tỷ là sao? Anh ta chỉ nói đến số tiền hai triệu thôi nhé”.

“Hai triệu bô bèn gì”. Lindsay lắc đầu trước thực tế đáng ngạc nhiên, “Câu chuyện này bắt nguồn từ bà Sadie Harper”.

Kaitlin chìa tay nhún vai, lòng bàn tay hướng lên tỏ ý chẳng hiểu gì. Cô đoán lờ mờ chắc hẳn bà Sadie Harper này có quan hệ gì đó với Zach Harper, nhưng còn lâu cô mới đoán được mối quan hệ giữa họ. Người đàn bà đó thì có liên quan gì đến món tiền của anh ta chứ?

Lindsay hạ thấp giọng, âm điệu biến khi ghé sát người Kaitlin, mắt cô liếc ngang dọc khu vực xung quanh hai người, “Sadie chính là nữ chúa của gia tộc Harper. Bà ta mất cách đây một tháng ở biệt thự nhà Harper, trên đảo Sereity”.

Con đường họ đang đi tách thành hai nhánh, Lindsay kéo Kaitlin đi men theo hồ. Giày cao gót của cả hai gõ nhịp trên nền đường bê tông phẳng lì được mặt trời sưởi ấm.

Kaitlin vẫn chưa hiểu được ngụ ý của Lindsay.

“Tớ đã đọc bản di chúc của bà ấy”, Lindsay nói, “Cô bạn bé nhỏ của tớ ạ, cậu có tên trong đó”.

“Làm sao tớ có tên trong đó được?” Cuộc nói chuyện càng lúc càng trở nên khó hiểu. Kaitlin không biết Sadie Harper. Mãi cho đến cách đây một phút, cô còn chưa từng nghe đến cái tên Sadie Harper.

“Trên thực tế”, Lindsay nói tiếp, giọng du dương đầy vui sướng, “cậu là người duy nhất được thừa hưởng tài sản của bà ấy”.

Kaitlin lập tức ngừng bước, quay sang nheo nheo mắt nhìn Lindsay. Xe cô đan như mắc cửi qua khu Liberty, tiếng động cơ gầm rú lẫn tiếng còi xe. Người đi xe đạp, khách bộ hành lướt qua họ, vài người gắt gỏng vì bị ngáng đường.

Lindsay nắm lấy cánh tay Kaitlin, kéo cả hai áp sát lề đường, “Bà ấy để lại toàn bộ gia sản cho vợ của Zachary Harper”.

“Đừng có đùa nữa”, Kaitlin nói ngắt quãng.

“Tớ đang cực kỳ nghiêm túc đấy”.

Kaitlin né sát vào lề đường hơn, nhường đường cho hai người đi xe đạp đang men theo mép đường, “Nhưng làm sao bà ta biết về tớ được?”

“Bà ta không hề biết”. Lindsay lắc đầu nhìn cô, “Thế mới hay chứ. Mà đây mới chỉ là một phần thôi nhé. Toàn bộ câu chuyện này phải nói là tuyệt cú mèo”. “Lindsay”, Kaitlin má kiên nhẫn.

“Theo di chúc, toàn bộ gia sản của bà ta sẽ được phong tỏa cho đến khi Zach kết hôn”, Lindsay nói tiếp, “Nhưng anh chàng đó đã kết hôn rồi, theo quy định của pháp luật, cậu được hưởng một phần nửa tài sản của Tập đoàn Vận tải Harper”.

Đầu gối Kaitlin như muốn khuỵu xuống.

Chả trách Zach đó có vẻ tuyệt vọng đến thế.

Chả trách anh ta vội vàng vàng muốn tổng khứ cô đi.

“Nào, giờ thì cậu muốn gì nhỉ?”, Lindsay hỏi lại, kèm tiếng cười khúc khích ở cuối câu hỏi.

Không thốt nên lời, Kaitlin nhét ngược chiếc phong bì trở lại tay Lindsay, đắm chìm trong dòng suy ngẫm về những điều vừa nghe được. Cô bước lùi một bước, đầu lắc lắc với vẻ cực tuyệt thâm lặng.

“Tớ chả muốn gì hết”, cuối cùng cô cũng gắng thốt lên.

“Đừng có ngố”, Lindsay dỗ dành.

“Đám cưới kia chỉ là trò hề mà thôi”, Kaitlin nhắc cho bạn mình nhớ, “Sai lầm hoàn toàn. Tớ không định cưới hẳn ta. Và tớ chắc chắn chẳng đáng nhận nửa phần tài sản của công ty hẳn”.

“Thế thì cậu nhận tiền đi là xong”, Lindsay đưa ra giải pháp thay thế hợp lý. Như thế làm thế sẽ khiến cục diện câu chuyện tốt đẹp hơn không bằng, “Tớ cũng không muốn cầm tiền của hẳn”.

Lindsay nắm tay lại câu điền lên, “Thế thì rốt cuộc cậu muốn gì? Trả đũa thế quái nào được chứ?”

Kaitlin nghĩ ngợi trong giây lát, “Tớ muốn hẳn phải mượn mớ hơi”.

Lindsay nén tiếng cười thầm khoác tay Kaitlin tiếp tục đi, “Tin tớ đi, bạn thân mến”. Cô vỗ vỗ nhẹ lên vai bạn mình, “Gã đó chắc chắn đang mớ hơi mẹ mớ hơi con rờn rờn rồi”.

“Tớ còn muốn một công việc”, Kaitlin nói đầy chắc chắn. Đó chính là thứ cô bị tước mất sau sự việc này. Cô muốn được quay trở lại làm việc.

“Tớ không muốn cầm một cục tiền từ trên trời rơi xuống”, cô giải thích với Lindsay, giọng mạnh mẽ, “Tớ muốn có cơ hội chứng tỏ bản thân. Tớ là một kiến trúc sư giỏi... không, tài ba mới đúng. Tất cả những gì tớ cần là một cú hích để khẳng định bản thân”.

Dừng chân bên vệ đường, Lindsay ngẩng đầu nhìn lên tấm biển hiệu của Tập đoàn Vận tải Harper treo trên tòa nhà cao hai mươi tầng với những cột chống trang trí hoa văn ở phía bên kia phố, “Vậy thì hãy yêu cầu hẳn ta trao cho cậu một công việc”, cô gợi ý.

Kaitlin liếc nhìn dòng chữ xanh nước biển to tướng. Cô đưa mắt về phía Lindsay, rồi lại thở dài lần nữa. Bỗng nhiên, những giải pháp hoàn hảo cho tình huống nảy sinh trong óc cô.

Một nụ cười chậm rãi hé nở trên gương mặt cô, “Chính thế tớ mới yêu quý cậu đến nhường này”, cô thì thầm với Lindsay, siết chặt tay cô bạn thân, “Đó là kế hoạch đỉnh của đỉnh”.

Và đó chính xác là điều cô sẽ làm. Cô sẽ buộc Zach Harper trao cho cô một công việc. Cô sẽ buộc anh ta trả lại cho cô công việc vốn dĩ thuộc về cô - phát triển mẫu thiết kế cải tạo tòa nhà văn phòng của tập đoàn do anh đứng đầu.

Cô sẽ đảm nhận lại vị trí mà từ đó cô bị đánh bật ra. Thực ra, cô sẽ tiếp tục với lợi thế cao hơn nhiều. Và rồi khi cô đã chứng tỏ cho anh ta cũng như toàn thể giới này thấy được cô là kiến trúc sư siêu hạng, cô sẽ ký vào bất cứ thể loại giấy tờ thủ tục nào mà anh ta cần. Anh ta sẽ lại nắm giữ toàn Tập đoàn, còn cô sẽ có lại cuộc sống yên bình như trước. Và quan trọng nhất cô sẽ không phải rời xa thành phố New York này.

Đèn đường chuyển sang màu xanh, cô kẹp tay Lindsay, “Giờ cậu đi với tớ nhé”. Lindsay lưỡng lự, chân trụ lại trên lề đường, “Tớ sắp có giờ dạy rồi”. “Chúng mình sẽ làm nhanh gọn thôi”, Kaitlin hứa hẹn.

“Nhưng...”

“Thôi nào. Tớ cần cậu bắn hẳn vài tràng thuật ngữ pháp lý cho gã ấy sợ đi”.

“Tin tớ đi nào, hẳn ta lúc này hẳn đang sợ hết hồn rồi”. Nhưng Lindsay đã bắt đầu băng sang đường.

“Thế này có phải nhanh hơn không”, Kaitlin quả quyết với bạn mình, chân bước lên vỉa hè đối diện rồi dẫn ghót về phía mấy bậc tam cấp bê tông.

Cả hai cùng rảo bước trong dãy hành lang khá rộng của tòa nhà Tập đoàn Vận tải Harper. Kaitlin đã từng đến đây nhiều lần, nên cô biết văn phòng của Zach nằm tầng nào.

Trong khi đợi chiếc thang máy cộc cạch ngược lên tầng nhà thứ hai mươi, Kaitlin cuống quýt vuốt phẳng chiếc chân váy màu đen đang mặc, chỉnh chiếc áo len không tay màu xanh ngọc bích rồi xốc lại quai túi nhỏ xinh. Cô liếc ướt môi khi cả hai cùng bước ra khỏi thang máy. Cô quyết định bước chậm trên dãy hành lang hẹp dẫn đến phòng thư ký của Zach.

“Tôi đến để gặp Zach Harper”, Kaitlin thông báo với âm điệu tự tin vừa huy động được.

Mạch cô nhảy loạn xạ, lòng bàn tay cô bắt đầu toát mồ hôi. Bất thần cô lo lắng kế hoạch vừa rồi trở nên vô dụng. Như một cô nàng sắp chết đuối vừa được quăng cho chiếc phao cứu sinh, cô sợ rằng cơ hội sẽ vụt trôi mất trước khi cô kịp tóm lấy. “Các chị có hẹn trước không?”, cô gái da nâu trẻ trung lịch sự hỏi, hết nhìn Kaitlin lại quay sang Lindsay. Kaitlin đã có dịp ngắm cô gái đó từ xa khi cô còn làm cho dự án của Hutton Quinn, nhưng cả hai chưa từng có dịp gặp gỡ.

“Không”, Kaitlin thừa nhận, nhận ra khả năng lúc này Zach có mặt ở đây là quá mong manh.

Lindsay bước tới, đứng trước Kaitlin chừng năm phân, cô lấy giọng điệu chuyên môn đầy quan trọng, “Phiên cô báo với anh ấy đây là vấn đề pháp lý”, Lindsay bảo cô thư ký, “Liên quan đến Kaitlin Saville”.

Đầu cô gái ngẩng lên, ánh tò mò thoáng vụt qua đôi mắt xanh biếc của cô ta, “Được ạ. Hai chị vui lòng chờ một lúc”. Cô ta nhắc người khỏi chiếc ghế tựa có bánh xe di động.

“Cám ơn cậu”, Kaitlin thì thầm với Lindsay khi nhìn cô thư ký bước dọc hành lang đằng sau bàn cô ta, “Tớ biết là cậu giỏi xoay xở mà”.

“Tớ sẽ gửi cho cậu hóa đơn nhé”, Lindsay hạ giọng trả lời.

“Ôi, cậu sẽ không làm thế đâu”. Kaitlin hiểu bạn mình quá rõ. Suốt đời cô bạn thân này không đòi hỏi ở cô bất cứ thứ gì.

“Sau mười phút nữa, cậu sẽ thừa sức trả cho tớ ấy chứ”, Lindsay càn trêu già. “Thế thì cậu gửi hóa đơn tới chỗ anh Zach này vậy”, Kaitlin đề nghị, cảm giác thích thú pha lẫn lo lắng nhói lên trong bụng cô. Nếu kế hoạch này thành công... “Chắc chắn sẽ thành công mà”, Lindsay chắc chắn.

Cô thư ký quay lại, một nụ cười chuyên nghiệp nở trên khuôn mặt cô ta, “Mời các chị theo lối này”.

Cô ta dẫn hai người qua vài tầng cửa đóng đến tận cuối hành lang, nơi cánh cửa đôi dẫn vào căn phòng sáng rộng trải thảm màu đỏ tía.

Cô gái ra hiệu mời họ vào, Kaitlin bước lên trước.

Kaitlin nghĩ nếu tuần trước anh chàng Zach kia sững sốt trước căn hộ bờ bãi của cô thì lần này ở văn phòng của anh ta, cảnh á khẩu kia chẳng bỏ bèn gì. Những món đồ đẹp để toát lên mùi quyền lực, rõ ràng anh ta đang rất thoải mái như cá trong nước.

Chiếc bàn làm việc của anh ta làm bằng gỗ hồ đào viền những đường gỗ anh đào. Tủ bút phê cũng làm từ gỗ anh đào, chiếc giá sách đối diện trưng những quyển sách bọc bìa da, trang trí họa tiết biển. Chiếc ghế bành cũng bằng da, lưng ghế cao, tựa tay được làm bằng gỗ chạm khắc. Hai chiếc ghế dành cho khách xếp gọn bên hông bàn, trong khi bàn họp đứng cạnh ô cửa hình vòm ở sát góc phòng.

Khi Kaitlin bước trên tấm thảm dày, Zach gõ nhịp chân chờ đợi. Như thường lệ, anh ta khoác bộ vest là phẳng phiu, đường may khéo chẳng chê vào đâu được. Chiếc áo sơ mi trắng sáng quen thuộc của anh ta vẫn cứng lắn hồ. Lần này anh ta đeo cà vạt màu vàng, điểm những sợi bạc mỏng mảnh ánh lên sắc lấp lánh.

“Cảm ơn cô, Amy”. Anh ta gật đầu với cô thư ký, cô gái khép cửa lại khi bước ra khỏi phòng.

Ánh mắt anh ta đánh nhanh về phía Lindsay, đôi mày nhướn lên khó hiểu. “Đây là luật sư của tôi”, Kaitlin giải thích với Zach, “Lindsay Rubin”. “Mời ngồi”. Zach khoát tay về chỗ hai chiếc ghế da dành cho khách.

Nhưng Kaitlin quyết định cứ đứng thế, “Tôi sẽ ký vào giấy tờ thủ tục của anh”, cô thông báo.

Mắt Zach nhìn sang Lindsay, rồi trở lại phía Kaitlin. Dấu hiệu của một nụ cười giãn gặt trên đôi môi của anh ta, và cả cảm giác nhẹ nhõm sáng bừng trong cặp mắt màu ghi của anh ta.

“Đổi lại tôi muốn hai điều”, Kaitlin nói tiếp.

Dù cô ta biết mình nên tận hưởng cảm giác này, nhưng nỗi lo lắng trong cô quá lớn, khiến cho cô khó lòng nhắm nháp cảnh anh chàng Zach kia toát mồ hôi.

Kế hoạch này phải thành công.

Đơn giản là phải thành công.

Trán Zach nhíu lại, Kaitlin gần như thấy được anh ta đang nhắm tính số tiền trong đầu.

“Điều thứ nhất...” cô đếm trên bàn tay, cố để giọng mình không run “... cuộc hôn nhân của anh và tôi phải nằm trong vòng bí mật”. Nếu người ta biết được cô kết hôn với Zach thì toàn bộ công sức cải tạo tòa nhà văn phòng của anh ta chẳng có ý nghĩ gì nữa. Cả thành phố này sẽ chỉ coi đó là hệ quả tất yếu từ mối quan hệ giữa cô và anh ta.

“Điều thứ hai”, cô nói tiếp, “anh phải nhận tôi vào làm. Giám đốc thiết kế công trình cải tạo, hoặc chức danh gì đó tương đương”.

Đôi mắt Zach nheo nheo lại, “Cô muốn một công việc?”

“Đúng thế”, cô thừa nhận.

Về mặt anh ta hoàn toàn bối rối, “Vì sao?”

“Tôi cần có văn phòng làm việc và đội ngũ nhân viên hỗ trợ để hoàn thành kế hoạch cải tạo tòa nhà văn phòng của anh. Anh đã có sẵn những thứ đó ở đây rồi, thế cho nên...”

Zach lặng yên trong ba giây tròn, “Tôi đề nghị đền bù cho cô một khoản tiền chứ không phải một công việc”.

“Tôi không muốn cầm tiền của anh”.

“Kaitlin...”

Cô nhún vai, “Tôi nói điều này chẳng phải để thương lượng, Zach ạ. Tôi được toàn quyền tự do, toàn quyền quyết định. Tôi sẽ cải tạo tòa nhà của anh, theo cách riêng của tôi, và...”

Zach tựa người lùi về phía sau, mấy ngón tay vẫn nằm trên mặt bàn bóng loáng, “Cô đừng hòng trông mong”.

“Anh nói gì cơ?”

Hai người gườm mắt nhìn nhau hơn một giây đồng hồ, hàng ngàn trạng thái cảm xúc sượt vèo vèo qua tâm trí Kaitlin.

Trông anh ta lúc này thật đáng sợ. Vẻ kích động hiện lên rõ ràng rành rành. Anh ta vừa là nguồn cơn gây rắc rối vừa là giải pháp cho cô. Và cô lo sợ cơ hội này sẽ trôi tuột qua kẽ tay cô theo cách nào đó.

Lúc này Lindsay mới lên tiếng, giọng cô đầy kiêu hãnh và độc đoán ngay từ lúc mào đầu, “Ông Harper, xin ông biết rằng tôi đã xin được một bản sao tờ di chúc của bà Sadie Harper, và sẽ đệ trình lên phiên tòa xử về di chúc”.

Căn phòng rơi tõm vào trạng thái chết lặng.

Chẳng ai động dậy, cũng chẳng ai thở mạnh.

Kaitlin buộc phải vực thẳng người dậy. Cô vòng tay trước ngực, tận dụng vẻ chết chững của anh chàng Zach kia để củng cố lòng tự tin của bản thân.

“Tôi sẽ đồng ý ly hôn, Zach ạ”, cô nói với anh, “Tôi sẽ ký trao trả toàn bộ tài sản công ty về anh. Ngay khi tôi có lại việc làm”.

Ánh mắt giận dữ của anh ta ngừng lại nơi Kaitlin. m điệu giọng anh ta đầy hoài nghi, “Cô đang đe dọa tôi?”

Mồ hôi dính dính chân tóc cô, nỗi lo âu chiếm ngự cô, “Tôi đang trao đổi cùng anh mà thôi”.

Tim đập thành thịch giữa khoảng không lặng im dày đặc, trong khi dạ dày cô nhộn nhạo nỗi lo.

Về mặt anh ta hầu như chẳng biến chuyển gì. Nhưng cuối cùng anh ta gật đầu cộc lốc, chỉ đúng một cái.

Tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực, và một cơn sóng nhẹ nhõm áo qua cơn man lạn da cô.

Cô sẽ làm được.

Cô đã giành được cho mình một cơ hội thứ hai.

Cô nghĩ sẽ chẳng đời nào Zach chịu tha thứ cho cô. Nhưng cô chẳng việc gì phải bắt mình bận tâm về điều đó. Thứ đáng quan tâm duy nhất là cô đã giành lại được công việc của mình.

Từ bên dưới cổng vòm bê tông biến màu của tòa nhà Tập đoàn Vận tải Harper, Kaitlin nhìn mưa xối xả trên đường phố Liberty. Đã xong ngày đầu tiên trở lại làm việc của cô, nỗi lo lắng trong cô đã nhường chỗ cho niềm lạc quan thận trọng.

Zach không chào đón cô như những gì đáng phải có đối với một nhân viên mới, nhưng cô có hẳn một chiếc bàn làm việc, một góc nho nhỏ trong một văn phòng không có cửa sổ, một chiếc bàn vẽ cùng tủ đựng tài liệu. Mặc dù các thành viên khác trong toàn đội có vẻ bối rối trước sự thay đổi đột ngột về nhân sự dự án cải tạo, một trong số các trợ lý giám đốc đã đưa cô đi giới thiệu với mọi người và đề nghị sẽ giúp đỡ cô.

Kaitlin hít sâu bầu không khí tháng Năm. Những hạt mưa to tưng tưng trên bậc thềm bê tông, để lại những vũng nước nhỏ trên lề đường. Cô nhìn bầu trời xám, nhắm tính quãng đường đến cầu thang tàu điện ngầm ở tòa nhà tiếp theo. Cô ước gì sáng nay mình chịu để mắt đến chương trình thời tiết mà dự phòng một chiếc ô trong túi xách.

“Tôi chắc cô đã có được mọi thứ cần thiết rồi?”. Giọng nói trầm trầm của Zach vang lên đầy chế giễu sau lưng cô.

Kaitlin xoay người nhìn thân hình người đàn ông vạm vỡ, cao lớn sừng sững trên nền tòa nhà huyền thoại. Cô cố nhắc mình nhớ rằng trong tình thế hiện tại cô mới là chủ xị. Chính cô sẽ khiến anh ta hoang mang chứ không phải ngược lại.

“Chắc anh chẳng tìm được một phòng làm việc nào khác nhỏ hơn dành cho tôi?”, cô hỏi, cao giọng đầy vẻ gây gổ. Rõ ràng anh ta muốn chọc tức cô nên mới nhét cô vào một căn phòng bé nhỏ như lỗ mũi. Chẳng cần phải là thiên tài cũng nhận ra anh ta muốn nhắc cô phải biết thân biết phận.

“Cô chẳng đã biết thừa rồi sao?”. Mối anh ta cong lên thành nụ cười nửa miệng, khẳng định mối nghi ngờ của cô, “Chỗ chúng tôi đang cãi tại tòa nhà”. “Tôi thấy phòng của anh còn chán vạn chỗ trống đầy thối”, cô khẳng khái, hy vọng ít ra cũng sẽ khiến anh ta thấy hối lỗi chút ít.

“Bởi vì tôi là chủ công ty”. Về mặt anh ta như muốn tuyên bố anh ta sở hữu phần tài sản trọng yếu của cả thế giới không bằng.

Cô nhướn mày đầy ngụ ý về phía anh ta cảm thấy mình nắm được ít nhiều phần kiểm soát khi về mặt anh ta có vẻ nao núng, “Tôi cũng là chủ công ty”, cô thẳng thừng.

Chiến thắng của cô mới thật là nhanh gọn làm sao.

“Cô muốn tôi trao cho cô chức phó chủ tịch?” Anh ta không nói ra nhưng cả hai đều hiểu nếu anh ta dễ dãi đối đãi tử tế với cô, toàn thể công ty này sẽ dấy lên nghi vấn, có thể khiến cô thất bại trong kế hoạch giữ kín quan hệ giữa cô và anh ta.

“Anh không còn phòng nào khác xếp hạng giữa phòng Ban quản trị với cái góc tí xíu kia à?” Tất nhiên điều cuối cùng cô muốn là thu hút sự chú ý về phía mình. Anh ta phải đối xử với cô không được tốt hơn, cũng không được tồi tệ hơn những kẻ làm công ăn lương khác. Lúc này đây, rõ ràng là anh ta đối với cô quá tệ.

“Cô cứ tùy nghi lựa chọn”, Zach đề nghị với cái nhún vai lơ đãng, “Rồi tôi sẽ tống một ai đó ra khỏi công ty”.

Kaitlin xoắn lại chiếc túi xách bên vai, “Và rồi họ sẽ biết là do tôi”.

“Cô cũng là chủ của công ty này cơ mà”, anh ta kéo dài giọng.

Cô lừ mắt, “Hãy đối xử với tôi như với những người khác”.

“Điều này gần như hoang đường”. Anh ta hất đầu về phía chiếc xe màu đen sáng bóng kiểu dáng tân thời đang đỗ bên vệ đường, “Cô muốn đi nhờ xe tôi không?” Cô lên nhìn anh ta đầy ngờ vực. Chắc hẳn anh ta đang nói đùa.

“Ngồi xe ông chủ ngay ngày đầu tiên đi làm sao?” Đúng rồi. Chiều này sẽ khiến cô luôn ở trong vòng dự nghị của bàn dân thiên hạ đây.

“Cô sợ mọi người nghĩ sai sao?”

“Tôi chỉ e họ sẽ nghĩ đúng”.

Mối anh ta lại ánh lên vẻ giễu cợt, “Tôi có vài thứ giấy tờ cần đến chữ ký của cô”.

Cơn mưa chưa ngớt hẳn, nhưng cô đã chần bước, miệng lầm bầm, “Chưa ký được giấy tờ ly hôn đâu, thưa ngài Harper”.

Anh ta bước dưới mưa theo cô, cố giữ khoảng cách, giọng anh ta cũng hạ xuống bé như giọng cô, “Đây không phải giấy tờ ly hôn đâu, thưa quý phu nhân Harper”.

Cách anh ta gọi cô khiến cô giật thót người. Cô đã mất cả ngày, cố lờ đi tình trạng giữa cô và anh ta để tập trung hẳn vào công việc. Nhưng cô bắt đầu nhận ra rằng nhiệm vụ quên đi quan hệ giữa cô và anh ta gần như bất khả thi.

Cô và anh ta đã kết hôn, kết hôn rồi.

Cô khẽ ngoái đầu, liếc nhìn anh ta, cặp mắt sẫm màu, vàng trán nhú lại, một vết sẹo nhỏ bên gò má phải. Cô cố hình dung về quan hệ thân mật hơn giữa cô và anh ta, khi cả hai thoải mái cười đùa, động chạm nhau tự nhiên và...

“Kaitlin?”

Cô phải giữ sạch tâm trí, tự nhắc nhở mình nắm quyền kiểm soát, “Giấy tờ gì vậy?”

Anh ta đưa mắt nhìn quanh, để chắc chắn khoảng cách giữa họ với các nhân viên của Tập đoàn Harper đang bươn bả lao khỏi cửa đã đủ xa, “Giấy tờ xác nhận địa vị của tôi vẫn là CEO và là Chủ tịch tập đoàn”.

“Thế giờ anh là gì?”

“CEO, Chủ tịch tập đoàn”. Đôi mắt màu ghi của anh ta u ám, dày đặc chẳng khác nào những đám mây trong bão. Anh ta không thuộc tốp người dễ bộc lộ cảm xúc, “Đã có biến chuyển về quyền sở hữu công ty mà”, anh ta giải thích.

Mất một lúc cô mới ngẫm ra ý của anh ta. Nếu không có chữ ký của cô, chỗ đứng của anh ta ở công ty sẽ gặp phải mối đe dọa. Anh ta sẽ không còn được làm mọi điều anh ta vẫn thường làm, anh ta cũng không được là chính mình như mọi khi nếu không được cô chấp thuận ký tên vào.

Cảm giác ghen và lạnh nhói lên trong bụng cô.

Cô chẳng hề mong đợi loại quyền lực này. Tất cả những gì cô mong muốn là được tiếp tục công việc của mình. Cô không muốn bản thân phải đối diện với những cảm giác xáo động trước Zach. Chắc chắn cô cũng không muốn phân tích rạch ròi tình huống này để xác định xem cả hai có công bằng với nhau hay không.

Không hề. Nhưng rõ ràng không còn cách nào khác.

“Vào xe tôi đi nào, Kaitlin”, anh ta bảo cô, “Chúng ta cần ký cho xong”.

Cô chẳng biết làm gì khác ngoài việc liếc nhìn nhân viên Harper ừn ừ đổ ra từ tòa nhà. Trong khi vội vã lao đi dưới cơn mưa, họ vẫn đảo mắt tò mò nhìn Zach. Đừng có mong cô bước lên xe anh ta trước hàng tá cặp mắt sẫm soi của đồng nghiệp.

Cô nghiêng người gần anh ta hơn, hạ thấp giọng, “Anh chờ tôi ở quảng Grove, qua bến xe buýt một đoạn.”

Anh ta kín đáo liếc nhìn cô một cái rất nhanh, “Cô không nghĩ như thế là hơi bí ẩn à?”

“Tôi đang cố tiêu hóa nó đây”, cô nhắc nhở anh ta. Kế hoạch cứu vớt công việc của cô sẽ đổ vỡ tan tành nếu người ta mơ hồ đoán ra cô có ảnh hưởng nhất định đối với Zach.

“Cô sẽ ướm sừng cho xem”, anh ta bảo cô.

Một chút nước thì có gì đâu. Đó là điều cô ít lo ngại nhất.

Tất nhiên, phải loại trừ hậu quả nó gây ra đối với đôi giày của cô. Hàng hạ giá, đôi giày hiệu Strantas duy nhất của cô. Chúng tôn đôi chân cô lên, lại rất hợp với bất cứ thứ trang phục màu đen nào.

Cô tự động viên mình, nhắm trong đầu lộ trình len qua những vũng nước khủng khiếp nằm rải rác trên đường.

“Chúc ngài buổi tối vui vẻ, thưa ngài Harper”. Trong khi bươn bả chạy xuống cầu thang, cô gọi vọng lên đủ to để những người bước ngang qua đó cùng nghe thấy.

Cô bước dọc vỉa hè, nhập cùng đám đông đứng chờ đèn ở góc phố. Khi đèn chuyển tín hiệu xanh, cô hối hả băng sang đường, tránh vô số chiếc ô đen trên đường, nhảy phốc qua vũng nước chảy dềnh dềnh lề đường bên kia.

Sang bên đó rồi, cô bước dần theo rìa vỉa hè, vuốt mấy món tóc ướt bết trước trán rồi vén chúng lại sau tai. Cô rảy vài giọt mưa đọng trên cánh mũi rồi rút điện thoại di động ra bấm phím cuộc gọi tắt trong khi chân lật đật lao về điểm chờ xe buýt.

“Kaitlin?”, giọng Lindsay nghe như hực hơi.

“Cậu đang làm gì đấy?”

“Đạp xe đạp”.

Kaitlin hình dung cảnh Lindsay đang kỳ cục tập thể dục với chiếc xe đạp trên căn gác xép nhỏ hẹp, “Tớ đến ăn tối hơi muộn nhé”.

“Có việc gì à?”, Lindsay gất gỏng.

Vừa giờ tay ra vẩy vẩy giữa màn mưa xám xịt, Kaitlin hạ giọng vẻ nghiêm trọng, “Tớ sắp cùng Zach Harper bước lên chiếc xe màu đen rộng thênh”.

“Tốt hơn cậu nên gửi cho tớ biển số xe”.

Kaitlin toét miệng cười, thoải mái hẳn trước kiểu đùa quen thuộc của Lindsay. Hai cô đã biết nhau bấy lâu nay, họ hiểu nhau quá rõ, “Tớ sẽ nhắn cho cậu”. Tiếng nhạc rock trầm vang qua điện thoại. Bản duy nhất luôn bật bất cứ lúc nào Lindsay tập luyện, “Sao cậu lại lên xe anh ta?”

“Anh ta muốn tớ ký cột gì đó”.

“Tốt hơn nên để tớ xem qua đã”.

“Tớ sẽ làm thế nếu nội dung quá rối rắm”, Kaitlin hứa, “Anh ta nói cần tớ ký xác nhận anh ta vẫn là CEO và Chủ tịch Tập đoàn”. Cô không hoàn toàn tin mọi điều Zach nói, đúng ra, chính xác là cô không tin bất cứ lời nào của Zach.

“Lỡ anh ta lừa cậu thì sao”, Lindsay cảnh báo.

Kaitlin bật cười qua điện thoại, “Lại thêm một lý do nữa để tớ yêu cậu đấy”.

“Có gì gọi ngay cho tớ nhé. Nói nghiêm túc nhé, Katie, nếu cậu thấy từ không hòa hợp hoặc vô điều kiện thì tớ muốn cậu rút đi luôn nhé”.

“Nhớ rồi”. Kaitlin thoáng thấy chiếc xe màu đen, “Ồ. Hẳn ta đến rồi. Tớ đi nhé”. “Tớ sẽ gọi lại”, Kaitlin đồng ý, điện thoại nhét vào túi khi Zach mở cửa xe rồi nhảy xuống đứng cạnh cô trên vỉa hè.

Anh ta xốc lại cổ chiếc áo choàng xám, chìa tay mời cô vào xe. Cô khoác chiếc áo ướt rồi khom người bước lên xe.

“Ngớ ngẩn”, anh ta lẩm bẩm.

“May cho anh là chúng ta chưa có con”, cô ngoái lại nói khi đã yên vị.

“May cho tôi vì chúng ta không định mua cây mua cối gì”. Anh đóng mạnh cửa bên phía cô trước khi bước vòng quanh xe rồi lẳng người vào chiếc ghế sau ghế tài xế.

Cô giữ nước mưa đọng trên đầu u mấy ngón tay, vuốt lại chiếc áo khoác đã ướt sũng rồi cau mày nhìn chiếc túi đầm ướt, “Cho tôi đến khu Green Strafford ở Yorkville”, cô nói với tài xế, nhận ra ánh mắt khó chịu nhìn cô từ kính chiếu hậu.

“Về nhà tôi trước, Henry”, Zach chỉnh lại.

“Anh không để tôi xuống à?”, cô chẳng hiểu làm sao lối xử sự tệ hại của anh ta lại khiến cô ngạc nhiên được. Zach lúc nào chả đặt bản thân mình lên hàng ưu tiên. Tất nhiên chẳng cần tính đến những kẻ bỏ đờ tôn xưng anh ta hết lời.

“Sau đó Henry sẽ đưa cô về”, anh nói tiếp.

Sau đó? Đôi mày cô nhướn lên nghi hoặc.

“Các thứ giấy tờ đều nằm ở nhà tôi”.

Tất nhiên là thế rồi. Mang theo giấy tờ trên xe thế này có phải đơn giản hơn nhiều không. Đành cam chịu, cô ôm khư khư chiếc túi vào lòng, chẳng buồn để ý làm màu đáng điệu của mình nữa. Giờ cô đang hết sức nhếch nhác, có thể thôi.

“Anh chẳng buồn nghĩ việc này có gây phiền phức đến tôi không”, cô dài giọng, “Như thế tôi chẳng còn việc gì khác vậy”.

Henry xuyên qua đám xe cộ hỗn loạn, hướng về khu Liberty và Wildon, trong khi Zach nhìn cô hoài nghi, “Chỉ cần đặt bút ký vào giấy tờ thủ tục là cô thừa sức trở về cuộc sống trước đây”.

Cô lắc đầu quả quyết. dù muốn chấm dứt cuộc hôn nhân cũng như những ràng buộc đã thỏa thuận nhưng cô hiểu rằng nếu cô buông tha anh ta, anh ta sẽ lập tức sa thải cô trong nháy mắt.

Anh tựa người trên chiếc ghế da, xoay người đối diện với cô, “Thế nếu tôi cam đoan cô được tiếp tục công việc?”

Mưa dội mạnh hơn bên cửa mái chiếc xe, chiếc cần gạt nước cần mẫn xua những hạt mưa khỏi cửa kính chắn gió, làm lộ ra lờ mờ quanh cảnh phố xá.

Kaitlin hơi xoay người trên ghế, chạm phải đôi mắt sẫm màu của Zach, “Như thế buộc tôi phải tin anh”.

“Cô có thể tin tôi mà”, anh quả quyết.

Cô bật cười, “Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi”.

Anh nhăn mặt, “Tôi đã giúp cô trở thành người vô cùng giàu có”.

“Tôi không muốn làm người vô cùng giàu có”.

“Tôi nói lại nhé. Cô có thể thoát khỏi hoàn cảnh này bất kỳ lúc nào cô muốn”.

Cô đảo mắt một vòng ngắm phần nội thất của chiếc xe, “Có cách nào chấm dứt kiểu nói chuyện này không?” cô hỏi anh, “Hay chỉ theo cái vòng luẩn quẩn của anh?”

Tiếng còi hối thúc từ dòng xe đằng sau ỉn vang lên khi Henry giảm tốc ở góc ngoặt trái. Kaitlin vuốt lại mấy món tóc ẩm ướt, rồi bù, kìm nén ý muốn tháo đôi giày ướt nhẹp mà ngo ngoáy đầu ngón chân trên tấm thảm dày.

“Cô sẽ thấy làm việc với tôi còn đưa điều phiền phức hơn nhiều”, Zach cảnh báo. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng anh trong khi cất tiếng, “Bởi vì anh sẽ cố sống cố chết ngáng chân tôi?”

Anh quay trở lại tư thế cũ trên chiếc ghế nệm êm ái, “Trong lĩnh vực này tôi nghĩ tôi khá lành nghề đấy”.

“Bản này dài đến tận năm chục trang giấy”. Đứng giữa căn phòng khách mà Zach, Kaitlin cau có khi đọc lướt qua toàn bộ tài liệu.

“Vấn đề liên quan đến một tập đoàn với đơn vị tính lên hàng triệu đô la”, anh đáp trả với chất giọng cố tỏ ra kiên nhẫn, “Làm gì có chuyện chỉ thảo sơ lược trên vài trang lều tèo”.

Dù đã có đôi ba ngày gặm nhấm bước chuyển kỳ lạ trong đời, Zach vẫn cáu tiết với sự kiện này. Anh không muốn vì Kaitlin mà điều chỉnh bất cứ điều tạm thời. Bà Sadie yêu quý đã hoàn toàn tin tưởng anh - ít ra anh cũng luôn luôn nghĩ bà đặt toàn bộ lòng tin ở anh. Anh chưa bao giờ phải giải thích bất cứ điều gì về công ty trước mặt bà. Về cơ bản anh đã điều hành tập đoàn trên một thập kỷ nay.

Nhưng giờ có cô ả Kaitlin kia. Cô ta thuộc tầng lớp dưới. Cô ta luôn nghi ngờ. Anh không hình dung nổi cô ta sẽ tạo nên cái thứ quái dị gì với tòa nhà văn phòng. Hôm qua Dylan bảo thẳng với anh rằng thà chiều ý Kaitlin còn hơn mất đi một nửa công ty. Có lẽ đúng thế thật. Nhưng điều đó thật khó chấp nhận.

“Tôi sẽ nhờ luật sư của tôi xem qua”, Kaitlin tuyên bố rồi nghiêng người mở chiếc túi đeo vai quá cỡ định nhét tập tài liệu vào.

“Cô đọc qua rồi hãy quyết định”. Giọng Zach dõ dạnh thoát ra từ hàm răng khép hờ, “Có phải tiếng Hy Lạp đâu”. Anh chỉ cho cô, “Cô và tôi sẽ ký ở trang ba, quyền của Ban giám đốc. Các thành viên trong hội đồng đều đã ký ở trang hai mươi, công nhận chức danh của tôi. Phần còn lại thì... mà thôi, cô tự đọc đi. Cô sẽ hiểu hết”.

Cô lưỡng lự, nhìn anh đầy ngờ vực. Một giây sau, cô thở dài, quẳng chiếc túi trở lại sôpha, “Được rồi. Tôi sẽ xem lấy vậy”.

Anh cố bình thần khi chiếc túi ướt của Kaitlin chạm vào lớp đệm da mới trắng tinh do Fendi thiết kế.

Thay vào đó, anh hỏi, “Áo khoác của cô đâu?”, rồi chìa tay chờ. Chiếc áo choàng của cô được anh treo cẩn thận ở tủ ngoài hành lang trước khi cô kịp vắt lên chiếc bàn gỗ lim.

Cô cởi nhanh chiếc áo thấm đẫm nước mưa, để lộ bộ váy dài ngang gối màu đen kết hợp đồ tía dính sát vào người. Chiếc áo tay bông, cổ khoét sâu, váy dáng bút chì rủ xuống đôi chân mang tất đen. Cũng ướt nhẹp như bộ trang phục, đôi giày cao gót của cô làm tôn lên phần ghót mảnh mai và bắp chân thon đẹp.

Dù sáng nay cả hai đã trao đổi ngắn gọn ở văn phòng nhưng lúc đó cô còn khoác áo choàng. Anh chẳng biết được kỳ quan gì ẩn bên dưới đó. Nhờ vậy mà suốt cả ngày hôm nay anh không bị ám ảnh bởi hình ảnh này.

“Cảm ơn anh”, cô vừa nói vừa trao cho anh chiếc áo choàng.

“Tôi... ừm...” Anh lúng túng chỉ ra phía hành lang và bếp rồi lẩn đi trước khi cô nhận thấy anh đờ hàm ngẩn nhìn thân thể cô.

Trong bếp, anh tìm thấy mảnh giấy bà quản gia để lại báo còn món xà lát và đĩa thịt gà trong tủ lạnh. Bà cũng để một chai Cabernet trên nần điểm tâm. Zach tự động với hai tay lấy dụng cụ mở nút chai, thở gấp gấp bởi hai luồng cảm xúc pha trộn giữa giận dữ và thích thú.

Rõ ràng Kaitlin rất quyến rũ. Anh biết điều này. Anh biết ngay từ phút gặp cô. Nhưng phụ nữ quyến rũ thì nơi nào mà chẳng có. Anh chẳng cần bất cứ nhất nhất để ý đến cô ta.

Anh nhắc nút bần.

Không. Chẳng có lý gì mà anh phải để tâm đến cô ta.

Có lẽ anh nên hẹn hò ai đó. Hẹn hò sẽ giúp anh sao nhãng bớt. Đạo diễn đây anh đã làm việc quá nhiều, bất cứ cô nàng nào có vẻ cuốn hút như Kaitlin cũng có thể kéo anh thoát khỏi cảm giác mê muội kia.

Anh với tay lấy chiếc ly pha lê treo ngược trên rãnh ngay dưới ô tủ đựng đồ.

Dylan gợi ý giới thiệu cho anh một cô nàng phi công trực thăng mới toanh. Anh chàng quảng cáo cô ta vừa hấp dẫn vừa khỏe khoắn. Cô ta hâm mộ cánh người Mỹ, nhưng có lẽ anh sẽ chịu đựng đôi chút. Cô ta còn có bằng thạc sỹ ngành lịch sử nghệ thuật. Ai mà từ chối được lịch sử nghệ thuật cơ chứ?

Trước khi Zach kịp nhận ra điều mình vừa làm, anh đã rót đầy hai ly rượu vang. “Ồi, quý quá thật”.

Nhưng rồi ngẫm lại, anh thấy Kaitlin cũng đáng được mời đồ uống. Nếu cô ký vào đám giấy tờ đó, anh và cô sẽ nâng cốc chúc mừng. Nếu cô từ chối, có lẽ rượu sẽ giúp thả lỏng, và anh sẽ tiếp tục thuyết phục cô nàng thêm lần nữa.

Anh nhún vai cởi chiếc áo vest, bước dọc hành lang về phòng ngủ chính. Ở đó, anh treo chiếc áo vào tủ, tháo cà vạt rồi nhìn vào tấm gương treo trên tủ quần áo.

Anh cần phải cạo mặt. Chiếc áo sơ mi trắng nhàu lên vì anh đã mặc cả ngày trời. Anh nhìn lại chiếc áo vest, lưỡng lự không biết có nên mặc vào không. Thói quen thường nhật đã thành thói. Thay vào đó, anh cởi cúc ống tay rồi xắn tay áo lên. Nếu đây là một cuộc hẹn hò, anh sẵn sàng cạo râu và sửa sang áo xống. Nhưng đây không phải hẹn hò. Ngoại hình của anh sẽ là thứ cuối cùng hiện hữu trong tâm trí Kaitlin.

Cảm thấy thoải mái hơn, anh quay trở lại bếp lấy mấy ly rượu. Anh bước dọc hành lang tiến vào phòng khách. Đến ngang bậc cửa, anh ngừng bước.

Hình như Kaitlin đã cảm thấy tự nhiên hơn. Cô đã cởi bỏ đôi giày có quai, ngồi chụm chân, đầu gối nép vào nhau, bàn chân mang tất chạm tay ghế sofa. Những lọn tóc của cô đã khô, hơi bõm xõm ôm lấy làn da mịn màng. Cô chăm chú nghiền cứu giấy tờ, đôi môi đỏ mím lại, cặp mắt xanh nhẹ đưa khi cô dò dọc trang giấy.

Trông cô cực kỳ hợp với văn phòng khách của anh, đáng điệu thả lỏng như đang ở nhà.

Thật khôi hài, anh từng thấy cô diện ngất trời, nhếch nhác lúi xúi, khiêu vũ trong nụ cười hay giận điên người lên. Nhưng anh chưa bao giờ được chứng kiến cảnh cô hoàn toàn chú tâm như bây giờ. Chẳng hiểu sao anh có cảm giác đây là người phụ nữ đích thực, hờ hững giữa bờ Vegas hào nhoáng và một ngày thứ Bảy

không trang trọng, năng lượng của cô dồn tụ vào bên trong, dành cho hoạt động trí não. Anh cảm nhận được trí thông minh ngầm ẩn trong cô, tiềm mà trước đây anh chưa từng nhận ra.

Chắc hẳn anh đã cử động đôi chút, bởi cuối cùng cô để ý thấy anh.

“Rượu nhé?”, anh mời, tay nâng một ly rượu tiến lên phía trước, vờ như không hề nhìn cô.

“Anh nói đúng”, cô bảo anh, thả đám giấy tờ trong lòng, tay duỗi thẳng dọc lưng ghế, cử chỉ của cô hoàn toàn tự nhiên nhưng đầy gợi cảm.

“Tôi chưa bao giờ dám nghĩ sẽ được nghe cô nói thế”. Chẳng có lời nào trả miếng nào. Anh định móc mĩa cô, nhưng những lời từ anh thốt ra cứ tự động xếp thành câu đùa nhẹ nhàng.

Cô lật trở ngược lại trang đầu rồi đặt tập tài liệu lên bàn cà phê trước mặt, “Tôi sẽ ký”.

“Thật không?” Muộn mằn, anh nhận ra giọng anh ngạc nhiên quá thể. Để lấp liếm, anh trao cho cô ly rượu.

Cô nhận lấy, nhún vai, “Nội dung đúng y như anh nói”.

“Như thế thì sao”, anh chẳng kìm được ý muốn khiêu khích.

“Làm tôi choáng chứ sao”, cô đáp, quay lại sẫm soi nhìn anh hồi lâu, hình như cô nhận ra anh đã cởi áo vest và cà vạt.

Anh ngồi xuống ở đầu kia chiếc sôpha, “Nào, chúc mừng chúng ta”. Anh nâng ly lên.

Môi cô hé cười, khiến cho khuôn mặt cô đẹp hơn bao giờ. Cô nghiêng về phía anh đang ngồi, tay giơ ra chạm ly. Cử động của cô khiến anh quan sát cô được gần hơn, anh buộc mình phải chuyển ánh mắt khỏi phần ngực cô.

Anh và cô mỗi người nhấp một ngụm rượu.

Nụ cười của cô nở rộng dần, lúm đồng tiền tinh nghịch hiện ra bên má phải, “Một ngày một mối ở văn phòng phải không anh chồng của tôi?” Cô bắt chước giọng điệu quan tâm của các bà vợ.

Có điều gì đó ấm áp khuấy động bên trong anh trước lời trêu đùa nhẹ nhàng, “Cô biết mà...” anh ngừng lại để thu hút sự chú ý “... như thường lệ thôi”.

“Như thế có kỳ lạ không?”, cô hỏi, mắt nheo lại.

“Có”.

“Bởi vì nó mang đến cảm giác kỳ lạ. Ý tôi là, nếu một người cho rằng một điều gì đó kỳ lạ thì điều đó sẽ kỳ lạ thật”.

“Câu đó có ý nghĩa gì trong đầu cô không?”

Cô nhấp thêm ngụm nữa, tay xua xua nhảm nhảm, “Tôi chắc anh hiểu được ngụ ý của câu nói đó”.

“Có. Tôi đồng ý với cô. Chuyện này hoàn toàn kỳ lạ.”

“Chúng ta đã kết hôn”. Cô nói với âm điệu hoài nghi.

“Đúng thế”. Zach uống một ngụm to từ ly của mình. Anh chưa từng kết hôn. Thậm chí có rồi chẳng nữa thì anh cũng chẳng biết làm gì khác. Có ai dự liệu được trường hợp đặc biệt như của anh không nhỉ?

Cô ngừng lại, giọng mềm mỏng hẳn, “Anh biết đấy, tôi chẳng hề có ý phá hoại cuộc sống của anh”.

Anh không thích nhìn vẻ yếu đuối của cô. Sẽ tốt hơn nếu cô cứ hung hăng hiếu chiến. Và cũng sẽ dễ dàng hơn cho anh nếu coi cô là đối thủ. giờ thì anh bắt đầu phải thừa nhận một điều, đương đầu với Kaitlin còn an toàn hơn là ngồi bông lơn vài ba câu đùa với cô.

Phải cố gắng lắm anh mới lấy lại được âm điệu cứng nhắc cho giọng nói của mình, “Tôi đoán chiến lược tối hậu thư của cô đã làm tôi khá là bối rối”.

Đôi mắt xanh trong veo của cô mở to thành thực, “Thực sự tôi chẳng muốn giành giật thứ gì của anh”.

Vẻ hoài nghi hiện lên trên đôi mày nhướn cao của anh.

“Tôi chỉ muốn mọi thứ lại tốt đẹp như trước đây”, cô khẳng định với anh. Anh tỏ ra do dự, “Có thực trong đầu cô lúc này nghĩ đúng như thế không?”

“Ngay khi tôi lấy lại được thanh danh trong nghề, anh sẽ hoàn toàn yên ổn. Tôi chỉ muốn trở lại với công việc của tôi, không phải công ty của anh, Zach ạ”.

Anh phải thừa nhận, anh đã tin lời cô. Anh hiểu cô đang nỗ lực làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn. nếu từ góc nhìn của anh thì cách cô làm chẳng vẻ vang gì cho lắm. Nhưng anh đã chấp nhận phần thiệt hại không đứng từ đâu rơi xuống đầu anh.

Cô tựa người về phía sau, giở ra trang cần ký trong tập tài liệu, “Anh có bút không?”

“Có chứ. Anh nhẩm dậy, bước tới chiếc bàn đóng bằng gỗ hồng sắc, trên đó có một cái điện thoại bàn cùng chiếc đèn đọc sách.

“Tôi có hẹn ăn tối với Lindsay”, giọng Kaitlin giải thích vang lên sau lưng anh, “Tôi không muốn đến quá trễ”.

“Tôi cũng có cuộc hẹn”, anh nói dối, rút từ ngăn bàn ra một cây bút. Anh sẽ gọi cho Dylan xin số cô nàng phi công xinh đẹp ngay khi Kaitlin ra về.

“Anh đang lừa dối tôi phải không?”

Kiểu nói câu giận bất chợt khiến anh ngẩn người, nhưng khi quay lại, anh thấy nét cười trong đôi mắt xanh ngọc bích của cô.

“Ừ”, anh trả lời nhẹ nhõm, không mắc phải mồi nhử của cô, “Tôi đã lừa dối cô ngay từ sau đám cưới của chúng mình cơ”.

“Đàn ông các người”, cô vờ ghê tởm, gập tay trước ngực ngay trước đôi gò bồng đảo.

Mãi mê trước vẻ đẹp phần thân trên của cô, anh nhún vai tỏ ý xin lỗi thay cho cánh nam giới trong khi sai bước, “Tôi còn biết nói gì khác?”

Cô nhận lấy cây bút, đầu nghiêng nghiêng ký vào giấy, “Tốt rồi, tôi tin rồi! Anh đợi câu kết.

Nhưng chẳng thấy đâu.

“Cô nói nghiêm túc chứ?” anh hỏi.

Cô kết thúc chữ ký đầy bay bướm, vờ phớt lờ câu trả lời.

Nhưng anh không để yên, “Cô không gần gũi với ai sau dạo ở Vegas?”

“Ý anh nói sau dạo ở Vegas là sao?”. Cô ngồi thẳng dậy, cầm bút chìa về phía anh, “Anh nghĩ tôi gần gũi với ai ở Vegas?”

Anh nhận lấy cây bút, cảm thấy hồi tiếc, “Tôi không có ý...”

“Người duy nhất tôi gặp ở Vegas là anh và chúng ta không hề...” Niềm thích thú đột ngột bay biến khỏi đôi mắt cô, chỉ còn lại vẻ do dự, “Chúng ta đâu có gần gũi chứ!”

Ô hô, chuyện này thú phải biết, “Cô không nhớ sao?”. Anh không nhớ hết mọi sự kiện trong đêm đó, nhưng anh biết chắc anh và cô chưa cùng nhau lên giường. Về bị tổn thương trở lại với cô, cô chậm rãi lắc đầu, “Tôi hầu như chẳng nhớ chút nào về đám cưới”.

Anh thềm được đánh lừa cô nhưng rồi nhanh chóng ra quyết định. Cũng bởi vẻ tổn thương quái quỷ kia. Nó khiến anh muốn dang tay che chở cô, không làm cô bấn loạn tâm trí.

“Chúng ta không làm”, anh trấn an cô.

Đầu cô ngửa sang bên, “Anh có chắc không? Anh có nhớ đến từng chi tiết không?” Ánh mắt cả hai đông cứng trong vài nhịp tim.

“Tôi nhớ hết cả”.

“Nhưng anh có dám đảm bảo...”

“Chuyện này làm phiền cô đến thế kia à?” anh hỏi.

“Không”.

“Bởi vì nghe giọng cô như là...”

Bất thần, cô túm lấy túi xách, khoác lên vai rồi dợm đứng dậy, “Tôi chẳng buồn quan tâm. Nếu chúng ta làm thì cũng đã làm rồi”.

“Chúng ta không mà”. Không phải anh không muốn. Không phải anh không khao khát. Không phải anh vẫn không...

Khỉ thật. Anh phải ngừng ở đây thôi.

“Bởi vì tôi đâu có mang thai hay các triệu chứng tương tự” cô nói, xỏ chân vào đôi giày gợ cảm rồi giữ giữ lớp vảy dính sát vào người, nhưng động tác này chỉ càng khiến nó dính chặt vào cơ thể mềm mại của cô hơn. Anh chẳng thể cưỡng lại được đôi mắt mình do thám khắp người cô.

Anh dồn hết sức lực, “Kaitlin. Tôi nghĩ hai chúng ta hãy để Vegas ngủ yên trên đất Vegas thôi”.

“Chúng ta đã thử”.

Đúng là thế.

“Nhưng chẳng có tác dụng gì”, cô nói thẳng thừng.

“Elvis chết tiệt”, anh làu nhàu, hướng ánh mắt về phía mặt cô, tự nhủ nhất định không rời đi.

Cô mỉm cười, “Anh vui tính hơn về bề ngoài đấy, anh biết điều này chứ?” Hàm răng anh nén chặt trước vẻ mặt dịu dàng của cô, đôi môi này, đôi mắt này, cả mái tóc rối bù. Còn gì dễ hơn kéo cô vào vòng tay rồi hôn cô.

Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh phớt lờ sự thôi thúc mạnh mẽ đó. “Cảm ơn cô đã ký giấy giúp tôi”, giọng anh khàn khàn.

“Cảm ơn anh đã cho tôi một công việc”.

Bóng những bản thiết kế của cô trước đây lờn vờn trong đầu anh. Anh không biết rồi anh sẽ phải làm gì nếu cô nhất quyết dùng đến chúng.

Có lẽ lúc này không hợp. Nhưng nghĩ lại, có khi lúc này là thời điểm phù hợp nhất. Anh và cô đang tạm ở vòng ngừng chiến. Có lẽ anh nên thử tận dụng.

“Cô biết đấy, tòa nhà đã gắn với gia đình tôi suốt năm thế hệ rồi”, anh gợi chuyện. “Như thế không có nghĩa nó bị tước mất vẻ đẹp”.

“Có nhiều cách khác nhau để tô điểm cho tòa nhà. Phong cách cổ điển. Phong cách tiện dụng. Cô nhớ nhé, đây là tòa nhà của một hãng vận tải, không phải một bảo tàng nghệ thuật”.

Anh ước gì có thể thuyết phục cô vận dụng bản vẽ của công ty Hugo Rosche làm then chốt. Hugo đã tiếp nhận công trình sau khi anh hủy hợp đồng với công ty Hutton Quinn. Zach đã phải trả một khoản lớn vì phá vỡ thỏa thuận giữa hai bên. Nhưng Hugo có mối quan hệ tốt đẹp với những người mà Zach tham khảo ý kiến lẫn vài khách hàng tiềm năng của anh. Bản vẽ của Hugo có nhiều điểm vượt trội, lại chỉ cần có sáu tháng thi công.

“Tôi sẽ tìm được phong cách thích hợp nhất”, cô nhẹ nhàng hứa hẹn. Vẻ chắc chắn của cô khiến anh thấy chần chừ.

“Cô đang cải tạo phần tài sản thừa kế của tôi đấy, cô hiểu chứ?”

Nét mặt cô bừng lên trong thoáng chốc, có điều gì đó khó hiểu lướt qua mắt cô. Nhưng cô nhanh chóng bình thường trở lại và trả lời đầy tự tin, “Thế thì anh quá sức may mắn, Zach Harper. Bởi vì tôi sẽ làm

cho tài sản thừa kế của anh lộng lẫy huy hoàng hơn nhiều”.

3. Chương 3

Một tuần sau, Kaitlin và Lindsay đang sóng bước về phía bể bơi sáng sủa ngập tràn ánh nắng trên tầng thượng tòa nhà Tập đoàn Vận tải Harper. Nền xi măng rắn chắc dưới chân Kaitlin, cả tòa nhà như chìm hẳn vào khung cảnh xung quanh nó. Những tòa nhà hiện đại mọc lên như nấm ở cả hai bên đường, trong khi bên kia con phố là một dãy tượng sư tử bề vệ, trông xa ra phía mặt sông.

Tầng mái tòa nhà đổ bê tông, bị cầu thang và phòng dịch vụ chặn mất một phía. Bao quanh đó là những mảng tường bê tông cao chừng một mét. Gió mưa bao tháng năm làm biến màu sơn, nhưng những vết lõm đốm trên đó phần nào gợi lên vẻ cổ kính. Kaitlin không hiểu nổi cảm giác làm việc trong tòa nhà đã trải qua năm thế hệ sẽ thế nào.

Mẹ mất ngay khi cô vừa chào đời. Cha cô “không danh tính”, đến cả tên trong giấy khai sinh cũng để trống. Nếu như Yvette Saville - bà mẹ mười chín tuổi của cô có họ hàng đâu đó thì cũng ai tìm thấy họ. Tất cả những gì Kaitlin có được về gia đình cô chỉ là một tấm hình mờ nhạt cũ rích của mẹ và địa chỉ căn nhà mà Yvette từng sống trước khi sinh Kaitlin.

Khi cơn giận dữ và bức tức đối với Zach nhạt dần sau nhiều ngày, hình như cô chẳng thể kháng cự nổi nỗi ghen tị mới nhen lên mỗi lúc nghĩ về di sản anh ta được thừa hưởng. Anh ta được nuôi lớn lên dưới một mái nhà yên ổn, thanh cao. Trong khi cô chỉ được đứng ngoài trông vào đây thêm muốn, anh ta lại được bọc trong vòng tay thương mến của một gia đình giàu có, chẳng thiếu thứ gì, tận hưởng mọi điều tốt đẹp nhất mà cuộc sống dâng tặng.

“Cậu nói lại cho tớ hiểu đi, sao chúng mình không chạy thẳng sang quán của Rundall ăn trưa?”, Lindsay nói với theo. Cô bị rút lại phía sau vì đang đi giày gót cao hơn cùng với váy ngắn.

“Cậu thấy không?”, Kaitlin bước lùi mấy bước, xua đi những ý nghĩ u ám khi khoát tay chỉ về phía dòng sông Hudson xanh trong, “Nếu tớ được phép xây chồng thêm ba tầng nữa, quanh cảnh nhìn từ đây sẽ đẹp mê hồn”.

Tiếng ầm ì của dòng tàu thuyền trên sông văng lên chỗ họ, vài chiếc xà lan lướt qua mạn bờ New Jersey điểm lốm đốm cây.

“Có tốn nhiều không?”, Lindsay hỏi, chân bước trên bề mặt gỗ ghè, thận trọng lần theo một hộp máy, rồi phần thân của máy điều hòa nhiệt độ.

“Kha khá”, Kaitlin nói, trong đầu hình dung ra mặt đường trải rộng cùng lớp sàn cẩm thạch.

Lindsay nở nụ cười thật tươi khi sóng bước cùng Kaitlin đến gần rìa tầng mái, “Chỉ có cậu mới nhận ra. Cái tên Harper kia sẽ chẳng bao giờ thấy được. Tiền trong túi anh ta tràn trề hơn nước”.

“Có vẻ thế thật”, Kaitlin đồng tình, thầm nghĩ đến những bức họa, những món đồ cổ tuyệt đẹp trang trí trong căn nhà trắng lộng lẫy của anh ta.

“Tớ đã tra cứu”, Lindsay nói với giọng đầy bí ẩn, hất mấy lọn tóc vàng ra sau trong làn gió mới lên thơ thới, “Cậu có biết nó có nguồn gốc từ cướp biển không?”

“Cái gì có nguồn gốc từ cướp biển cơ?”, Kaitlin chăm chú nhìn con phố bận rộn bên dưới. Cô ước gì cô có một giàn giáo, để có thể nhìn ngắm quang cảnh xung quanh nếu tòa nhà cao thêm ba tầng.

“Gia sản của dòng họ Harper”, Lindsay nói, “Ồ hô hô và một chai rượu rum. Đồ cướp được trên biển cả”.

Kaitlin nhón chân, che mắt trước ánh mặt trời chói lọi, “Tớ đoán đây chỉ là tin đồn”.

Thành phố New York có đầy rẫy những câu chuyện nhiều màu sắc về vô số dòng họ khai phá nơi đây. Đa số trong đó đều do chính các gia đình dựng lên để thêm mắm thêm muối đồng thời gây ấn tượng với mọi

người. Có thể ban đầu dòng họ Harper chỉ đơn giản là những nông dân trồng khoai tây đến từ Idaho vào năm 1910. Có lẽ khởi nguyên họ bán những thứ quen thuộc như đất màu hay nông sản để mua chiếc thuyền đầu tiên, khởi dựng nền móng cho Tập đoàn Vận tải Harper.

“Tất nhiên đó chỉ là tin đồn rồi”, Lindsay nói toạc ra, “Sự việc diễn ra cách đây đã ba trăm năm rồi. Thời đó đâu đã có bằng video”.

Kaitlin nhướn cười trước vẻ bị sỉ nhục vờ vịt của cô bạn thân, “Có phải cậu muốn nhắc rằng tớ đã thừa hưởng món tiền phi pháp?”

“Tớ chỉ muốn lưu ý một điều là cái anh chàng mà cậu đang đe dọa xuất thân từ dòng dõi đầu trộm đuôi cướp đấy”.

“Như thế có làm cậu sợ không?”, Zach không còn làm Kaitlin thấy hoảng hồn nữa.

Nói đúng hơn thì không nhiều như lúc ban đầu. Cô vẫn e sợ khi nhìn ánh mắt giận dữ của anh ta. Cô vẫn thấy bất ổn trước những nhục cảm nảy nở mỗi khi anh ta ở gần cô. Dần dà một ngày làm việc thường nhật của cô bao gồm các khoản: email, cà phê, phác thảo, Zach. Rồi đôi lúc bất thần, tất cả những gì cô nghĩ đến là được hôn anh ta.

“Trời đất, không”, Lindsay trấn an cô, “Tớ chỉ định nhắc cậu nên để mắt trông chừng thanh gươm của anh ta mà thôi”.

Kaitlin phẩy phẩy ngón tay tỏ vẻ phật ý với Lindsay.

“Nói đùa thế thì hơi quá”.

Lindsay chăm chú ghé sát lại, “Cậu đang đỏ mặt à?”

“Không”, Kaitlin trả lời kèm cái lắc đầu, chuyển hướng chú ý về chiếc xà lan thép xám xịt đang lừ đừ di chuyển trên sông.

“Tớ không định nói ý đó”.

“Nhưng cậu đã nói rồi”.

Lindsay nhồm người ra trước sấm soi khuôn mặt Kaitlin, “Cậu đang đỏ mặt. Tớ bỏ lỡ chi tiết nào thế?”

“Không gì cả. Đã ba ngày nay tớ hầu như không gặp anh ta”.

Nói đúng hơn, cô đã ngắm anh ta từ xa, một đôi lần gì đó. Từ khoảng cách đó trông anh ta đẹp mê hồn - không hề cau có, cấu kính tí nào. Những phản ứng của cô trước anh ta trở nên dễ đoán biết đến khôi hài. Mạch cô sẽ đập loạn xạ. Làn da nóng lên. Và cô không thể bắt kịp dòng suy nghĩ của chính mình.

“Chẳng lẽ cậu phải lòng hắn ta rồi?” Lindsay hỏi.

Kaitlin định nói, nhưng rồi ngưng đột ngột, cô không muốn nói dối Lindsay, “Tớ ngưỡng mộ anh ta từ xa”, cô thừa nhận, “Cũng giống như dân một nửa thành phố này vẫn làm”.

Dễ thấy Zach là anh chàng cực kỳ thu hút. Vậy ra cô thấy anh ta đẹp trai? Điểm cộng. Đôi khi cô thấy anh ta hấp dẫn? Lại thêm một điểm cộng nữa.

Anh ta được nuôi nấng, học hành tử tế, đã từng kinh nghiệm qua biết bao cuộc hẹn hò rồi. Nếu cô quên mất thực tế anh ta đã cố hủy hoại đời cô, thì chắc hẳn cô đã có thể vờ coi anh là người phong nhã lịch lãm.

“Anh ta sẽ là chàng cướp biển “hot” nhất”, Lindsay góp lời với nụ cười tinh quái.

“Hot” chắc chắn là từ thích hợp nhất để mô tả ngoại hình Zach trong đêm cô ở nhà anh ta, cà vạt buông lỏng, tay áo xắn lên, những sợi râu mọc trong ngày lấm tấm nơi cằm. Từng xăng tí mét trên cơ thể anh ta toát ra vẻ cướp biển phong trần được thừa hưởng từ tổ tiên. Mà gợi cảm hơn gấp bội.

Lindsay xán lại gần cô hơn, “Hứa với tớ trong cuộc chơi này cậu sẽ vẫn giữ cho cái đầu thật tỉnh táo nhé”.

Kaitlin giữ cho mấy lọn tóc khó bảo nằm yên sau tai, sờ qua loa chiếc hoa tai kim cương, “Đầu tớ vẫn hoàn toàn nắm cục diện cuộc chơi”, cô trấn an Lindsay. Sẽ chẳng có một Vegas thứ hai. Đêm đó Kaitlin đã mắc sai lầm. Cô đã lơ lửng cảnh giác, và Zach đã cuốn hút cô trong cả tuần đó.

Hài lòng thấy rõ, Lindsay nhướn người quan sát qua lớp tường bao quanh tầng thượng. Taxi, xe buýt và những chiếc xe tải chở hàng nối đuôi nhau chạy qua. Ba anh chàng công nhân thành phố đội mũ bảo hộ dựng hàng rào quanh một lỗ cống mở nắp, trong khi một chiếc xe cảnh sát đèn hiệu xanh đỏ nhấp liên tục.

“Cậu bắt đầu dỡ các thùng đồ ở nhà ra chưa?”, Lindsay hỏi.

“Chưa đâu”. Kaitlin ngẩng hai anh chàng cảnh sát mặc đồng phục sải bước vào một cửa hàng có tiếng. Cô mừng như bắt được vàng khi đẹp được chủ đề về Zach sang một bên, “Giờ tớ đang cố xếp chúng gọn vào một chỗ cho đỡ vướng đường đi. Lại còn giặt thảm, sơn tường nữa”.

“Lại xây tổ hử?”, Lindsay hỏi.

“Ừ”. Khi dành thời gian suy ngẫm về việc ở lại thành phố New York, Kaitlin nhận thấy cảm giác lòng nhẹ bẫng. Tối qua cô cuộn người bên cửa sổ nhìn nha tận hưởng cốc cacao, cả giờ đồng hồ chỉ lặng lẽ ngắm cảnh sum vầy bên nhà hàng xóm.

“Cậu xứng đáng được sống trong một ngôi nhà rộng rãi hơn”, giọng Lindsay vang lên áp và tràn đầy thương mến.

Kaitlin mỉm cười đồng tình, “Có lẽ tớ còn có thể mua thêm chiếc ghế bập bênh mới”. Cô vẫn thầm ao ước có được chiếc ghế bập bênh to bọc da trưng bên cửa sổ một cửa hàng đồ nội thất từ vài tháng trước. Ở chiếc ghế bập bênh có gì đó gợi nên không khí thân thương của gia đình.

“Cậu ấy hả?”, Lindsay châm chọc, “Có phù phiếm quá không?”

Kaitlin gật đầu hồi lỏi. Không có khoản thu nào khác ngoài món tiền kiếm được từ công việc bán thời gian, cô buộc phải chi tiêu hết sức dè sẻn trong suốt mấy năm học đại học. Thói quen vốn dĩ khó sửa đổi. Nhưng giờ cô đã có công việc ổn định, cô cũng có tiền đồ khá xán lạn. Bởi thế cô quyết định chăm chút ngôi nhà của mình cho ra hồn mà.

“Mua chiếc ghế bập bênh trước đã”, cô giải thích với Lindsay, “Tiếp đó tớ sẽ sắm chiếc máy pha cà phê của Prestige”.

“Tớ thích kiểu tính toán này của cậu”. Lindsay cười vang.

“Như thế có cảm giác dễ chịu hơn”, Kaitlin thừa nhận, rồi giọng cô pha chút sắc thái cô đơn bởi tuổi tác, “Tớ có thể biến căn nhà tớ thành ngôi nhà đúng nghĩa”. Lindsay nắm tay bạn kéo về phía mình, “Cậu đã biến nó thành căn nhà đúng nghĩa rồi đấy”.

Nhưng Kaitlin không cho là vậy. Làm sao cô biết được nhà cô có đúng là nhà hay không? Suốt những năm tháng ấu thơ, phần lớn thời gian cô sống trong các trung tâm bảo trợ xã hội hơn là ở các gia đình. Những người làm công ở các trung tâm đa phần đều tốt bụng, nhưng họ đến rồi đi, thường thì họ chuyển nghề, rồi những người mới đến thế chỗ, họ cũng rất tử tế, nhưng tất cả đều vì công việc, không giống gia đình.

Lindsay siết chặt tay bạn mình, nhận thấy rõ Kaitlin đang chìm đắm trong luồng xúc cảm cũ, “Cậu đói chưa?”

“Đói ngấu”. Chẳng ích gì nếu cứ bối rối quá khứ lên. Cô vẫn được ở lại thành phố New York này, chừng đó đã là quá đủ. Chiếc ghế bập bênh sẽ làm nên sự khác biệt, cô chắc chắn về điều này. Có lẽ cô sẽ nuôi mèo, một cô nàng tam thể hoặc một chú nhĩ thể đen trắng. Thú cưng sẽ mang đến cảm giác gia đình.

Nhìn lại khung cảnh thêm một lượt rồi cô cũng theo chân Lindsay đi xuống. Cả hai khóa cửa mái, đón chiếc thang máy cũ kỹ trở xuống tầng ba, nơi có góc làm việc khiêm tốn của Kaitlin.

“Các cô đây rồi”. Lời chào của Zach phát ra từ góc phòng nghe ra có âm hưởng trách móc.

“Anh đang làm gì ở đây?” Tính cảnh giác trong Kaitlin bắt đầu động đậy. Cô dò xét một lượt khắp căn phòng, sàn nhà, giá sách, máy vi tính, xem xem có gì bị xáo trộn hay không. Cô đã đặt password trên máy tính xách tay, cô cũng lưu và mã hóa bản dự thảo cải tạo tòa nhà.

Cô buộc Zach phải hứa trao cho cô toàn quyền hành động trong dự án này. Nhưng cô vẫn sợ, chắc đến năm mươi phần trăm anh ta sẽ cố tìm cách kiểm soát vi mô. Cô không muốn trao cho anh ta năm mươi phần trăm đó.

“Tôi có thứ này muốn cho cô xem”, giọng anh ta phát ra từ đằng sau chiếc bàn vẽ có mặt dốc của cô.

Kaitlin thấy anh ta mở các bản thiết kế vẽ bằng bút mực xanh. Cô tiến lên một chút để nhìn kỹ hơn, “Không phải bản vẽ của tôi”.

“Đây là các thiết kế mà công ty Hugo Rosche vừa chỉnh lại”, anh đáp. Kaitlin lách vào khe giữa bàn làm việc và bàn vẽ, trong khi Lindsay vẫn đứng chờ bên cửa căn phòng chật hẹp. Kaitlin đứng kế bên Zach, anh nhích ra sát tường hơn.

“Có gì khác với bản vẽ này?”, cô hỏi, tay lật các bản thiết kế, để ý thấy có đôi ba bức tường được xây lại. Tiền sảnh mở rộng hơn một chút, những cánh cửa sổ mới phác thảo tầng trệt.

“Chúng ta cũng sẽ sơn lại, bố trí hệ thống thẩm mới, trang trí lại toàn bộ”, Zach tiếp tục.

Cô quay sang anh, chăm chú nhìn mặt anh, “Anh đang nói đùa đấy à?” Anh cau mày nhìn cô.

“Ý tôi là, những gì anh nói giống như lời nói đùa, ha-ha”. Cô thả những phiến giấy trở lại bàn.

Trông anh như vừa bị xúc phạm, “Đây không phải trò đùa”.

Cô chỉ về tập bản vẽ, “Không phải anh đang nghiêm túc bảo tôi dùng các thiết kế này chứ?”

“Để cải tạo tòa nhà, chúng ta không nhất thiết phải tiến hành thay đổi nhiều”, anh khẳng định.

“Tôi không phải thợ trang trí, thưa anh Zach. Tôi là kiến trúc sư”.

“Là kiến trúc sư không có nghĩa cô cứ phải bới đến từng milimet các bức tường của tòa nhà”.

Cô xoay người tựa vào cạnh bàn, khoanh tay trước ngực, đầu ngẩng nhìn anh, “Anh có thực sự nghĩ tôi sẽ thuận theo ý anh?” Nếu có thì anh đã quá ảo tưởng rồi.

Anh vắn vể cằm, “Tôi nghĩ ít ra cô cũng sẽ cân nhắc”.

“Tôi mới xem qua thôi. Tôi không thích ý tưởng của nó”.

“Cảm ơn cô đã nói thẳng”.

“Cảm ơn anh đã mang đến cho tôi bản thiết kế tồi”.

“Tôi đã trả kha khá tiền cho các thiết kế này”. Anh tóm lấy phần đáy bản vẽ rồi bắt đầu cuộn lên. Giọng anh chói lên, vẻ hung hăng thấy rõ, “Tôi cũng đã phải tốn một đồng tiền cho bản vẽ trước của cô. Đây là lần thứ ba tôi phải chi tiền cho cùng một việc”.

Lindsay tiến vào đứng hằn trong phòng, “Anh muốn sa thải Kaitlin và gặp chúng tôi ở tòa?”

Ánh mắt màu thép của Zach quay ngoắt về phía Lindsay. Anh nhìn cô trong chốc lát rồi quay trở lại phía Kaitlin, “Tôi nghĩ cô có thể dùng các thiết kế này làm mốc khởi đầu”.

Kaitlin nhún vai, “Được thôi”, cô tỏ ra dễ dãi.

Tay anh giữ yên, người giật lùi, đôi mắt neho lại ngơ vực. Rồi anh ngừng lại hỏi, “Cô sẽ dùng?”

Cô nhún vai lần nữa, “Vì các thiết kế này gần giống hoàn toàn tòa nhà hiện đại, thế nên tôi đã xong công đoạn lấy chúng làm mốc khởi đầu rồi”.

Lindsay bật ra nụ cười ngạc nhiên.

Zach tỉnh cả người, với tay tóm lấy dải dây quần quanh cuộn giấy trong khi Kaitlin nhường đường cho anh.

“Coi như đây là thiết kế dự phòng của tớ vậy”, Zach nói với Dylan. Buổi chiều Chủ nhật, hai anh chàng len qua đám đông ồn ào từ City Field chăm chăm hướng về trận Mets. Nếu có điều gì Zach học hỏi được từ cha mình và cha Dylan thì đây là cái ngẫu nhiên là cái tất yếu. Cái kế hoạch lúc nào cũng có thể đổ vỡ cả. Người thông minh phải biết dự phòng thất bại.

Dylan nhắm tính trên đầu ngón tay, “Kế hoạch A là giao toàn bộ cho cô ta. Kế hoạch B là thuyết phục cô ta tiến hành cải tạo theo bản vẽ của Hugo Rosche. Dù sao thì cơ hội thành công cực thấp”. Anh đi vòng qua một thùng rác, “Thêm một kế hoạch C là tìm công việc mới cho cô ta?”

Zach không phản đối bản thiết kế của bên Rosche. Nhưng còn lâu cô ta mới chịu dùng các bản vẽ đó. phương án tìm một công việc, mới cho Kaitlin có vẻ dễ hơn nhiều. Rõ ràng đây là chiến lược hứa hẹn nhất.

“Chính cô ta đã tự nói ra”, anh giải thích, “Mục tiêu dài hạn của cô ta là có một chỗ làm tốt. Cô ta muốn trở lại với nghề của mình. Tôi không trách cô ta. Vấn đề là đừng thử nghiệm lên tòa nhà của tôi. Cô ta có thể chọn bất cứ tòa nhà nào cũng được”.

“Cô ta muốn ở lại thành phố New York này”, Dylan tiếp lời.

“New York là nơi vô cùng rộng lớn. Có vô khối tòa nhà cần cải tạo”. “Vậy cậu mời cô ta đi xem trận đấu này vì...?”

Là một bước trong kế hoạch của Zach, “Vì hôm tôi gặp Kaitlin ở nhà, cô ta mặc áo phông của Mets, cô ta là fan của đội”.

“Điều lạ là cô ta chưa từng đến sân Sterling Suite xem họ thi đấu”, Dylan phụ họa.

“Tôi cá là chưa”, Zach nói khi ngừng lại gần khu vực thang cuốn, đưa mắt nhìn quanh tìm Kaitlin và Lindsay, “Sẽ dễ dàng tìm thấy trong bảng Fortune 500. Hơn nữa, dự án tòa nhà của tôi chỉ là tạm thời. Nếu tôi có thể tìm giúp cô ta một chỗ ngon, cô ta sẽ chọn phương án làm việc lâu dài”.

“Để được nhận vào làm việc, cô ta sẽ phải bỏ dở dự án chỗ cậu”.

“Chính xác”. Zach không tìm được nụ cười tán thưởng kế hoạch thiên tài của mình.

Trái lại, vẻ mặt Dylan hiện lên ánh hồ nghi, “Chúc cậu may mắn với kế hoạch”. “Cô ta kia rồi”, Zach lớn tiếng đánh động, mắt liếc nhanh ra hiệu cho Dylan.

Kế hoạch của anh nghe có vẻ hoàn hảo. Nhưng cần phải khéo léo. Ngay lúc này anh sẽ chưa mớm cho cô ta ý tưởng tìm việc mới. Hôm nay anh chỉ muốn làm công việc dọn đường, tiếp cận cô ta hơn. Anh sẽ ý nhị tỏ ho cô ta biết anh muốn cả hai sẽ có tương lai tốt đẹp. Chẳng có lý gì anh và cô cứ phải đối đầu nhau mãi.

Tuần tới, anh sẽ gọi vài cuộc điện thoại, nói chuyện với những người quen biết, tìm kiếm cơ hội cho cô ta.

Kaitlin vượt qua hàng người xếp hàng trước thang cuốn và rẽ phía hai chàng trai.

Tâm trạng anh thơ thối hẳn ngay khi nhìn thấy cô, anh nhận thấy mỗi nguy cơ từ phản ứng liên quan đến hormon. Như thế không có nghĩa anh muốn dập tắt xúc cảm của bản thân. Chỉ đơn giản anh cần thận trọng, giữ tình cảm của mình trong tầm kiểm soát, tạo khoảng cách cho chính bản thân.

Cô mặc chiếc áo phông trắng dài tay cùng chiếc quần jean ôm vừa người, đôi giày thể thao trắng trắng xướt đôi chỗ cùng chiếc mũ màu cam và xanh nước biển của Mets, tóc buộc đuôi ngựa nhổng lên sau đầu. Anh chưa từng gặp các cô gái với phong cách thoải mái thể này, thường các cuộc hẹn hò của anh chỉ toàn các cô nàng điểm trang quyến rũ. Đường như chẳng gì liên quan đến trang phục của Kaitlin. Dẫu có mặc áo choàng tắm cô vẫn cứ là niềm mơ ước của anh.

Khỉ thật. Anh sẽ phải niêm phong hình ảnh đó ngay.

Cô bạn Lindsay sóng bước cạnh Kaitlin. Cô ta mặc quần jean đen cùng chiếc áo kiểu cộc tay màu trắng.

Hai cô gái dừng lại.

“Dylan”, Zach nói, cố kìm nổi thêm muốn vươn tay ra chạm lấy Kaitlin, “Đây là Kaitlin Saville và Lindsay Rubin”.

“Xin chào cô dâu xinh đẹp”, Dylan trêu Kaitlin, Zach căng thẳng trước câu đùa sắc lém.

“Xin chào anh chàng cướp biển”, Lindsay đáp lại với nụ cười mỉm, nhẹ nhàng chui vào giữa Dylan và Kaitlin, rồi bắt tay anh ta.

“Zach mới là chàng cướp biển”, Dylan nói với cô, một nụ cười thành thực che giấu vẻ bức tức của anh trước tên hiệu tổn hại danh dự này.

“Tôi đã xem qua lịch sử gia đình anh Zach”, Lindsay phản đòn, “Tôi cũng đã tìm hiểu đôi chút về anh nữa”.

“Sao chúng ta không đi theo lối này nhỉ?”, Zach chỉ về phía thang máy. Anh không muốn một cuộc cãi cọ làm hỏng cả ngày. Thêm nữa, trận đấu sắp bắt đầu.

Kaitlin đi theo anh, cô bước ngay sau phía anh.

“Một chàng cướp biển?”, cô hỏi anh với giọng trêu đùa nhẹ nhàng.

Như thế dễ thở hơn.

“Tôi còn biết nói gì khác”, anh thừa nhận.

“Ừm, như thế giải thích được khối điều”.

Trước khi Zach kịp hỏi cô rõ hơn, Lindsay đã ngắt lời anh từ đằng sau, “Nghe đâu Caldwell Gilby đã tung hoành vùng biển Tây Ban Nha, cướp được vô khối vàng bạc, đạn dược và rượu rum”.

Zach có thể hình dung rõ về mặt bị xúc phạm của Dylan. Bạn anh chắc đã chuẩn bị quảng cáo tra miếng. Nhưng Zach phải thừa nhận, anh thích tính cách táo bạo của Lindsay.

“Cô không nên tin mọi điều đọc được trên net”, Dylan đáp khô khan. Kaitlin nghiêng người về phía Zach, hạ thấp giọng, “Câu chuyện này có trở nên tồi tệ không nhỉ?”

“Còn tùy”, anh trả lời, rồi nghiêng tai nghe tiếp cuộc tranh cãi.

“Tôi đọc được trong Bách khoa toàn thư lịch sử ấn bản của Oxford ở thư viện Đại học New York đấy”, Lindsay trả lời gay gắt.

“Có vẻ sẽ rất tồi tệ đấy”, Zach nhận xét.

Trong khi bấy lâu nay anh chọn cách chấp nhận thực tế sự giàu có của gia đình có nguồn gốc xa xôi không được tốt đẹp cho lắm thì Dylan luôn tự lừa mị bản thân rằng ông tổ anh chống lại anh cướp biển Lyndall Harper, đứng về phía công lý.

Hai ông cụ kỵ xa xưa của Zach và Dylan đã lênh đênh trên Đại Tây Dương hàng bao năm, nã đại bác vào nhau. Hai cụ đánh nhau, có vẻ điều này là đúng. Nhưng cả hai chẳng ai đứng cùng phía với luật pháp cả.

Cánh cửa thang máy nhẹ nhàng khép lại, bộ bốn bước vào cả bên trong. “Ông tổ Caldwell của tôi nhận được thư trao quyền tước vua George”, Dylan nói, quay sang nhìn con số chỉ tầng màu đỏ nhấp nháy.

“Năm 1804 thư đã bị mạo danh ghi lùi ngày tháng về trước”, Lindsay chẳng để phí một giây trả đũa.

“Cô đã bao giờ xem lá thư gốc chưa?”, Dylan hỏi, “Tôi đã được xem bản gốc rồi”.

Dưới chiếc mũ của đội bóng, Kaitlin mỉm cười với Zach, “Tôi đặt cược ở cửa Lindsay”.

Zach nhìn gương mặt tươi tắn, đôi môi hồng, lông mi đen nhánh và lúm đồng tiền xinh xinh của cô. Anh ngửi thấy mùi hương sữa dừa, và trong thoáng chốc anh hình dung thấy cô mặc chiếc bikini sáng màu, mái tóc cài hoa trên một bãi biển nhiệt đới.

“Chúng ta cá nhé?”, câu hỏi của cô ngắt dòng suy nghĩ của anh.

“Xin lỗi?”, anh lắc đầu trở về thực tại.

“Tôi cược mười đô la là Lindsay thắng”. Cô chìa tay chính thức độ với anh.

Zach đón lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại của cô, chậm rãi bắt tay rồi thu ngừng động chạm, về quyền rũ của cô khuấy động từng tế bào trong cơ thể anh, “Cô cược rồi đấy nhé”.

Thang máy lướt nhẹ rồi dừng hẳn, cả bốn người bước trên hành lang rộng trải thảm dẫn đến căn phòng chính đẹp lộng lẫy. Trong nhiều năm liền, gia đình Harper và gia đình Gilby cùng dùng chung căn phòng

sang trọng xem các trận đấu của Mets. Cha Dylan thường xuyên đến đây hơn, nhưng căn phòng là công cụ đặc biệt hữu dụng cho cả hai bên mỗi khi muốn xoa dịu các khách hàng khó xử.

“Wow”. Kaitlin không kìm được xuýt xoa khi bước qua lối cổng vòm vào căn phòng rộng có ban công. Phòng này đủ sức chứa hai chục người. Một người bồi bàn đang đặt các món ăn nhẹ lên bàn, cạnh một thùng đá giữ lạnh bia nhập khẩu cùng vài chai vang thượng hạng.

“Ai mà ngờ được”. Như một đứa trẻ hào hứng, cô đi thẳng qua mấy cánh cửa kính để ngỏ, bước ra ban công xếp bậc, nơi hai hàng ghế đang chờ họ.

Vui mừng được thoát khỏi cuộc tranh luận đang càng lúc càng hăng của Dylan và Lindsay, Zach theo chân Kaitlin ra ngoài.

“Cuộc sống của giới thượng lưu là thế này đây”, cô nói, tay nắm vào dây lan can thép sơn, đảo mắt về vị trí phát bóng của đội chủ nhà. Ghế của những người hâm mộ đội bóng xếp tầng tầng bên dưới họ, không khí râm ran khắp nơi.

“Địa điểm lý tưởng cho các khách hàng ưa tiêu khiển”. Zach nhận ra âm điệu hối lỗi trong giọng mình, anh đang muốn giải thích cho cô hiểu rằng nơi này không hoàn toàn chỉ là nơi giải trí đơn thuần.

“Ở sân vận động Shea, bọn tôi hay ngồi chỗ kia kìa”. Cô chỉ về dãy ghế xanh nằm tít cuối khu vực số ba.

“Khi đó cô còn bé à?”

Cô lắc đầu, “Khi tôi học đại học”. Về tiếc nuối len lỏi trong giọng nói của cô, “Mãi đến năm thứ hai tôi mới được xem trận trực tiếp đầu tiên”.

“Vậy ra gần đây cô mới mê môn đấu này?” Anh quay người ngắm nhìn cô, tự hỏi không biết điều gì có thể nhanh chóng gợi lên nỗi buồn ở cô.

“Khi còn nhỏ, tôi xem bằng hết các trận đấu trên tivi”. Cô đột ngột quay mặt về phía căn phòng, chất giọng trở lại bình thường. “Anh có bia trong đó không?”

“Cô chưa từng xem bóng trực tiếp khi còn nhỏ?”, anh cố hỏi, nhận ra khe hẹp để hiểu rõ hơn về cuộc sống riêng tư của cô.

“Lúc bé tôi đâu có nhiều tiền”. Giọng cô trở nên ngang ngạnh. Zach nghĩ anh đủ dũng cảm để hỏi han cô nhiều hơn.

Anh vừa mở miệng định hỏi thì tiếng hò dậy lên như sóng từ phía đám đông khi các cầu thủ ulla vào sân.

Kaitlin vỗ tay. m thanh hân vang xung quanh, Zach quyết định không bối sâu thêm nữa. Anh vỗ nhẹ vào một chiếc ghế hàng đầu, “Cô ngồi đi. Tôi sẽ lấy bia”. Bước lên bậc thang thứ hai, anh quay đầu hỏi, “Cô dùng thêm khoai tây chiên hay món nhẹ nào không?”

“Có bánh mì kẹp xúc xích không?”, cô hỏi.

Anh không ngần ngại nụ cười trước yêu cầu đơn giản của cô, “Một bánh mì kẹp xúc xích, có ngay”.

Trở vào căn phòng, trong khi Dylan vẫn mãi giải thích những điểm minh bạch trong thư trao quyền của vua George, anh chàng bồi bàn lui cui lấy bia và bánh mì kẹp xúc xích.

Trong nháy mắt, Zach đã yên vị cạnh Kaitlin, cùng xem trận đấu.

Khi đội Mets tràn lên tấn công, cả hai cùng đang gặm chiếc bánh mì kẹp nhân đầy ứ ừ. Cô vừa ăn vừa không ngại ngần hò reo khen ngợi những pha ghi bàn và thốt lên tiếc rẻ những quả bóng hụt. Zach nhận thấy anh đang ngắm cô hơn là quan sát các cầu thủ.

Nhai nốt miếng cuối cùng của chiếc bánh mì kẹp xúc xích, cô liếm chút ít mù tạt dây ra ngón cái. Cử chỉ vô thức đầy gợi cảm. Chẳng hiểu sao anh thấy giống hết một nụ hôn.

“Ngon quá”, cô nói, miệng nhoẻn cười nơi đầu ngón tay cái, “Cảm ơn anh”.

Anh cố nhớ lại xem đã có lần nào trong đời anh hẹn hò với một cô nàng có sở thích giản dị là món bánh mì kẹp xúc xích. Chắc chắn tôm hùm, trứng cá hồi, cả những chai rượu đắt đỏ luôn là ưu tiên hàng đầu. Trong số những mục tiêu hẹn hò với anh, tiền luôn xếp trước tiên.

Nhưng rồi anh chợt nhớ ra Kaitlin là chủ một nửa gia sản của anh. Anh cũng chợt nhớ ra anh và cô không phải đang hẹn hò.

“VẬY...”. Cô chỉnh lại thế ngồi, chân vắt chéo lên đầu gối bên cạnh, tay sửa lại chiếc mũ, hình như cũng bất chợt nhận ra điều anh vừa thầm nghĩ trong đầu, “Sao anh lại mời chúng tôi đến đây?”

Anh vờ ngây ngô, “Ý cô là sao?”

Cô khoát tay về cảnh tượng sang trọng sau lưng họ, “Căn phòng này. Trộn bóng chày này. Cả những chai bia hảo hạng nữa. Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta làm việc cùng nhau”.

“Và...”, cô đợi anh nói nốt.

“Và tôi nghĩ chúng ta nên có cơ hội hiểu nhau rõ hơn”. Tất nhiên anh còn một mục đích khác nữa. Lý do để cả hai có cơ hội hiểu thêm về nhau là quá sức hoàn hảo. Việc cải tạo mất hàng tháng trời. Cả hai sẽ xuất hiện trong cuộc sống của nhau nhiều hơn trong thời gian tới.

“Tôi sẽ không ký vào giấy tờ ly hôn”, cô cảnh báo anh.

“Tôi có yêu cầu đâu?” cô không cần thiết phải hoang tưởng vậy chứ. “Và tôi cũng sẽ không thay đổi bản thiết kế tòa nhà”.

“Ít ra cô cũng phải để tôi xem qua một lượt chứ”. “Không đời nào”, cô quả quyết. Anh cố giả vờ thơ ơ, “Cũng được. Vậy thì chúng ta nói chuyện về cô”. Cô trở nên cảnh giác, “Chuyện gì về tôi?”

“Kế hoạch của cô là gì? Ý tôi là về dài hạn ấy. Không phải chỉ riêng dự án này”.

m thanh của chày vụt bóng dội khắp sân vận động, cô quay ra quan sát một cầu thủ chạy hết tốc lực về vạch đích thứ nhất, “Chuyện đó chẳng có gì bí mật cả”, cô trả lời, mắt vẫn tập trung dõi theo trận đấu, “Một sự nghiệp thành công trong giới kiến trúc sư. Ở thành phố New York này”.

Anh nhấp một ngụm bia lạnh, chú tâm điều chỉnh cuộc thoại ở mức vừa phải, “Tôi muốn giúp cô”.

Môi cô hé nở nụ cười nuôi tiếc, “Anh vẫn đang giúp tôi. Dù là bất đắc dĩ như hai ta cùng biết, nhưng thực sự anh vẫn đang giúp tôi”.

“Ý tôi là ngoài dự án cải tạo tòa nhà Harper này nữa. Tôi quen biết nhiều người. Tôi có mối quan hệ tốt với họ”.

“Tôi cũng biết thế”. Cô vẫn tiếp tục theo dõi trận đấu khi cầu thủ ném bóng bên đội bạn chuẩn bị ra sân, thay thế cho cầu thủ đánh banh, cả đội Mets tạm giải lao. “Hãy để tôi tận dụng chúng giúp cô”, Zach đề nghị.

Cô quay sang nhìn anh đầy ngờ vực, “Tận dụng các mối quan hệ của anh? Để giúp tôi?”

“Đúng thế”, anh gật đầu trấn an cô.

Cô suy nghĩ hồi lâu trong khi cầu thủ ném bóng kia khởi động. Zach định nhắc cô, nhưng anh đã vừa gọi ra bao nhiêu chuyện với cô rồi, nên im lặng là giải pháp an toàn hơn cả.

“Tôi đọc báo biết anh sắp đi dự tiệc chiêu đãi doanh nhân vào thứ Sáu tuần tới”, cuối cùng cô đánh bạo nói, rồi quay sang nhìn anh.

“Tiệc trong khuôn khổ xúc tiến các giao dịch toàn cầu ở khu vực Bắc u”, anh xác nhận. Ban tổ chức mời anh phát biểu. Nhưng anh thích ngồi ở hậu trường, thoải mái quans át. Dẫu sao việc có tên trong các hoạt động tương đương luôn có lợi cho việc làm ăn.

“Anh có đưa ai đi cùng không?”, cô hỏi, hướng mắt trở lại theo dõi trận đấu trên sân.

“Ý cô là hẹn hò?”

Cô gật đầu, “Đó là tiệc tối. Tôi nghĩ đó hẳn cũng là một phần hoạt động xã hội. Thế nên chắc là có thể kèm người”.

“Đúng thế. Nhưng tôi không có ai đi kèm cả”.

Một cầu thủ đánh banh khác vụt bóng cao. Cả hai quan sát đường đi của bóng ở khu vực giữa sân.

“Anh đưa tôi đi cùng được không?”

Zach giật mình quay sang. Cảm giác ngạc nhiên choán ngợp anh khi anh quan sát cô, “Cô đang muốn hẹn hò cùng tôi?”

Nhưng cô chỉ đảo mắt, chỉnh lại mũ, “Tôi chỉ nhờ anh đưa tôi vào cửa, Zach ạ, không phải nhảy với tôi. Anh nói anh muốn giúp đỡ tôi. Chắc chắn ở buổi tiệc đó có nhiều người có ảnh hưởng trong ngành nghề của tôi”.

“Đúng thế”.

Anh cựa quậy trên ghế, trấn an bản thân rằng anh không hề thất vọng. Tất nhiên đó chỉ là lời nói dối. Nhưng rõ ràng anh không hề ngốc.

Hẹn hò với Kaitlin có thể trở thành một sai lầm lớn. Nhảy với cô thì miễn phải bàn về mức độ nguy cơ. Sẽ ra sao nếu anh trở lại trạng thái ngây ngất luẩn quẩn trong đầu? Rồi hệ quả sau đó?

Cô thở phào, vai giãn ra thoải mái, “Và trước ngày thứ Sáu, xin anh giúp thông báo với ít nhất năm người rằng anh đã nhận tôi vào làm trở lại. Những người có ảnh hưởng ấy. Tin này càng lan rộng càng tốt cho tôi”.

Anh không được quyền thất vọng. Chuyện liên quan đến nghề nghiệp của cô ta. Cũng liên quan đến anh nữa. Việc giới thiệu cô ta với các nhân vật ở buổi tiệc khớp y kế hoạch C của anh. Cô ta nói đúng. Ở đó sẽ có nhiều người có ảnh hưởng lớn, vô cùng may mắn. Cô ta sẽ tìm được một công việc phù hợp ở ngay buổi tiệc đó.

Anh cố giữ giọng điệu bình thản với cô, “Chắc chắn rồi. Không vấn đề gì”. “Anh đã đề nghị giúp đỡ”, cô nói thẳng.

“Tôi nói chắc chắn rồi”.

“Anh không giận chứ?” cô hỏi.

“Tôi bị đe dọa mà”, anh nhắc cô. Liệu anh có thích thú được không nhỉ?

“Cuộc hôn nhân nào mà chẳng nảy sinh vài vấn đề phức tạp”, cô trả lời với nụ cười pha chút châm biếm.

Ngay lúc đó, cầu thủ ném bóng bên đội Mets chuyển cho cầu thủ đánh bóng số ba vùng chày mạnh ghi điểm, Kaitlin nhảy lên vui sướng.

Zach ngắm cô trong ánh nắng chan hòa, cố gắng ném cảm giác giận dữ. Cô giờ nắm tay vào khoảng không, chiếc áo phông bị kéo lên để lộ vùng da mịn màng ngay trên thắt lưng. Giận dữ trở thành cảm giác cuối cùng Zach muốn có về cô vợ từ trên trời rơi xuống của mình.

Buổi dạ tiệc chính là một giấc mơ có thật đối với Kaitlin. Những người cô gặp đều thân thiện và chuyên nghiệp, cô có cảm giác như mình đang được tiếp xúc với những nhân vật vai vế nhất của giới doanh nhân Manhattan. Zach giữ lời hứa giúp đỡ cô. Anh giới thiệu cô đến hàng tá nhân vật tiềm năng, rồi để mặc cô tự biên tự diễn các cuộc chuyện trò, nhưng anh luôn hiện diện ngay mỗi lúc cô thấy lạc lõng hay lúng túng.

Rốt cuộc mãi đến gần nửa đêm họ mới bước lên boong chiếc thuyền buồm dài gần mười mét của anh để trở về Manhattan. Cũng giống như căn phòng ở trận đấu bóng chày, chiếc thuyền buồm cho thấy rõ Zach có sở thích tận hưởng những thành quả đẹp đẽ nhất của cuộc sống. Lindsay nói đúng, Kaitlin có thể vùng tiền tùy thích cho cuộc cải tạo tòa nhà, anh sẽ hầu như không để ý.

Buổi dạ tiệc được tổ chức trên hòn đảo bên du thuyền ngoài khơi vùng nam Manhattan. Nhiều người chọn các dịch vụ chuyên chở đường hàng hải, nhưng một số ít, như Zach, mang theo du thuyền riêng.

“Chiếc thuyền này đẹp quá”, cô xuýt xoa hơn một lần khi bước giữa những đồ nội thất lót nệm trắng đầy tiện nghi. Chỗ ngồi trên sàn boong gỗitech xếp cạnh một hồ tắm nước nóng ở cuối tàu, kín gió nhờ bức tường kính trên phần thân, mở ra quang cảnh tuyệt đẹp về phần đuôi thuyền.

Kaitlin chọn một chiếc ghế bành êm ái, trong khi Zach lựa chỗ chéo góc với cô, đối diện phần đuôi thuyền. Người lái khởi động động cơ, chiếc thuyền nhẹ nhàng lướt trên mặt vịnh.

“Đi thuyền thì chậm hơn đi trực thăng”, Zach nói, “Nhưng tôi thích tận hưởng cảm giác trên biển ban đêm”.

Kaitlin nghiêng đầu nhìn đường chân trời lấp lánh. Vầng trăng tròn đầy đã lên già nửa, một vài ngôi sao nhấp nháy phía xa thành phố, “Anh có trực thăng?”

“Dylan có một dàn trực thăng. Công ty tôi chỉ chuyên về thuyền bè”.

Kaitlin có thiện cảm với Dylan, cho dù Lindsay có vẻ vẫn chưa phục anh ta. Hơn nữa, có rất ít thứ trên đời gợi cảm hứng với Lindsay như một trận tranh cãi cam go, và Dylan đã trao món quà đó vào tay cô ấy. Kaitlin hiểu Lindsay nhớ cảm giác đứng trong một phiên tòa. Lindsay đã làm luật sư trong một năm tròn và Kaitlin vẫn luôn tự hỏi về quyết định chọn công việc giảng dạy của cô bạn thân.

“Anh kể cho tôi nghe thêm về các chàng cướp biển được không”, cô nói với Zach. Cô chưa từng gặp ai có một lịch sử gia tộc đầy màu sắc như vậy.

“Cô muốn uống gì không?”, anh hỏi.

Cô lắc đầu, cởi giày và gập gối giấu đi đôi bàn chân dưới lớp vải bộ váy dạ hội màu đen lấp lánh, “Nếu uống thêm một cốc sâm banh nữa, chắc chắn tôi sẽ hát karaoke mất thôi”.

“Sẽ có sâm banh”. Anh nhòm người dậy, nụ cười tinh nghịch của anh làm hé lộ hàm răng trắng tinh trong ánh sáng dịu mờ trên boong.

“Anh dám sao”, cô cảnh báo, ngón tay xua xua, “Tin tôi đi. Anh sẽ không muốn tôi hát đâu”.

Zach thả ngược người xuống ghế, nới lỏng cà vạt. Bàn tay anh xòe rộng luồn vào mái tóc dày. Anh vát một chân lên đầu gối chân kia. Cơn gió mạnh cùng những đốm mắt mỗi ánh lên trong đôi mắt sẫm màu khiến anh có vẻ nhếch nhác một chút nhưng gợi cảm hơn bội phần.

“Trở lại với câu chuyện các chàng cướp biển”, cô nói nhanh, cố sao nhãng khỏi ước muốn vừa nảy nở, “Những câu chuyện đó có thật không?”

Anh nhún vai tự nhiên, “Còn tùy việccô đã nghe được bao nhiêu”.

“Tôi được nghe kể tổ tiên của anh làm nghề cướp biển, là kẻ thù không đội trời chung của tổ tiên Dylan. Hai cụ đã bắt tay đình chiến cách đây ba trăm năm ở nơi ngày nay có tên là đảo Serenity. Tôi cũng nghe nói gia sản nhà anh đều có được từ việc cướp biển”.

Dù của cải đó phi pháp hay không, cô vẫn cảm thấy ghen tị với những trang sử chi tiết của gia đình anh. Zach được biết mọi điều về cha mẹ, ông bà, cô bác và cả những vị tổ tiên từ ba trăm năm trước. Kaitlin sẵn lòng đánh đổi mọi thứ để biết được thông tin dù chỉ về thế hệ kẻ trước của cô thôi cũng được.

“Ừm, tất cả đều đúng sự thực”, Zach nói, “Ít nhất theo hiểu biết của tôi thì như vậy. Dylan thì phủ nhận”.

Kaitlin mỉm cười, nhớ lại trận tranh cãi tay bo ở trận đấu bóng chày, “Chắc chắn là thế rồi”.

Zach cởi hẳn cà vạt, quẳng lên nệm chiếc ghế đôi đằng sau lưng, “Dylan cứ nuôi ảo tưởng gia tộc cậu ấy thuần khiết hoàn toàn. Tôi nghĩ chắc tại cậu ấy ngại ngùng hơn tôi”.

“Anh muốn nói anh thuộc kiểu vô liêm sỉ?”, cô không nén được câu hỏi. “Một số người sẽ nói thế”.

“Họ nói đúng không?” Anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô, “Tùy theo cách tôi trả lời họ”.

Cô không hề biết anh có đang đùa không. Có vẻ như anh cố tình nói thế, “Anh có đang cố lôi kéo không?”, cô vừa hỏi vừa quan sát kỹ hơn khuôn mặt anh. “Cô không hoàn toàn đứng về phía tôi”.

“Tôi nghĩ hai ta đang hòa hoãn”. Ít ra đêm nay cô chắc chắn anh và cô đã tạm ngừng đối kháng.

“Chỉ là tôi nhượng bộ cô mà thôi”, anh bảo cô, giọng điệu và ánh mắt anh rất dỗi dằn, nhưng những lời anh thốt ra lộ vẻ trách móc.

“Và tôi vẫn đang cố xây cho anh một tuyệt tác”, cô đáp trả đầy chua ngoa. Anh thở dài, dường như thư thái hơn bao giờ, “Cô chỉ đang cố xây dựng tuyệt tác cho chính bản thân cô mà thôi”.

Cô phả công nhận điều này. Động cơ được ưu tiên hàng đầu của cô trong dự án này chính là danh tiếng của cô. Tất nhiên, chính sai lầm của anh đã buộc cô lâm vào tình thế này.

“Điểm này thì anh nói đúng”, cô thừa nhận.

“Vậy giờ thì ai mới vô liêm sỉ nào?”

“Tôi không vô liêm sỉ. Chỉ là thực dụng mà thôi”. Trên đời này cô không còn ai khác để dựa dẫm ngoài chính bản thân.

Những đứa trẻ mồ côi sớm học được điều này trong đời. Nếu cô không có công ăn việc làm, cô sẽ chẳng thể nuôi sống bản thân, chẳng ai trên đời này sẵn sàng chia tay giúp cô. Cô đã đủ trưởng thành để hiểu rằng, cô sợ đối mặt với trạng thái cô đơn và đói kém.

Cô chắc chắn góc nhìn này sẽ khác hẳn anh chàng Zach ngồi trên đám bất động sản giá trị hàng triệu đô la ở New York. Anh ta sở hữu một công ty ăn nên làm ra, vô số tiền bạc cùng dòng dõi khởi nguồn từ thuở mới lập nước.

“Vậy cô quyết định sao?”, anh hỏi.

“Quyết định gì cơ?” có chuyện gì nổi bật hơn trong quan hệ giữa anh và cô đâu? Cô nghĩ cả hai đều đã thỏa thuận khá rõ ràng về vấn đề này rồi.

“Tòa nhà của tôi. Đến giờ thì cô đã làm việc với nó được vài tuần rồi. Cho tôi biết cô có ý tưởng gì rồi”.

Kaitlin ngay lập tức nhìn ra mánh khéo của anh ta. Chẳng trách đêm nay anh ta xử sự lịch thiệp nhường này. Anh ta chỉ đang ru cô vào cảm giác an toàn giả tạo.

Cô đứng dậy, mắt nheo lại nhìn anh rồi quay lưng bước về phía lan can. Sàn gỗ tếch trơn phẳng và mát lạnh dưới bàn chân trần của cô, “Ồ, không đâu. Tôi sẽ không hé lộ chi tiết, phòng trừ một trận tranh cãi kịch liệt”.

Anh cũng đứng lên theo cô, “Sẽ đến lúc cô cần chữ ký đồng ý của tôi. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu...”

“Ồ ồ”. Cơn gió nhẹ vờn lớp váy mỏng với những đường viền võ sò áp vào chân cô, thổi những lọn tóc cô khỏi lớp dây buộc bờ, “Không cần chữ ký của anh. Đó là dự án của tôi”.

Anh vươn thẳng người, “Phải được tôi chấp thuận bản thiết kế cuối cùng”. Những đợt sóng đập cao hơn, cô giữ chặt tay trên lan can, “Có chỗ nào ở khoản toàn quyền quyết định mà anh chưa hiểu hết chẳng?”

Anh tiến thêm vài bước, “Khoản tôi ký séc”.

“Chúng ta cùng ký séc”.

Anh bước lại gần hơn, toàn bộ vẻ chân thành giả tạo đã bay biến khỏi gương mặt. Thay vào đó chỉ toàn vẻ tính toán, dọa dẫm, “Đúng thế. Và “chúng ta” sẽ phải vừa lòng với cả bản thiết kế lẫn khoản chi phí”.

“Không giới hạn tiền rót vào dự án này”

Anh khựng lại, đặt tay trên lan can như muốn chặn cô lại, “Tôi sẽ không để cô làm công ty tôi phá sản”.

Cô cố không phản ứng khi anh tiến lại gần, “Cũng giống như khả năng tôi có thể làm phá sản Tập đoàn Vận tải Harper. Anh đã trao cho tôi nhiều quyền hạn mà”. Con thuyền dẫn vào vùng nước lồm sau đợt sóng, anh tiến lại gần cô hơn, “Cô có muốn xem bảng cân đối tài sản không?”

“Tôi muốn thấy một đường chân trời mới của Manhattan”.

“Nói như thế chỉ càng khiến tôi sợ, Kaitlin”.

Cô làm anh sợ ư?

Chính anh mới là người khiến cô thấy bất ổn.

Vẻ mặt căng thẳng của anh khiến nhịp tim của cô đập rộn. Đôi môi anh căng tròn, chiếc cằm cương nghị, đôi mắt mãnh liệt, thân thể rắn chắc của anh gần gũi mang đến cho cô cảm giác thư thái. Mồ hôi lâm râm ở chân tóc, giữa đôi bầu ngực cô, đọng lại ở gối cô rồi lành lạnh khi cơn gió đêm thoảng qua.

Đôi tay anh chỉ còn cách cô có vài phân. Anh có thể chạm vào cô bất cứ lúc nào, hôn cô, chiếm hữu cô.

Cô nuốt cơn hứng khởi vượt ra ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Bất cứ giây phút nào của hiện tại, cô cũng có thể rơi vào vòng tay anh. Có lẽ đề cập đến công trình cải tạo sẽ bớt đi phần nhiều cảm xúc quái dị này.

“Tôi định sẽ cho lắp nhiều đèn”. Giọng nói cô phát ra khàn khàn gợi cảm, dường như cô chẳng thể làm gì khác, “Thêm nhiều kính hơn. Khoảng hành lang đầy cao hơn. các phòng rộng hơn”.

Có phải anh đang tiến lại gần hơn?

“Phòng làm việc rộng hơn thì sẽ bị hạn chế về số lượng”, anh phản đối thẳng thừng.

Cô không đồng tình.

“Cô có biết cái giá dành cho không gianở khu trung tâm Manhattan không?”, lời trách cứ của anh nghe như muốn mơn trớn cô.

“Anh có biết giá trị tiềm năng nếu gây ấn tượng được với các khách hàng tương lai của mình hay không?”, cô đáp, tâm trí cô cố gắng tranh đầu từng phút giây giữ cho được suy nghĩ đúng hướng.

Có phải cô đang tiến lại gần hơn? Mũi cô ngửi thấy mùi cơ thể anh, mùi hương hấp dẫn khiến cô rạo rực. Kaitlin dám thề rằng cô cảm nhận được sức nóng thân thể Zach qua lớp áo sơ mi của anh.

“Cô có nghĩ các nhà sản xuất các linh kiện máy kéo, các dụng cụ nhà bếp để tâm xem hành lang tòa nhà của tôi ra sao không?”, hơi thở của anh chạm phải làn môi cô.

“Có”.

Họ lặng yên nhìn nhau, hít sâu, thở dài qua những giây chậm chạp. Tiếng động cơ ù ù chiếm ngự khoảng không xung quanh cả hai.

Có điều gì nguy hiểm lóe lên trong đôi mắt xám mãnh liệt của Zach. Một đôi mắt vừa u uẩn lạc thú vừa cuốn hút quá độ.

Thân thể cô đáp lại bằng sức nóng đột ngột và nỗi khát thèm bộc phát mang theo bức thông điệp rung động từ từng đường gân thớ thịt bên trong.

Cô chống chọi với vô số xúc cảm kéo đến ken kín não bộ, “Các nhà sản xuất linh kiện máy kéo cũng được quyền đến chơi ở Trung Tâm Lincoln. Chắc chắn họ sẽ để tâm đến hành lang chỗ anh”.

“Đó là một tòa nhà, không phải một tác phẩm nghệ thuật”. Chiếc du thuyền chòng chành, bàn tay anh quệt qua cô. Kaitlin gần như thét lên thật to.

“Có thể cả hai thì sao?”, giọng cô lạc đi.

Mọi thứ đều có thể mang nhiệm vụ kép.

Nhìn Zach thì biết. Anh vừa là đối thủ vừa là...

Gì nữa đây? Cô đang nói cái quái gì?

Anh có thể là người yêu cô ư?

“Kaitlin?”, giọng anh nghệt lại, trong khi ánh mắt anh bừng lên khao khát. Đôi môi anh hé mở, đầu anh nghiêng dần về cô.

Chiếc thuyền cưỡi trên một đợt sóng mới, cô nắm chặt lan can, người cứng đờ khi thấy thân thể anh đang áp sát cô.

Những cảnh tượng ở Vegas thoáng hiện lên trong đầu cô. Anh đã hôn cô ở đó. Làm sao cô còn phải nghi ngờ điều này?

Elvis tuyên bố anh và cô là vợ chồng, Zach đã choàng tay quanh người cô, hôn cô đắm say không dứt. Cuối cùng chỉ có tiếng reo vui của đám đông len lỏi vào cơn hoang mang vô độ, buộc cả hai phải tách nhau ra. Thực là điều kỳ diệu khi cô và anh không ngủ với nhau đêm đó.

Nhưng vì sao đêm đó cả hai không ngủ chung?

Cô nhớ mình đã cùng vài đồng nghiệp nữ bước vào thang máy, rồi nghiêng ngả về phòng, đổ vật lên chiếc giường to vật vờ bọc nhung, vẫn khoác nguyên bộ quần áo dự tiệc.

Không có Zach

Nhưng giờ anh đang ở đây.

Chỉ có hai người với nhau.

Và cô hồi tưởng lại. Cô ước mình đừng nhớ gì cả. Nhưng cô nhớ đến đôi môi anh chạm vào môi cô, vòng tay anh choàng quanh người cô, sức mạnh của vòng tay anh, vị môi anh, xúc cảm xốn xang mơn man da thịt cô.

Cô muốn trở lại, rất, rất muốn chìm đắm trở lại.

Môi anh áp sát của môi cô. Cánh tay còn lại của anh choàng quanh cô, ghì siết sau lưng của cô, kéo cô lại gần khi boong tàu dềnh lên dưới chân.

Cô nhướn người lên, đôi tay choàng quanh cổ anh. Đôi môi cô mềm mại hé mở. Anh thăm thì tên cô, tay anh vụng về trượt dọc sống lưng cô. Lưỡi anh dò xét, mùi vị anh hòa quyện cùng mùi gió biển, con thuyền nhấp nhô trên sóng, sức nóng đôi bàn tay anh khuấy động từng tế bào bên trong cô.

Anh xoay người, lưng tựa vào lan can. Bàn tay còn lại của anh mơn man bầu má cô, lần vào mái tóc cô, trượt xuống cổ, bờ vai. Anh cởi dần dây váy cô, đôi môi anh lần theo, cảm nhận đường đi trên làn da trần mơn man của cô.

Những nụ hôn của anh, niềm đam mê của anh khiến hơi thở cô gấp gáp lên. Cô luồn mấy ngón tay vào sâu mái tóc anh, ép người cô sát vào người anh. Bàn tay anh khám phá thân thể cô qua lớp vải mỏng nhẹ của bộ váy trong khi đôi môi anh lại tìm môi cô lần nữa, cô hơi ngửa người đón nhận nụ hôn nóng bỏng của anh.

Con thuyền lắc lư, cả anh và cô đều mất thăng bằng, lảo đảo vài bước. Zach nhanh chóng nâng cô dậy, ôm chặt cô, môi anh đặt nhẹ bên vành tai cô. “Em không sao chứ?”, giọng anh như từ xa xăm vọng lại.

“Em...”. Hơi thở cô run run.

Cô làm sao ấy nhỉ? Chẳng hiểu nổi cô vừa làm cái quái gì. Mới phút trước cô và anh ta đang tranh cãi tất hăng về quy mô phòng làm việc, phút sau đó cả hai đã lao vào nhau.

Anh ôm cô thật chặt. Hít thở thật sâu, cả cô và anh đều không nói gì. Cuối cùng, anh vuốt nhẹ làn tóc rối của cô, “Em nghĩ điều anh đang nghĩ phải không?”

“Có phải cả hai ta đều điên rồi không?”

Anh cười khê, “Em miêu tả khá là chính xác”.

“Chúng ta không thể làm thế”.

“Anh có đùa đâu”.

“Anh phải buông em đi thôi”.

“Anh biết”. Anh vẫn không động đậy.

“Em đã đe dọa anh. Anh tìm cách phản công, bày mưu tính kế đánh bại em. Và chúng ta sắp ly hôn”.

“Miễn là cả hai chúng ta hiểu rõ quá trình”.

Dạ dày thót lại, cô hiểu chuyện này còn có cách giải quyết hợp lý hơn nhiều. Nhưng cô phải chống lại nó. Cô không thể buông thả bản thân trước vẻ hấp dẫn của người đàn ông này. Chắc chắn cô không thể cho phép mình hôn anh, hoặc đi xa hơn.

Cô và anh ta là đối thủ của nhau. Đây là một cơ hội giúp cô mở lại cánh cửa cuộc đời. Cô không thể để bất cứ xúc cảm về thể xác còn rơi rớt lại làm hỏng tất cả. “Anh buông tôi ra đi, Zach”.

4. Chương 4

Sau một đêm dài mất ngủ và câu chuyện dài lê thê kể cho Lindsay trên đường lái xe dọc bờ biển Long Island, Kaitlin quan sát cô bạn thân đang chăm soi chiếc khay nhỏ đựng những đồng bạc méo mó trong một cửa hàng đồ cổ ven biển.

“Tớ chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải nói những lời này”. Lindsay chọn một đồng xu được bọc nhựa dẻo, đọc những dòng lai lịch của đồng bạc in thanh nhả trên tờ giấy đính kèm, “Nhưng với tư cách luật sư của cậu, tớ phải khuyến nghị cậu đừng ngủ với ông chồng hiện tại”.

“Tớ không định ngủ cùng ông chồng đó”, Kaitlin quả quyết. Chắc chắn cô cũng không có ý định làm việc đó. Ước muốn và hành động là hai phạm trù khác xa nhau.

Hai người phụ nữ đang xem một bức tranh ở lối đi cạnh đó liếc mắt tò mò về phía Kaitlin, vẻ mặt họ biến chuyển từ ngỡ ngàng thành hoang mang.

Kaitlin nghiêng sát người Lindsay rồi thì thào, “Ôi trời, câu đó nghe có vẻ ngu ngu khi tớ nói to thế”.

“Hắn ta chỉ đang vờn cậu thôi”, Lindsay nói, thả đồng xu đầu tiên xuống rồi chuyển sang một đồng bạc khác, chăm chú đọc chữ khắc trên đó.

“Cả tớ và anh ấy đều không lường được chuyện đó”, Kaitlin thẳng thừng. Zach hồi tiếc và bàng hoàng chẳng khác gì cô.

Lindsay rời mắt khỏi đồng bạc, đôi mày cong lên vẻ nghi ngờ, “Cậu có chắc về điều này không?”

“Chắc chắn”, Kaitlin trả lời đầy tin tưởng. Cả hai đều thề sẽ không tái diễn chuyện tương tự. Cô cũng có lỗi chẳng kém gì anh.

“Thế ngay trước khi cậu hôn hắn ta thì hai người đang làm gì?” Lindsay xếp đồng bạc trở lại khay, bước vu vơ trong cửa hàng.

Kaitlin theo sau, mắt hồ hững ngắm các thứ hàng hóa bày biện trên giá. Lindsay mới là người đề nghị lái xe lên vùng duyên hải này để dạo qua các cửa tiệm đồ cũ. Cả hai chưa từng tới đây lần nào, Kaitlin sẵn sàng tham gia bất cứ trò nào giúp cô bớt rối trí.

“Bọn tớ đang ở trên boong”, cô kể với Lindsay, “Mà con thuyền đó hẹp khủng khiếp”.

“Cậu đã nhắc đến chi tiết đó rồi. Lúc đó cậu và hắn ta đang ăn, uống hay ngắm sao?”

“Tranh cãi về nghệ thuật và kiến trúc”. Kaitlin để tâm trí mình lang thang ngược trở lại những phút đầu tiên trên hành trình trở về, “Hắn muốn xem bản thiết kế của tớ”.

“Tớ ngừng vụ bào chữa”. Lindsay nấn ná trước một tủ kính trưng bày một số đồng tiền vàng, “A ha. Đây chính là thứ tớ đang lùng”.

“Vụ nào?”, Kaitlin hỏi. Lindsay đang muốn ngừng vụ gì?

Lindsay xua tay tạt lực, dồn toàn bộ chú ý vào những đồng tiền vàng, “Vụ kiện Zach”. Rồi cô trở tay trên mặt kính trước câu hỏi mà người bán hàng chưa kịp phát ra, “Cho cháu xem đồng kia”.

“Tớ chưa hiểu”, Kaitlin nói.

“Đồng tiền này xuất xứ từ con tàu Băng hà Xanh”.

“Đúng thế”, chủ cửa hàng xác nhận với nụ cười đầy hăng hái, mở tủ lấy đồng tiền vàng hình chữ nhật phủ nhựa dẻo.

“Cậu định gác lại vụ này”, Kaitlin nhắc lại.

Lindsay xem xét kỹ đồng tiền, giơ ra trước ánh nắng, lật đi lật lại, “Cậu đang tranh cãi với Zach về nghệ thuật và kiến trúc. Tiện đây tớ muốn hỏi, cậu đứng về phía nào?”

“Zach nghĩ bản thiết kế cải tạo của tớ không thực tế”, Kaitlin giải thích, “Tớ bảo với anh ta rằng kiến trúc có thể kết hợp cả tính thẩm mỹ lẫn thực dụng. Anh ta thì nghiêng hẳn về ý muốn tiện dụng”.

“Xét theo tòa nhà hiện tại thì nói thế là hiển nhiên”. Lindsay đặt túi xách tay xuống, Chuỗi đồng tiền vào dưới mắt kính lúp cỡ đại đặt trên quầy hàng. “Cậu có nhã hứng với các loại tiền đồng từ khi nào thế?”, Kaitlin hỏi. Lúc này Lindsay thành thực như nhà sưu tập thứ thiệt.

“Cậu và anh ta đang cãi nhau”, Lindsay nói tiếp trong khi soi kỹ đồng tiền, “Tớ đoán là cậu giành phần thắng, bởi vì nếu không tính đến tất cả các quan chủ bài, ý kiến cậu đưa ra còn rất đúng nữa”. Cô nói một mạch, “Rồi đừng một cái, anh ta hôn cậu”.

Người bán hàng đưa mắt nhìn Kaitlin với vẻ hào hứng thấy rõ, “Cậu có nghĩ đến khả năng nhỏ nhỏ đó chỉ là đòn phân tâm thôi không? Cậu có nghĩ, có thể do đã tuyệt vọng hết đường kiểm soát dự án nên ông chồng quý hóa tìm cách thao túng cậu bằng tình cảm không?”

Kaitlin chớp chớp mắt. Anh ta thao túng cô?

“Cậu biết đấy”, Lindsay nói tiếp, “nếu cậu để lộ ý nghĩ anh ta hấp dẫn...”

“Tớ chưa bao giờ nói anh ta hấp dẫn cả”.

“Có nhiều cách làm lộ cái đuôi của cậu, cứ gì phải nói ra. Chắc chắn cậu nghĩ anh ta hấp dẫn”.

Mắt người bán hàng đảo liên tục giữa hai cô gái.

Kaitlin nhận ra có lẽ cô đã sơ hở nhiều lần. Phải nói là vô số lần. Trong khi cô và Zach tranh cãi trên thuyền, chắc hẳn dáng điệu như bị thôi miên của cô trước anh đã lộ cả trên mặt cô.

Nhưng Zach thì sao? Có thực anh không rung động? Hay anh diễn quá giỏi? Phải chăng anh đang rình cơ hội?

Nổi nhục nhả ào lên chiếm ngực cô. Lindsay nói đúng.

“Chết tiệt”, Kaitlin rít lên, “Có phải anh ta đang lừa tớ?”

Lindsay vỗ nhẹ tay cô đầy thông cảm, giọng cô trở lại hiền hòa, “Tớ đoán thế”. Kaitlin khép chặt mắt.

“Cho cháu đồng này”, Lindsay nói với người bán hàng rồi choàng tay qua vai Kaitlin, “Nói nghiêm túc này, Kaitlin. Tớ không muốn là người nói điều này. Nhưng vì cố gì mà anh ta phải lòng cậu được?”

Lindsay nói đúng. Bạn cô nói quá đúng. Kaitlin đã nhắm mắt đưa chân trước một anh chàng nói năng ngọt như mía lùi. Anh ta không tha thiết gì cô. Anh ta chỉ muốn can thiệp vào các thiết kế của cô, để chen ý muốn bảo thủ của mình vào, tống cổ cô đi, khư khư ôm đồng tiền. Lợi ích của anh ta hoàn toàn chẳng dính dáng gì đến lợi ích của Kaitlin hết.

Làm sao cô trở nên ngây thơ đến vậy?

Cô hít vào một hơi dài.

Rồi mở mắt ra, “Cậu nói đúng”.

“Tớ rất tiếc”.

“Đừng an ủi. Tớ ổn mà”, Kaitlin gắt lên. Cô bất chợt nhìn bảng giá đắt đỏ của đồng tiền và túm ngay lấy cơ hội chuyển sự chú ý khỏi bản thân, “Cậu có biết món đồ này trị giá đến hai ngàn đô không đấy?”

“Các cô có thể mặc cả”, người bán hàng nói rồi ấn khóa máy đếm tiền.

Nhưng không dễ gì dụ được Lindsay từ bỏ chủ đề, “Tớ nghĩ anh chàng đó đang hoảng hốt. Thành ra anh ta cho rằng nếu phải lòng anh ta thì cậu sẽ bớt kiên quyết đi”.

“Cậu có hứng thú với mấy đồng tiền cổ này từ khi nào thế?”, Kaitlin lặp lại. Nếu không tính đến nỗi tha thiết được thay đổi chủ đề của cô, thực sự đồng tiền này giá quá cao.

“Tớ chẳng thiết mấy đồng tiền loại này”, Lindsay đáp, “Tớ chỉ đang hứng thú với đề tài cướp biển mà thôi”.

Ồ, bắt đầu hay rồi đây, “Cậu để ý đến anh chàng Dylan Gilby rồi à?”

“Sai lè. Tớ chỉ quan tâm đến Caldwell Gilby. Tớ sẽ chứng minh cho anh chàng Dylan bảnh chọe, kênh kiệu hiểu được thực ra sự giàu có của gia đình anh ta là nhờ của cải bất chính từ ông tổ cướp biển”.

“Chiếc thuyền Băng hà Xanh bị đám cướp biển chiếm cứ”, người bán hàng nói khi nhận thẻ tín dụng của Lindsay thanh toán món đồ.

“Đám cướp đó tên là Dương Xi Đen”, Lindsay tỏ ý đồng tình với giọng điệu đầy ngụ ý, “Do Caldwell Gilby đứng đầu”.

Người bán hàng thận trọng bỏ đồng xu vào một chiếc túi nhưng nhỏ xinh có in ôi logo của tiệm, “Thuyền trưởng của Băng hà Xanh thả lao tàu vào dải san hô chứ nhất quyết không chịu từ bỏ các hàng hóa trên khoang. Nhưng bọn cướp biển cũng đã cuỗm đi được kha khá. Người ta chỉ tìm được tiền vàng ít ỏi khi tiến hành trục vớt con tàu vào năm 1976”. Bà trao chiếc túi cho Lindsay, “Cô vừa mua một món hời đấy”.

Khi hai cô gái bước ra khỏi cửa tiệm hàng nhỏ xinh, Lindsay vẫy vẫy chiếc túi trước mặt Kaitlin, “Mẫu trưng bày A”.

Kaitlin quan sát vẻ mặt cô bạn thân, “Cậu nhất định phải trở lại tòa án làm việc”. “Chẳng phải chúng mình đang nói về cậu sao?”, Lindsay hỏi, ‘Chuyện hôn hít ông chồng của cậu ấy?’

“Tớ không nghĩ thế”. Kaitlin muốn nhét gọn chủ đề này vào chốn riêng tư. Lindsay thả đồng tiền vào túi, nghiêm nghị nói, “Tớ không muốn cậu bị tổn thương trong vụ này”.

Kaitlin chối không thừa nhận, “Tớ sẽ không bị tổn thương. Tớ đã hôn anh ta. Có thể thôi”. Tất nhiên, đó chỉ là cách nói nhẹ đi hàng tấn.

Anh ta và cô đã lấy lại nhận thức trước khi đi quá giới hạn. Mà cũng có thể Kaitlin chính là người bứt được khỏi cơn cuồng mê. Trường hợp của Zach chẳng liên quan chút gì đến cảm xúc cả. Kể cả lúc này đây, có lẽ anh ta đang nấu mình, chờ đợi cơ hội tiếp theo hòng thao túng cô.

“Anh ta chỉ theo đuổi duy nhất một thứ”, Lindsay tuyên bố, giọng mạnh mẽ.

Kaitlin không tìm được lời giễu cợt, “Và đó không phải là một thứ tầm thường”.

Lindsay siết nhẹ vai Kaitlin, “Chỉ đừng để con tim cậu hứng trọn làn đạn từ nhiều phía”.

“Tim tớ vẫn yên ổn. Tớ vẫn sẽ cố giành cho bằng được sự nghiệp của tớ”. Kaitlin sẽ không va vấp lần nữa. Cô không thể trả giá được nữa. Cô đang tranh đấu với một con người kém nguyên tắc hơn bất cứ ai cô có thể nghĩ đến trên đời.

Dylan tỏ vẻ bất mãn, bước khỏi bàn của Zach ở văn phòng, “Tớ sẽ không đánh cắp các bí mật của công ty hộ cậu được”.

Zach thở dài thất vọng, “Đây là các bí mật của công ty tớ. cậu không hề đánh cắp chúng, bởi vì tớ sở hữu chúng”.

“Đây là phong cách của nhà Harper”, Dylan khịt mũi khinh khi, “Không phải của họ Gilby chúng tớ”.

“Cậu vui lòng nhảy xuống yên cương đạo đức đi”. Dylan luôn tận tâm tận lực bảo vệ danh tiếng gia đình, nhưng mấy tuần qua sự việc đã hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

“Tớ có những nguyên tắc của tớ. Thế nên cậu cứ việc kiện tớ đi”.

“Tớ giao cho cậu chìa khóa xe của tớ”. Zach phớt lờ những lời phản đối của Dylan rồi bắt đầu thủng thẳng sắp đặt một kế hoạch đơn giản, dễ hiểu.

Dylan cau có khoanh tay trước ngực bộ vest lịch thiệp, “Vậy nên tớ được đột nhập vào đó”.

“Vậy nên cậu có thể mở khóa xe. Chẳng cần thiết phải đột nhập”.

“Và đánh cắp máy tính xách tay của Kaitlin”.

“Có lẽ nên lấy tập tài liệu của cô ta thì hơn”, Zach gợi ý, “Tớ nghĩ máy tính cô ta có cài đặt chế độ bảo vệ. Cậu sao chụp các bản thiết kế, đặt lại như cũ. Sau đó khóa xe hộ tớ. Thế là xong”.

“Thế vẫn là trộm cắp, Zach ạ. Nói thẳng và đơn giản là thế”.

“Chỉ là sao chép thôi, Dylan. Đến cả cô nàng luật sư phôi bò của Kaitlin...”

“Lindsay”.

Zach gõ nhẹ ngón tay trên màn hình, “Đến cả Lindsay cũng phải thừa nhận những tài sản trí tuệ mà Kaitlin sáng tạo khi làm việc cho Tập đoàn Vận tải Harper thuộc sở hữu của công ty. Mà công ty này thuộc về tớ”.

“Và cũng thuộc về cô ta nữa”.

Zach, trong tâm thế cáu điên, chìa tay ra, “Cậu đứng về phía nào?”

“Việc này không đúng đâu”.

Zach nhìn cậu bạn từ thuở mẫu giáo của mình, tìm lối lý giải kéo Dylan trở lại cách tư duy thông thường. Anh chẳng thể làm gì khác ngoài niềm ao ước lòng tự tôn của Caldwell giảm bớt đi đôi chút qua các thế hệ.

Việc này không giống như cướp ngân hàng, chỉ đơn giản như hoạt động của Hội Nam sinh trong trường học. Anh là chủ sở hữu đám thiết kế quái đản đó. Về mặt kỹ thuật một phần chúng thuộc về Kaitlin, nhưng nếu xét theo phương diện lý lẽ thông thường thì tất cả đều thuộc về anh- anh có trách nhiệm bảo vệ tập đoàn của mình. Một tập đoàn với hàng ngàn nhân công, số phận của họ đều phụ thuộc vào những quyết định của anh đối với Tập đoàn Vận tải Harper.

“Tớ cần biết chắc chắn cô ta không hủy hoại công ty, anh nói với Dylan, “cả cậu và tớ đều biết cô ta muốn trả thù. Hãy nghĩ về điều này đi Dylan. Nếu Kaitlin chỉ lo ngại chúng ta không đồng ý mặt thẩm mỹ của công trình cải tạo thì cô ta đã trưng các bản vẽ ra cho tớ xem rồi. Chắc hẳn cô ta còn có âm mưu khác”.

Dylan lặng im một lúc lâu, Zach có thể cảm nhận được bạn mình đang nỗ lực suy xét tình huống.

“m mưu tiêu sạch nguồn vốn của Tập đoàn Vận tải Harper, khi đó chúng ta chẳng thể thoát được mà chỉ còn cách vùng vẫy rồi chìm ngấm”.

“Cậu nghĩ cô ta...”

“Cậu không biết được cô ta định làm những gì. Ý tớ là thế. Tớ chẳng biết chút xíu gì về người phụ nữ này ngoài việc cô ta kết tội tớ gây ra mọi điều lầm lỗi trong cuộc đời cô ta”.

Trong khi nói những lời này với Dylan, Zach phải lặng thầm thừa nhận họ không nói đúng sự thực. Anh biết nhiều hơn thế về Kaitlin. Anh biết cô rất xinh đẹp, hiếu chiến và hài hước. Anh biết những nụ hôn của cô khiến anh quên bẵng cả hai là kẻ thù. Và anh biết anh thêm muốn cô hơn bất cứ người đàn bà nào khác trong đời.

Nhưng như thế chỉ càng chứng tỏ anh phải cứng rắn hơn, kiên quyết hơn để giành phần thắng. Những xúc cảm trước cô hoàn toàn là chướng ngại, anh cần phải vượt qua.

“Nếu là cậu”, Zach chân thành nói với Dylan, “Nếu có ai đó làm hại cậu, tớ sẵn lòng đối trá, lừa đảo hay trộm cướp để cứu cậu”.

Dylan ngần ngừ, “Như thế không công bằng”.

“Sao lại không công bằng?”

“Cậu dối trá, lừa đảo hay trộm cướp dễ như trở bàn tay”.

Zach không thể không toét miệng cười. Chỉ là lời nói đùa. Dylan không biết cách chỉ trích người khác, cả hai đều biết rõ điều này.

Zach bước vòng quanh bàn, biết Dylan đã chấp nhận đồng hội đồng thuyền, “Vì tớ là cướp biển chân chính cơ mà”.

“Tớ thì không”.

Zach vỗ vai Dylan, “Nhưng tớ trông cậy vào cậu”.

“Chỉ tổ làm tớ sợ mà thôi”.

“Cậu cảm thấy bất cứ điều gì cũng được”, Zach nói, “Nhưng đừng nhắc đến chữ sợ”.

Dylan lắc đầu chán nản đầu hàng, “Đưa tớ chùm chìa khóa xe chết giẫm của cậu”, anh ta làu bàu, “Nhớ là cậu nợ tớ vụ này đấy”.

Zach rút chiếc khóa dự phòng trong túi trao cho Dylan, “tớ sẽ trả nợ cho cậu bất cứ lúc nào cậu muốn. Chúng ta sẽ có mặt ở Boondocks trong vòng một giờ nữa. Nhân viên bãi giữ xe sẽ không có mặt ở khu vực số Bốn mươi bốn”.

Dylan liếc xuống chiếc khóa bạc trong lòng bàn tay, “Sao sự thể lại ra đến nông nỗi này?”

“Gần đây, sáng nào tớ cũng tự hỏi mình câu đó”.

Dylan hé nửa nụ cười, “Có lẽ cậu sẽ sớm trở lại con đường thẳng hẹp”.

“Tớ đang trên con đường thẳng hẹp đây. Giờ thì đi thôi nào, cậu sẽ mang bản vẽ về cho tớ nhé”.

Dylan vừa đi khỏi, Zach xóa hết mọi lịch hẹn buổi tối rồi rời văn phòng, thẳng hướng tầng ba. Anh đã xếp chỗ làm việc của Kaitlin vào không gian tù túng chật hẹp đó. Anh nhận ra có thể Dylan đã nói đúng về anh. Thực sự chiếc la bàn đạo đức trong con người anh có thể đổi hướng.

Anh không hoàn toàn tự hào với kế hoạch sắp diễn ra. Nhưng anh chẳng còn cách nào khác để lấy thông tin. Tình thế thì ngày càng trở nên cấp bách. Kế hoạch tìm cho Kaitlin một công việc mới không diễn ra êm đẹp như anh mong đợi. Khả năng anh phải cho thi công các bản thiết kế cải tạo của cô là rất cao, anh không đủ sức trả cái giá đắt đỏ nhưng vô dụng để hiện thực hóa giấc mơ của cô.

Anh đến phòng làm việc của cô đúng lúc cô đang khóa cửa, kết thúc ngày làm việc. Cô mang theo cả máy tính xách tay lẫn cặp đựng tài liệu màu đỏ tía bằng da. “Cô có hẹn ăn tối không?”, anh hỏi thẳng không rào trước đón sau.

Cô quay lại ngạc nhiên, mắt liếc nhanh suốt dọc hành lang, mặt lộ vẻ lo lắng có người bắt gặp cô và anh đang nói chuyện với nhau.

“Sao anh lại hỏi thế?”, giọng cô lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Tôi sắp đi dự một buổi sự kiện kinh doanh”, giọng anh điềm tĩnh.

“Trên du thuyền của anh à?”

Anh cố giải mã vẻ mặt cô. Những điều cô nói để trách cứ hay chỉ đùa thôi? Phải chăng cô lo lắng trước ý nghĩ phải ở cạnh anh thêm lần nữa? Nếu đúng như thế thì liệu có phải bởi anh vẫn đủ sức cuốn hút cô?

Cả hai đã thề không chạm vào nhau nhưng có lẽ cô vẫn còn do dự. Rõ ràng anh cũng nao núng không kém. Anh ngại ngần ngay khi miệng thốt ra lời. “Ồ Boondocks”, anh trả lời, che giấu khát khao vừa lóe lên, “Tôi nghĩ có thể cô sẽ muốn gặp Ray Lambert”.

Đôi mắt xanh của cô mở to. A, giờ thì cô đã hoàn toàn chú ý đến anh rồi đấy.

Ray Lambert là Chủ tịch Hiệp hội Kiến trúc sư New York. Zach đã trù tính đâu ra đấy. Anh tính phải giới thiệu một nhân vật “trùm sở”, có như thế Kaitlin mới không thể từ chối lời mời ăn tối.

“Anh sắp đi gặp Ray Lambert?”, cô thận trọng hỏi.

“Tôi hẹn ăn tối. Anh ấy đi cùng vợ”.

Giọng cô lộ rõ vẻ đề phòng khi cố xem xét động cơ của anh, “Và anh muốn đưa tôi đi cùng?”

Zach nhún vai vô thường vô phạt, “Nếu cô không muốn...”

“Không, tôi muốn đi”. Trán cô nhíu lại, “Tôi chỉ đang cố suy đoán động cơ của anh mà thôi”.

Anh không khỏi ngưỡng mộ cách bộ não cô giải quyết nhanh gọn vấn đề. Cô rất thông minh. Nhưng anh còn thông minh hơn. Ít ra là ngay thời điểm này. Nếu chọn bất cứ ai khác ngoài Ray Lambert, kế hoạch coi như đi toang.

“Động cơ của tôi là tạo điều kiện giúp cô trả công ty lại cho tôi”, Zach nói. Tuy không hoàn toàn là sự thật nhưng dấu sao cũng đúng một phần, “Cô muốn tìm một công việc ở thành phố này, Ray chính là người phù hợp nhất”.

Cô nghiêng đầu, vô tình tạo nên góc nhìn đầy gợi cảm, “Không có điều khoản nào kèm theo chứ?”

Mắt anh tự động hướng đến đôi môi căng đầy của cô, bản năng trong anh cứ quậy. Dù không cố ý nhưng giọng anh hạ thấp thành âm sắc quyến rũ, thân người hơi hướng về phía trước, “Trong đầu cô đang hiện ra những loại điều khoản nào?”

“Anh đã hứa rồi”, cô nhắc nhở anh, vẻ mặt vừa lúng túng vừa bất an. “Cô cũng thế”.

“Tôi không định làm gì mờ ám cả”.

“Tôi cũng không”, anh nói dối. Anh đang nghĩ vô số thứ trong đầu, và cử chỉ thân thể của anh đã chuyển tải những thèm muốn, “Cô chỉ khéo tưởng tượng”.

“Anh đang nhìn tôi chăm chăm”, cô kết tội anh.

“Cô cũng đang nhìn lại tôi đấy”, anh đáp trả.

“Zach”.

“Kaitlin”. Đó là hành động ngớ ngẩn, đấy là chưa kể đến kế hoạch lớn lao của anh trong đêm nay, nhưng anh chồm ra trước đan tay vào tay cô. Cái chạm tay khẽ thôi nhưng có sức mạnh chẳng khác nào ánh chớp.

Rõ ràng cô cũng choáng váng. Anh chẳng thể ngăn cơn thỏa mãn của bản năng đàn ông chiếm ngự khắp thân thể.

Bầu má cô ửng hồng, đồng tử cô chuyển màu ngọc lục bảo đậm. Giọng cô mơ màng, “Đây không phải chuyện hẹn hò”.

“Cô không tin vào bản thân cô sao?”, anh khiêu khích.

“Tôi không tin anh”.

“Như thế hợp lý hơn”, anh thừa nhận, thêm một lần nữa ngưỡng mộ sự sắc sảo của cô trước mưu kế anh đã dụng công vạch ra.

Anh biết mình phải đặt Tập đoàn Vận tải Harper vào diện ưu tiên hàng đầu. Bằng bất cứ giá nào anh cũng phải được xem qua các bản thiết kế của cô. Công ty của anh, các nhân viên dưới quyền anh, tài sản dòng họ của anh, hết thảy đều phụ thuộc ở đó.

“Có phải anh đang cố kích tôi từ chối?”, cô hỏi anh.

“Thực lòng mà nói tôi cũng không biết mình đang cố làm gì”. Lời thú nhận tự động thốt ra trước khi anh kịp hiểu ra.

Thực khó lòng miêu tả hết những cảm xúc hỗn tạp của anh trước Kaitlin. Anh khát thèm được hôn cô. Anh khao khát cảm giác cơ thể cô tựa vào anh. Chỉ cần có nữa cơ hội, anh biết thừa anh sẽ xé toạc áo quần cô, ân ái với cô cho đến khi cả hai chẳng còn cử động nổi.

Nhưng không thể đặt Tập đoàn Vận tải Harper của anh đứng trước một nguy cơ.

Anh buộc bản thân trấn tĩnh trở lại, giữ khoảng cách nhất định với cô. “Ray Lambert?”, cô hỏi để xác nhận, hình như cô đã bằng lòng để Zach dẫn theo.

Anh gật đầu. Dù sự hấp dẫn phiền phức quấy rầy cả anh và cô, kế hoạch của anh coi như thành công. Anh biết chắc nó sẽ thành công. Khả năng ước định cảm xúc của người khác trở thành công cụ cực kỳ hiệu quả cho công cuộc thao túng của anh. Có vẻ đây chính là món quà anh được tạo hóa ban tặng.

Về mặt anh giãn ra đôi chút nhưng không khóa lấp được cảm giác tội lỗi trong lòng.

“Anh biết không, hoặc là anh tốt bụng hơn tôi nghĩ”, cô nói với anh, “hoặc tai quái hơn mức tôi hiểu”.

“Tôi tốt bụng hơn mức cô nghĩ đấy”, Zach nói dối.

“Anh đón tôi ở nhà được không?”

Anh biết nếu anh để cô về nhà, cô sẽ cất tập tài liệu. Không giống như kế hoạch. Bởi thế, anh vờ đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Không còn thời gian đâu. Chúng ta đi luôn từ đây”.

Về lương lự ngừng ở đôi môi cô.

“Tôi sẽ lại đón cô ở bến xe buýt”, anh đề nghị, biết rằng như thế sẽ thổi bay cơn chần chừ trong cô.

Đến lượt cô nhìn đồng hồ đeo tay, “Năm phút nữa nhé?”

Anh đồng ý rồi nhìn theo cho đến khi cô bước vào thang máy. Anh không muốn mạo hiểm khuyên cô để cặp tài liệu ở văn phòng.

Ở nhà hàng Boondocks sang trọng, Kaitlin và Zach ngồi cùng chiếc bàn cong với Ray Lambert và Susan vợ anh. Nhà hàng có hai tầng, tầng trên có khoảng cửa rộng, vừa làm lối ra vào vừa làm văn phòng cho khách đợi. Những cây cọ và các giống cây ngoại nhập xếp trên sàn nhà lẫn treo tường tỏa hương tồ điểm cho khoảng không gian trần cao, cửa sổ lớn nhìn ra công viên và cánh rừng tự nhiên; những chiếc màn mây thả xuống mang lại khoảng riêng tư giữa các bàn.

Trên đường ra xe buýt, Kaitlin gọi cho Lindsay và lấy trạng thái thăng bằng. Vì Chúa. Có lẽ sự tỉnh táo đáng ngạc nhiên đã giữ cô khỏi hôn Zach ngay trong hành lang tòa nhà Harper.

Có những lúc cô đã đứng bên bờ vực có thể lao vào vòng tay anh, ngã vào mùi hương cơ thể anh lần nữa. Cô là một con ngốc, một con ngốc vô tổ chức.

Trong tuyệt vọng, cô thú nhận với Lindsay, mong được bạn mình động viên. Cô cần tạo lớp vỏ bọc tình cảm trước khi bữa tối bắt đầu. Như thường lệ, Lindsay kép tuốt cô về với thực tại rồi bông đùa vài câu để lên dây cót cho cô.

“Trước đây chúng ta đã có dịp gặp nhau chưa nhỉ?”, Ray hỏi Kaitlin khi hai người bắt tay qua mặt bàn trải vải lanh trắng đựng đầy dụng cụ bằng bạc, pha lê. Zach chỉnh ghế hơi chếch với Susan, trong khi Ray ngồi đối diện Kaitlin.

“Có một lần”, cô trả lời Ray, “Cách đây ba năm rồi, ở hội thảo của Hiệp hội Kiến trúc sư New York. Tôi thuộc số sáu trăm người xếp hàng chào khách đến”. Anh cười với cô, “Thế thì hẳn rồi. Tôi có biệt tài nhớ mặt mà”.

Kaitlin chỉ hy vọng Ray không nhớ việc cô bị Hutton Quinn sa thải nhục nhã. Mà cho dù nếu có, anh cũng chẳng để lộ.

“Có ai thích dòng '97 Esme Caberent này không?”, Susan chỉ vào bản thực đơn các loại rượu trước mặt.

Kaitlin mừng rỡ khi được chuyển đề tài.

“Một trong số các món ưa thích của vợ tôi”, Ray giải thích với nụ cười độ lượng về phía bà vợ, “Các bạn sẽ không thất vọng đâu”.

Zach quay sang Kaitlin, rõ ràng anh đang chờ hồi đáp của cô.

Cô gật đầu đồng tình, hài lòng khi hormon của mình vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Đây chỉ là bữa tối vì công việc, không gì khác. Và nó sẽ diễn ra đúng như thế, “Em rất muốn thử”, cô nói với Susan.

Susan mỉm cười gấp quyển thực đơn rước lại.

Một anh chàng bồi bàn lập tức xuất hiện cạnh bàn họ.

Khi Ray gọi rượu, Kaitlin bất chợt nhìn thấy một cặp đôi vừa lướt qua phòng chờ. Cả hai đang tiến về phía cầu thang chạm trổ, dù khoảng cách khá xa cô vẫn có thể nhận ra Lindsay và Dylan.

Cô ngồi thẳng người để nhìn rõ hơn khi cả hai bước lên những bậc thang. Họ đến đây làm gì nhỉ?

Kaitlin không thể bỏ qua khuôn mặt đỏ bừng bừng của Lindsay. Bạn cô đang giận dữ.

“Cái quái...” Dù Kaitlin đã kịp dừng lại trước khi phát ra toàn bộ những lời lẽ kém phần nữ tính, Zach quay sang nhìn về bối rối của cô. Rồi anh nhìn theo hướng mắt cô.

Lindsay và Dylan sắp leo hẳn lên những bậc thang cuối và bực dọc tiến về cái bàn bốn người đang ngồi. Trong khi đó, Zach nhòm ngay dậy, quan sát về giận dữ trên gương mặt Lindsay.

Anh chàng bồi bàn mang giấy ghi yêu cầu rượu đi ngay khi Lindsay và Dylan tiến tới. Họ chào nhau, Lindsay nhanh chóng nhận ra Ray và Susan. Về mặt cô lập tức trở nên hiền hòa.

“Tớ rất xin lỗi đã làm gián đoạn cuộc vui”. Lindsay mỉm cười với Kaitlin, ánh mắt cô đầy ngụ ý hướng về chiếc cặp tài liệu đang cầm trên tay, cố ý cho Kaitlin nhìn rõ.

Màu nâu đỏ.

Là cặp tài liệu của Kaitlin.

Sao cô ấy lại cầm cặp tài liệu của Kaitlin?

“Bọn tớ chỉ muốn sang chào mọi người thôi”, Lindsay nói tiếp, giọng cô vui vẻ một cách gượng gạo, “Tớ gặp Dylan trong gara”.

Kaitlin cảm thấy Zach đờ người lại cạnh cô, trong khi mặt Dylan đỏ lên. Dylan? Gara? Cặp tài liệu của cô?

Cô cảm thấy quai hàm mình há ra.

“Bọn tớ phải đi tìm bàn đã”, Lindsay nói nhẹ nhàng rồi siết nhẹ tay Kaitlin, “Mọi người ăn tối ngon nhé. Lát nữa tớ nói chuyện với cậu, được không?” cô khoác tay Dylan, kéo anh đi theo.

Kaitlin chưa kịp định thần. Cô há hốc mồm nhìn Zach. Chiếc cặp tài liệu của cô nằm trong xe anh. Làm sao cuối cùng Lindsay lại cầm nó? Dylan đóng vai trò gì trong chuyện này.

Khuôn mặt của Zach vẫn bình thản khi anh phớt lờ Kaitlin, gọi với theo Dylan, “Bọn tớ sẽ gặp hai bạn sau”.

Lindsay hơi xoay người về phía Ray và Susan, “Tôi thực sự xin lỗi vì đã đường đột. chúc anh chị ăn tối ngon miệng”. Rồi cô nhìn Kaitlin đầy lo ngại trước khi kéo Dylan đi tìm bàn khác.

Phản ứng tức thì của Kaitlin là dợm người đi theo bọn họ. Nhưng trước khi cô đứng lên khỏi ghế, bàn tay của Zach đã chặn trên đùi cô, giữ cô ở nguyên chỗ. Động tác của anh nhanh gọn, như có luồng điện chạy qua.

“Đó là Dylan Gilby”, anh nhẹ nhàng giải thích với Ray và Susan, “Chủ Hãng hàng không Astral”.

Kaitlin cúi xuống, lén lút đẩy tay Zach ra nhưng sức cô không tài nào đọ được với anh.

“Tôi từng gặp bố cậu ấy”, Ray thừa nhận. Nếu Ray phát hiện thấy những dấu hiệu lạ trong cuộc thoại của bọn họ thì khả năng che giấu của anh quá lành nghề. “Tôi và Dylan lớn lên cùng nhau”, Zach nói thêm, khóa lấp khoảng lặng im cho dù Kaitlin đang dùng thêm chân kia của mình để tự giải thoát.

“A, rượu ra rồi kìa”, Susan thông báo, mặt hớn hờ hẳn khi người phục vụ rượu tiến đến.

Khi Ray và Susan tập trung nhìn người phục vụ rượu tháo nút chai, Zach nghiêng người, “Cô ngồi yên đó”, anh thì thào vào tai Kaitlin.

“Anh đã làm gì?”, Kaitlin thấp giọng hỏi.

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau”, anh gắt gỏng. “Chắc chắn rồi”. “Cô đừng nhấp nhỏ nữa”. “Để tôi đi”. “Không, trừ khi tôi biết chắc cô sẽ ngồi yên”.

“Bọn tôi phát hiện loại này lần đầu ở Marseille”, Ray vừa nói vừa nâng ly rượu tỏa ra mùi hương dịu nhẹ.

Kaitlin nhanh chóng chú ý trở lại. Cô cố không phản kháng bàn tay giữ chặt của Zach nữa. Tay anh khô và ấm, có những vết chai nhỏ, không gây đau đớn gì nhưng chắc chắn không thể bỏ qua.

Hôm nay cô không đi tất, bàn tay anh đặt trên làn da trần của cô. Ngón tay út của anh chạm khe trên đường gấu chiếc váy ngăn ngang đùi cô. Đầu ngón tay anh đặt trên mặt trong đùi cô.

Giờ thì cơn giận của cô đã dịu lại, một cảm giác mới mẻ lan tỏa khắp người cô. Cái chạm tay của Zach đầy khơi gợi đối với cô.

Ray gạt đầu báo đủ rượu trong ly mình, anh chàng phục vụ rót nốt ba ly còn lại trước khi điếm thêm một ít nữa trong ly của Ray.

Khi rượu đã được rót đủ, Ray nâng ly chúc mừng, “Rất vui được gặp lại cô, Kaitlin. Chúc mừng cô giành được hợp đồng tòa nhà Harper. Đây là một công trình quan trọng đấy”.

“Chúng tôi rất may mắn khi mời được cô ấy”, Zach lịch sự hưởng ứng.

Kaitlin cảm ơn cả hai người, chạm ly của mình vào ly những người còn lại, tránh nhìn thẳng vào mắt Zach rồi uống một ngụm dài. Loại rượu này đúng là hảo hạng. Quan trọng hơn, nó chứa đủ lượng cồn cần thiết làm nguôi đi cơn giận dữ trong cô.

Một người bồi bàn khác mang bốn cuốn thực đơn to bọc da bước tới rồi trang trọng đưa cho những người trong bàn.

Zach chìa một tay nhận lấy, tay kia vẫn không chịu nhấc khỏi đùi Kaitlin. Cô mở cuốn thực đơn của mình, cố gắng tập trung vào tên các món ăn và mô tả về chúng, nhưng những dòng chữ thẳng thớm lại mở đi trên trang giấy.

Có phải tay anh đã bắt đầu di chuyển?

Hình như nó lên cao hơn?

Rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi nhưng chắc chắn không nhằm vào đâu được, đầu ngón tay anh đang lần hồi lên vùng cao hơn trên đùi cô.

Cơ đùi cô co lại phản ứng. Cô có thể cảm nhận sức nóng của làn da mình, hơi thở cô bỗng gấp gáp hơn.

“Chọn món súp bí ngô khai vị nhé?”, anh hỏi Kaitlin, giọng thật khẽ thoảng qua tai cô.

Cô mở miệng, nhưng chẳng thể nói nổi lời nào. Cô cũng chẳng thể ngồi yên được. Ngón chân cô vịn vịn, ngón tay cô bấu chặt cuốn thực đơn bìa da.

“Chọn thêm salad cải tàu bay nhé?”, anh nói tiếp.

Làm sao anh ta có thể làm thế? Sao anh ta có thể ngồi đó mà vờ vịt như thể mọi thứ đều ổn thỏa, trong khi cô nóng râm ran hết cả?

“Em sẽ chọn món cá ngừ vây vàng”, Susan nhỏ nhẹ.

Ray cùng Susan quay sang nhìn Kaitlin đầy băn khoăn.

Tay Zach trượt lên cao hơn, cô gần như rên rỉ.

“Kaitlin?”, anh nhắc.

Cô biết cô phải đẩy tay anh ra. Ngay lúc này, ngay ở đây, cô nên hét vào mặt anh ta vì cái lỗi xử sự quái đản. Như thế mới xứng với anh ta.

Anh ta sẽ xấu hổ trước Ray Lambert. Nhưng chính cô cũng thế. Cô sẽ mất hết cả thể diện nếu như Ray hay bất cứ ai khác- biết được Zach đang làm gì dưới lớp khăn trải bàn.

“Cải tàu bay”, cô buột miệng.

“Món cơm Ý ở đây ngon hết sẩy”, Susan gợi ý.

Kaitlin cố mỉm cười cảm ơn cô ta. Nhưng cô không biết nụ cười của mình có thành hình hay không, bởi vì cô vẫn đang nghiền chặt hàm răng chống lại trận công kích của Zach trên làn da mình.

Cô đặt cuốn thực đơn nặng nề dựng đứng trên mặt bàn, một tay giữ lấy. rồi cô chuôi tay kia xuống dưới, nắm lấy tay Zach, “Dừng lại đi!” cô thì thào hụt hơi, “Xin anh đấy!” câu cuối của cô mang âm điệu tuyệt vọng ghê gớm.

Tay anh vẫn giữ nguyên. Nhưng rồi anh cử động, áp vào tay cô, ngón tay cái của anh chậm rãi mơn trớn lòng bàn tay cô.

Một luồng sóng xúc cảm mới áo qua cô.

Bất cứ lúc nào cô cũng có thể giật tay ra nếu muốn. Nhưng cô không làm thế. Trời ạ, cô muốn tận hưởng xúc cảm đang dâng lên, cảm nhận nguồn sinh lực dồi dào cuộn lên trong cơ thể. Và khi tay anh xoay nhẹ, mơn man đùi cô, cô chẳng phản nản.

“Tôi chọn cá hồi”, anh nói gọn ghẽ, gấp quyển thực đơn rồi đặt sang bên. Susan kéo quyển thực đơn của cô gần sát ngực, nói qua mép quyển thực đơn, “Nước sốt của món này đúng là miễn chê”.

Ray vỗ vào vai bà vợ đầy trù ối, “Tôi chẳng hiểu nổi vì sao vợ tôi đây chưa lên đến tạ rười”.

“Cơ quan trao đổi chất của em hoạt động tốt mà”, Susan nói, kèm theo nụ cười lớn lên hối lỗi, “Chỉ tại em không tập thể dục đủ bù lại các món ngọt khoái khẩu”.

Zach quay sang Kaitlin hỏi, đầu ngón tay anh vẫn làm trò mê đắm, “Cô muốn gì?” Câu hỏi với hàm nghĩa kẹp lẹp lờ.

Ánh mắt anh thu vào tận đáy, biết rằng niềm khao khát trần trụi của cô sẽ chẳng có lớp vỏ bọc nào che đậy nổi, “Cơm Ý”, cô cố nói.

“Còn món tráng miệng?”, anh ấn sâu hơn vào mặt trong đùi cô, lòng bàn tay anh chà xát trên làn da nhạy cảm của cô.

“Em sẽ chọn sau”.

Anh chậm rãi mỉm cười đầy thỏa mãn, vẻ hấp dẫn biến đôi mắt xám của anh chuyển sang màu bạc.

Ngay khi cô gần như vô vọng dưới bầu mê của anh, những lời của Lindsay vang lên trong đầu cô. Cậu có nghĩ có khả năng đấy là chiêu tung hỏa mù của anh ta không?

Ồi, không.

Anh ta làm lại lần nữa.

Và cô đắm chìm theo, mê mẩn thêm một lần nữa.

Cảm giác bề bồng dội gáo nước lạnh vào những kích thích tổ đang trào dâng. Cô bao vây những khát khao bất thường, để cho cơn giận thể chỗ nhục cảm. “Tôi không ăn tráng miệng”, cô lạnh lùng nói với anh, hạ tay xuống đùi và cứng rắn gỡ tay anh ra.

“Cho tôi kem brulee”, Susan nói, “Món cuối cùng của tôi là kem brulee”.

Ánh mắt Zach trượt qua Kaitlin trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Nhưng rồi anh quyết định từ bỏ. Đây không phải thời điểm anh có thể sơ sẩy. Lỗi xử sự của anh đáng bị khiển trách, sự dễ dãi của cô cũng không kém phần đáng xấu hổ. Chẳng hiểu cô suy nghĩ cái quái gì nữa?

May sao, Susan bắt đầu kể câu chuyện về chuyến công tác đến Hy Lạp.

Kaitlin buộc mình lắng nghe, nhã nhặn trả lời những câu hỏi của Ray và Susan với hy vọng lời đáp của mình đủ thông minh và thân thiện, rồi hỏi họ về chuyến thăm thú London, ngôi nhà họ mới tậu để hàng năm đến trượt tuyết ở Banff khi món khai vị, các món chính và đồ tráng miệng lần lượt được mang ra.

Zach không chạm vào cô lần nữa, may phước cho anh. Bởi vì ngay khi giải quyết xong xuôi món kem brulee rồi thanh toán hóa đơn, Ray và Susan chào tạm biệt, tâm trạng Kaitlin lập tức chuyển thành cơn giận dữ cực độ.

Khi anh chàng bồi bàn dọn hết những chiếc đĩa cuối cùng, lau sạch tấm khăn trải bàn bằng vải lanh trắng, Lindsay và Dylan xuất hiện.

Lindsay ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện Zach, tập tài liệu đặt ở giữa hai người, trong khi Dylan chân chữ ngồi trước mặt Kaitlin.

“Bọn họ lấy trộm cắp tài liệu của cậu”, Lindsay nói không cần rào đón. Kaitlin đã đoán được điều gì xảy ra. Cô lập tức hướng tia nhìn buộc tội về phía Zach. Không cần cất tiếng hỏi, cô lặng lẽ đợi anh giải thích.

“Đó là xe của tôi”, anh lập tức bào chữa, “Xe của tôi”.

Lindsay hé miệng định nói nhưng Dylan nhanh nhẩu trước khi cô thốt thành lời. Đôi mắt xanh của anh ta chìa về phía Zach, “Có vẻ như có vài điểm về pháp luật cậu còn chưa tính đến”.

“Đó là các bản thiết kế của tôi”, Zach khẳng định.

Người bồi bàn trở ta, cuộc nói chuyện của cả bốn tạm ngừng, “Quý khách có dùng cà phê không ạ?”

“Cho thêm chút cô nhắc vào cà phê của tôi”, Lindsay nói.

“Cho bốn cà phê”, Zach nói cộc cằn, trở tay một vòng quanh bàn.

Kaitlin không có ý phản đối cà phê.

“Đó là các bản thiết kế của tôi”. Cô nói với Zach với giọng lạnh như băng khi anh chàng phục vụ đi khỏi.

“Tôi trả tiền để cô vẽ chúng”, anh phản đối.

“Anh và Kaitlin trả tiền cho cô ấy thiết kế”, Lindsay nói thẳng với giọng kiêu kỳ. “Tôi sẽ không tranh cãi được với cô ấy”, Dylan lầm bầm.

Lindsay quắc mắt cảnh cáo anh ta.

Hình như Dylan chẳng hề ngán vẽ mặt như cô giáo của Lindsay bởi anh chàng cũng nhìn lại cô, “Trước đây tôi có học một cô giáo dạy toán chẳng khác gì cô”.

“Có vẻ anh chẳng học hỏi được gì”, cô trả miếng ngay.

“Anh đã đánh cắp cắp tài liệu của tôi!” Kaitlin thấy mình phải lôi mọi người trở lại với chủ đề chính, “Có phải bữa tối này cũng là thủ đoạn của anh không?”

Cô lắc đầu hiểu ra, “Tất nhiên đây là thứ thủ đoạn bỉ ổi rồi. Anh thật là hèn, Zach ạ. Nếu tôi không kể cho Lindsay nghe chuyện anh mời tôi đến đây. Và nếu cô bạn tôi không có bản năng hồ nghi đặc biệt...”

“Một bản năng hồ nghi hết sức đúng đắn”, Lindsay nói toạc với hai anh đàn ông. “... chắc chắn anh đã lần đi cùng chiếc cặp này”.

“Tôi định sẽ trả lại nguyên trạng”, Dylan phản đối.

“Tôi cần xem qua các bản thiết kế”, Zach nói, giọng chẳng hề có chút hối lỗi, “Công ty của tôi, công ty của cô, cứ giả dụ là cô thích thế, nhưng tôi mới là người ký séc. Và tôi cũng chính là người phải đứng ra dọn dẹp khi trò chơi của cô kết thúc”.

“Trò chơi đó liên quan đến cả cuộc đời tôi”. Cô chẳng hề có ý định chơi đùa gì ở đây. Nếu cô không cứu vãn sự nghiệp thì cô sẽ chẳng có công ăn việc làm. Nếu cô không có việc làm, sẽ chẳng ai cho cô vay, chẳng ai mua đồ ăn thức uống cho cô.

Anh đặt tay lên bàn, “Và những thứ rác rưởi cô để lại sẽ liên quan đến cuộc đời tôi”.

Chán ngán tận cổ cuộc tranh luận về nguyên vọng, Kaitlin từ bỏ.

Cô chỉ tay về phía chiếc cặp tài liệu của mình, “Tốt thôi. Tùy anh. Dù gì thì anh cũng chẳng thể làm gì để thay đổi chúng. Anh không thích chúng, cứ thoải mái chê bai. Tôi sẽ lơ đi cả”

Zach không mất thời gian tóm lấy chiếc cặp tài liệu từ chiếc ghế đặt giữa anh và Lindsay. Anh mở khóa, lật nắp lấy ra bản thiết kế được gấp gọn ghẽ. Anh lúng túng trải chúng ra trên mặt chiếc bàn tròn.

Ngay lúc ấy, anh chàng bồi bàn trở ra, đưa mắt tìm chỗ đặt cà phê.

Zach phớt lờ anh chàng, người bồi bàn lúng túng với chiếc khay.

Kaitlin nhận lấy một phần cà phê của mình. Cô giữ chiếc cốc trong tay, nhấp một ngụm trong khi chờ đợi phản ứng của Zach.

Cô không nghi ngờ gì khả năng anh sẽ tức giận. Những mẫu thiết kế của cô mang lại những thay đổi lớn lao và khá đắt đỏ đối với tòa nhà của anh. Nhưng một phần nhỏ trong cô không khỏi mong chờ điều kỳ diệu.

Có thể anh có khiếu thẩm mỹ tốt hơn cô nghĩ. Có thể anh nhận ra tài năng của cô. Có thể anh sẽ...

“Cô vẫn chẳng từ bỏ niềm đam mê muôn thuở sao?”, đôi mắt xám của anh lóe lên giận dữ.

5. Chương 5

Ở khu đỗ xe của nhà hàng, Lindsay bật động cơ chiếc Audi Coupe bạc và cài số lùi. Họ thoát khỏi khu đỗ xe chật hẹp, tiến ra làn đường dành cho ô tô ra. “Tớ cứ nghĩ là sẽ tệ hơn cơ”, Kaitlin nhận xét khi xe chạy qua hầm.

Zach cực ghét mẫu thiết kế của Kaitlin. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng vì đang ở nơi đông người, anh không thể quát vào mặt cô. Coi như đó là điều hên. Và cô sẽ không thay đổi bản vẽ của mình. Anh có thể thoải mái kêu ca rằng kiểu hành lang hiện đại không giữ được uy tín công ty, nhưng cả hai đều biết vấn đề nằm ở chuyện tiền bạc.

Lindsay chìa vé gửi xe vào tay người trông giữ bãi, “Anh ta đánh cắp chiếc cặp tài liệu của cậu”.

“Tớ biết anh ta phát điên lên khi không được xem”, Kaitlin nói, vẫn đang cố vượt qua trạng thái bàng hoàng trước sự kiện này, “Nhưng chắc chắn tớ không nghĩ anh ta lại đi xa đến mức đó”.

Lindsay bật đèn tín hiệu, quan sát dòng xe cộ đông đúc trên đường, “Sự phẫn nộ chính đáng của con người nhất nhất theo nguyên tắc của riêng mình”.

“Tớ biết”, Kaitlin lập tức đồng tình, “Nào thì diễn thuyết, nào thì cam đoan, rồi cuối cùng là “bang bang”. Cô vỗ vỗ hai tay vào nhau, “Anh ta đã đánh cắp các bản vẽ ngay trước mặt tớ”.

“Tôi không phải là cướp biển”, Lindsay nói mỉa khi đánh tay lái cho xe rẽ vào con đường bớt đông đúc hơn, “Không ai trong gia đình tôi từng là cướp biển”.

Kaitlin quay sang nhìn cô bạn chăm chăm, “Gì cơ?”

“Chúng tôi có đạo đức và các nguyên tắc riêng”.

“Cậu đang nói về Zach à?”

“Zach không lấy các bản thiết kế của cậu”.

“Chính anh ta đã làm thế”, Kaitlin nói.

“Dylan mới là kẻ bị bắt quả tang đang cầm cặp tài liệu trong tay”.

“Vì Zach nhờ anh ta. Dylan chỉ quá trung thành với bạn mình thôi”. “Ha!”, Lindsay bật cười. “Lindsay?” Kaitlin quan sát vẻ mặt bạn mình. Lindsay chuyển làn trên con phố sáng đèn, chuẩn bị rẽ trái, “Gì cơ?”

“Tớ nói lại nhé. Cậu có nghĩ cậu đang phần nào mê mẩn anh chàng Dylan Gilby đó không?”

“Hắn ta chỉ là đồ kẻ cắp vô lại”.

“Có thể. nhưng Zach mới là vấn đề của bọn mình”.

Lindsay không trả lời. Cô chỉnh lại chiếc kính chiếu hậu rồi đổi kênh radio.

“Tớ nghĩ giờ Zach sẽ dễ yên”, cô nói, “Ý tớ là anh ta đã thấy các bản thiết kế. Anh ta sẽ cố hết sức...”

“Cậu đang chuyển đề tài đấy”.

“Hừm?”

Kaitlin ngạc nhiên nhìn cô bạn thân. Toàn bộ trò đấu tranh này chỉ là mưu mẹo, “Cậu đã lòng một món đồ vì Dylan”

“Tớ chỉ sẵn tìm để chứng tỏ anh ta là con cháu cướp biển”, Lindsay nói cứng nhắc, ngồi thẳng đơ sau tay lái, búng cần gạt nước, “Đây là bài tập động não”.

“Động não, của nợ thì có”.

“Chỉ là vấn đề nguyên tắc. Thêm nữa, học kỳ kết thúc rồi, tớ đang hơi buồn chán”.

Dù đã bực bội suốt cả buổi tối, Kaitlin cũng không thể nhịn được cười, “Tớ nghĩ đó là vấn đề ham muốn thì đúng hơn”.

“Nhìn tên đó ghét bỏ xừ đi được”, Lindsay nói.

“Tớ thấy anh ta dễ mến mà”. Kaitlin quay khớp cổ, cố gắng xua tan cảm giác căng thẳng.

“Có thể”, Lindsay đồng tình, đạp dồn vào phanh khi một chiếc xe buýt đánh văng trên đường, “Dễ mến theo lối nhí nhảnh nói cho hay mà bản chất thì đen ngầm”.

“Lối đó tệ thế á?”. Một vài lần gặp Dylan ở văn phòng, đa phần cô thấy anh ta khá quyến rũ. Đôi mắt xanh của anh ta lúc nào cũng có nét cười, lúc nào anh ta cũng có thể nhẹ nhàng đùa cợt về mọi thứ. Nếu không liên quan đến chuyện chiếc cặp tài liệu của cô, có lẽ cô vô cùng ngưỡng mộ lòng trung thành của anh ta đối với Zach.

Lindsay cười ngượng ngáp, cọ lòng bàn tay thật mạnh vào vô lăng thép, “Thôi được. Cậu đã bắt quả tang tớ rồi. Tớ thừa nhận”.

Bật cười trước tình huống trở trên này, Kaitlin nói tiếp, “Bạn thân của anh ta mắc kẹt trong vòng vây khủng khiếp của bạn thân cậu. Cậu khơi lên chủ đề về tính thanh sạch của dòng họ anh ta. Mà cậu còn bắt gặp anh ta lấy trộm cặp tài liệu của tớ. Ngoài những điều này, tớ thấy cậu và anh ta có tiềm năng tiến xa đấy”.

Lindsay hất tóc ra sau, “Tớ chỉ ngấm ngĩa chút thôi. Thêm nữa, chẳng có gì sai khi thêm một tí gia vị ham muốn vào bài tập động não cả”.

Kaitlin không kìm được nụ cười. Thật nhẹ nhõm để xua đi cơn giận, “Zach đã vuốt ve chân tớ dưới bàn trong suốt buổi tối. Chuyện này nhìn từ góc độ tình dục thì thế nào nhỉ?”

Lindsay tỉnh táo hẳn, liếc nhanh Kaitlin trước khi nhìn đường trở lại, “Nghiêm túc không đấy?”

“Tớ đoán anh ta chỉ cố làm tớ phân tâm khỏi cơn giận”.

Xe lách vào khu vực cho phép đỗ ở ngay trước khu nhà của Kaitlin, Lindsay kéo phanh, quay người trên ghế, “Đừng bảo tớ đó là lý do khiến cậu cho anh ta xem bản thiết kế nhé”.

“Anh ta không làm tớ sao nhãng theo cách đó”. Ừm, thực ra anh chủ tâm làm cô phân tâm hoàn toàn. Nhưng trò đánh lạc hướng đó chẳng liên quan gì đến quyết định của cô, “Tớ cho anh ta xem chỉ để dán mồm anh ta lại thôi”.

“Cậu có chắc không?”

“Chắc chắn”. Gần chắc thôi.

Lindsay cười chế giễu, “Zach tội nghiệp. Thực sự tớ chờ mong xem trò hề tiếp theo của anh ta”.

Kaitlin phần nào mong đợi chuyện này có liên quan đến sức hấp dẫn.

Sáng thứ Hai, ở văn phòng, Zach vật vờ buộc mình không được mơ tưởng đến Kaitlin nữa. Anh cúi đầu trước những thiết kế hoang phí của cô và cần coi đó như thần chú giữ đúng thứ tự ưu tiên. Nếu nghĩ về cặp giò nhẵn mịn của cô, đánh điệu uyển chuyển của cô, đôi môi căng đầy gợi cảm, sẽ chỉ tổ chuốc lấy rắc rối. Đúng ra là thêm một mớ rắc rối nữa. Nhiều rắc rối hơn những gì anh từng gặp trong đời.

“... với số tiền là mười triệu đô la”, tiếng Esmond Carson phát ra từ chiếc ghế màu đỏ dành cho khách đối diện bàn làm việc của Zach.

Ngay khi đề cập đến số má, trí óc Zach lập tức nhanh nhạy trở lại, “Gì cơ?”, anh hỏi thẳng thừng.

Esmond lật nhanh xấp tài liệu dày lộp trong lòng. Người đàn ông tóc xám này đã gần sáu mươi lăm tuổi. Ông là vị luật sư dày dạn, cổ vắn đáng tin cậy của bà Sadie trong hơn ba chục năm qua, “tiền thuê trụ sở, mua thực phẩm, trả lương cho giáo viên, phí vận chuyển. Tất cả các chi phí đều bị khai vống lên trong báo cáo tài chính. Quỹ còn mang nợ một đồng hóa đơn chưa thanh toán. Tài khoản ngân hàng đã bị rút cạn. Thế nên tôi phải để mắt đến cái đám hổ lốn này”.

Zach không thể tin những gì đang được nghe. Vì sao mọi sự lại vượt quá tầm kiểm soát thế này? “Ai đã làm việc này?”

“Gần như chúng ta có thể lần ra ngay, một kẻ có tên Lawrence Wellington. Hắn là nhà quản lý vùng của thành phố. Hawn đã mất tích ngay sau khi bà Sadie qua đời. Tôi đoán chừng Hawn biết toàn bộ trò diễn thủ sẽ lộ hết cả ngay khi anh tiếp quản công ty”.

“Hắn ta đã rút ruột của công ty mười triệu đô”.

“Có vẻ là như thế”.

“Ông báo cảnh sát chưa?”

Esmond gấp tập tài liệu lại, thái độ bình tĩnh, vẻ mặt không nao núng, “Chúng ta có thể báo lại cho họ”.

“Phải báo cho họ ngay”. Zach với tay lấy chiếc điện thoại bàn. Có kẻ đã trộm tiền của bà anh. Tệ hơn nữa, hắn ta đã đánh cắp từ quỹ từ thiện của bà anh. Bà Sadie đã hết lòng muốn giúp đỡ những đứa trẻ tội nghiệp ở khu phố cổ.

“Chúng ta phải bắt được hắn để đòi lại tiền”, Zach nói thêm, nhắc ông nghe lên tai. “Có lẽ đó không phải là lựa chọn tối ưu”.

Zach ngừng lại, tay vẫn đặt trên nút bấm của chiếc điện thoại. Anh nhướn mày vẻ khó hiểu.

“Như thế sẽ khuấy động dư luận”, Esmond nói.

“Và?” Ai thêm quan tâm? Anh chẳng việc gì mà phải bảo vệ thanh danh của tên kẻ cắp đó.

“Giới truyền thông sẽ lập tức nhảy bổ vào. Cả quỹ từ thiện, tên tuổi bà anh, tất cả đều có nguy cơ vấy bùn. Các nhà hảo tâm sẽ nghi ngại, doanh thu giảm sút, các dự án bị đình trệ. Không ai và không có đối tác nào muốn tên tuổi của họ dính líu đến những hoạt động phạm tội, bất chấp danh tiếng của quỹ từ thiện này”.

“Ông nghĩ mọi việc sẽ đến mức đấy?”, Zach hỏi, cân nhắc các khả năng trong đầu và nhận ra quan điểm của Esmond hết sức đúng đắn.

“Tôi biết một hãng thám tử tư khá có tiếng”, Esmond nói, “Tất nhiên chúng ta sẽ tìm kiếm gã đó. Nếu có chút ít khả năng sớm tìm ra được, chúng ta sẽ thúc họ. Nhưng tôi đoán chúng ta sẽ không tìm được hắn. Từ những ghi chép tôi đã được xem, Lawrence Wellington tỏ ra là kẻ cực kỳ xảo quyệt. Hắn sẽ cao chạy xa bay. Cùng với tiền của Sadie”.

Zach buột ra tiếng chữ thề, thả ống nghe xuống rồi xuội người trở lại chiếc ghế cao.

Hai người đàn ông ngồi trong im lặng, ánh nắng giữa buổi sáng chiếu qua ô cửa sổ rộng, giữa thanh âm lặng lẽ trong khu là tiếng xe cộ qua lại từ dưới con phố Liberty vọng lên.

“Sadie sẽ nghĩ sao?”, Esmond lơ đãng nói.

Câu hỏi này quá dễ dàng, “Sadie muốn chúng ta giúp bọn trẻ”. Bà của Zach muốn họ nhanh chóng, lặng thầm giúp đỡ chúng.

Esmond đồng tình, “Lúc này anh có thể ký cho một tờ séc không? Tôi có thể kéo vụ này khỏi đám lửa cháy nếu anh đảm bảo bù được khoản chi phí”. Câu hỏi mới hay làm sao.

Giống như mọi công ty vận tải khác trên thế giới, dòng tiền của tập đoàn Harper trở nên khó chiều hơn trong mấy năm qua. Anh còn đám thuyền nằm yên trên cảng, nhiều chiếc khác được đưa về những vũng cạn với những hóa đơn sửa chữa khổng lồ, khách hàng trì hoãn thanh toán vì ế ẩm hàng, giới cho vay thắt chặt thêm nhiều điều khoản, cô nàng Kaitlin kia thì thiết kế ngôi đền Taj Mahal thay vì một tòa nhà văn phòng hữu dụng”.

“Chắc chắn rồi”, anh nói với Esmond, “Tôi sẽ viết séc cho ông”.

Zach cho Esmond sang gặp giám đốc tài chính của mình, yêu cầu Amy cho gọi Kaitlin lên phòng anh, rồi xoay ghế nhìn ra quang cảnh thành phố, hy vọng bà anh không phải nhìn thấy anh trong tình thế này. Mới ba tháng ngắn ngủi từ sau khi bà mất, dường như cả công ty đã chệch hướng hoàn toàn.

Tất nhiên, đó không hoàn toàn là lỗi của anh. Nhưng thước đo người quản lý một doanh nghiệp không phải khi anh ta điều hành công việc giữa thời bình ổn mà là dưới những áp lực. Và áp lực lớn nhất của anh lúc này chính là cô nàng đang sắp lên văn phòng của anh đây.

Vài phút sau, anh nghe tiếng cửa mở và biết chắc đó là Kaitlin. Amy sẽ thông báo nếu đó là người khác.

“Cô đóng cửa lại đi”, anh nói với cô mà không xoay người lại.

“Được thôi”, cô nói, bước trên thảm tiến về bàn làm việc của anh.

Zach xoay ghế lại, đứng dậy, cổ tỏ ra đứng đưng. Anh sai bước về phía chiếc bàn lớn, “Cô có thể đóng cửa lại”, anh nhắc lại với vẻ nhấn mạnh.

“Zach, chúng ta...”

Anh đi lướt qua cô rồi tự đóng cửa lại.

“Tôi sẽ rất cảm kích nếu anh không làm thế”. Giọng cô nhỏ dần khi anh quay vào, va phải cô.

Cô mặc một chiếc váy màu xám đen ôm khít cùng chiếc áo lụa kiểu cách màu trắng và vàng. Chiếc váy tôn vòng eo mảnh mai của cô, đủ ngắn để khoe đôi chân thon gọn, trong khi chiếc áo ôm vừa vặn phần ngực. Những chiếc cúc trên cùng không cài, để lộ chiếc cổ thanh mảnh của cô. Một sợi dây chuyền vàng bị xoắn giữa khe ngực và đôi hoa tai cùng kiểu đu đưa trên tai, tóc cô buộc cao một cách thoải mái.

Bụng thót lại khi nhìn cô, anh bước lùi vài bước về giữa phòng.

Sao hàng ngày cô ta cứ ăn mặc như một nữ thần ở văn phòng? Chẳng lẽ cô ta chưa từng nghe đến trang phục vest, hay ít ra là quần dài? Cô ta không thể diện những đôi giày nặng nề hơn một chút thay vì loại gót cao ba phân cứ lang thang vào các giấc mơ của anh?

“Tôi muốn...” Cô bắt đầu dậm về phía cửa.

Anh tóm lấy tay cô.

Cô nhìn thẳng xuống bàn tay anh đang nắm lấy tay cô, “Anh định đối xử thô bạo với tôi thêm lần nữa ư?”

Đối xử thô bạo với cô chính xác là điều anh muốn làm. Tối thứ Sáu anh đã về nhà, cơ bắp trong người căng lên như dây thép. Anh đã vận vẹo, giãn dãn, bứt rứt suốt đêm, khi nhắm mắt ngủ được một lúc thì lại thấy cô, gợi cảm, cuốn hút, nhưng luôn ngoài tầm với.

Anh quan sát vẻ mặt cô, “Tôi làm cô sợ à?”

“Không”.

“Tôi đã khiến cô giận?”

“Đúng thế”.

“Cô phải tự xử thôi”, anh sẽ không làm cô sợ, nhưng anh chẳng thêm quan tâm nếu cô nổi điên lên.

Cô nghiêng rằng, “Tất nhiên”. “Bởi vì cô cũng làm tôi cáu điên lên”, đó không phải là thứ duy nhất cô mang đến cho anh. Nhưng đó là thứ duy nhất anh có thể vừa nghĩ trong đầu vừa nói ra được. “Ôi, tội nghiệp ghê”, cô dài giọng.

“Cô đang chế nhạo tôi?”, cô ta muốn giễu cợt anh ngay tại đây? Zach không thể tin nổi.

“Tôi nắm đằng chuôi mà”, cô sửa lời anh, khoanh tay làm nổi vùng ngực lên, khiến cho mắt anh càng dán chặt vào cô hơn.

Anh bật cười ngạc nhiên, khóa lấp cơn sóng ham muốn cuộn dâng, “Cô nghĩ cô nắm đằng chuôi sao?”

“Tôi biết tôi nắm đằng chuôi. Anh chẳng thể nói hay làm gì khiến tôi...” Zach bước tới một bước. Ở đây anh mới là người giật dây. Người phụ nữ này cần phải mở mắt mà nhìn thực tế.

Đôi mắt cô mở to, làn môi hé hé.

“Khiến cô làm sao?”, anh nói khẽ.

“Zach”. Giọng cô toát lên âm điệu cảnh cáo, cho dù mặt cô lộ vẻ hoang mang và dễ tổn thương.

Toàn bộ sự chú ý của anh hướng vào cô, trong khi cô đơn thương độc mã. “Khiến cô làm sao?”, anh khẳng khái.

Cô không trả lời. nhưng đầu lưỡi cô hé ra làm ầm làn môi.

Anh cố kìm nén để không phát ra một tiếng rên, cả thế giới của anh như co rút vào trong.

Anh tiến lại gần hơn, mắt không rời môi cô.

Chân anh cọ vào chân cô.

Đôi môi cô mềm mại, hơi thở cô gấp gáp.

Anh hít hà mùi hương lạ lẫm, tay chậm rãi giơ lên, ngón tay chạm nhẹ trên bầu má mịn màng.

Cô không ngăn anh lại. Thay vào đó, mí mắt cô run rẩy khép lại, chờ đón những động tác mờ trớn của anh. Nỗi khát khao của anh biến thành hành động. Anh nghiêng đầu, nhướn tới vô thức đặt môi mình lên môi cô.

Đôi môi cô mềm, ấm và thơm tho. Lập tức xúc cảm mãnh liệt bùng nổ trong não anh. Anh trở lại trên chiếc du thuyền hôm nọ, gió biển mơn man xung quanh anh và cô, xúc giác áp đảo mọi giác quan khác của anh, những ngôi sao nhấp nháy làm phong nền cho đêm đam mê.

Đôi tay anh choàng quanh cô, cô vòng tay ôm anh. Cơ thể cả hai chạm vào nhau, tìm lại cảm giác thân thuộc. Từng vị trí trên thân thể của cô và anh như khớp vào nhau.

Anh dẫn dắt cô lùi lại, để lưng cô tựa vào tường. Đôi tay anh trượt dần xuống, vuốt ve đường cong trên cơ thể cô, cưỡng lại cơn thôi thúc kéo cô vào thân thể rắn chắc của mình. Anh đang sôi sục vì cô.

Đôi tay anh luồn vào tóc cô, nhẹ nhàng lướt xuống cổ rồi mơn man khuôn mặt xinh đẹp của cô trong khi những nụ hôn của anh lần theo đôi tay nhỏ xinh, đường cong của cổ, dọc theo vai đến đường gấu tay chiếc áo lụa mềm.

Những ngón tay cô cuốn lấy tóc anh. Đôi môi cô lần tìm xa hơn, lưỡi cô kiếm tìm, ngực cô ép chặt vào ngực anh căng đầy. Cô thẳng người, nhón chân, đặt môi mình lên môi anh, xọc tay vào dưới áo khoác anh.

Đôi bàn tay nhỏ nóng bỏng qua làn vải cotton chiếc áo sơ mi của anh. Anh chỉ muốn xé toạc váy áo của cô, ôm lấy cô và đi đến tận cùng xúc cảm.

Nhưng tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức trí não anh. Những âm thanh từ bên ngoài vọng vào trở nên rõ hơn. Anh nghe giọng Amy. Ai đó trả lời, anh lập tức nhận thức lại cả hai đang ở đâu.

Anh tự buộc mình phải dừng lại, tự đầu Kaitlin lên vai mình, hít một hơi thật dài, tất cả cơn giận dữ đối với cô đã bốc hơi hết.

“Chúng ta lại lặp lại”, anh thì thầm.

Cô đỡ người, giật lùi, “Đây là lý do khiến tôi không muốn đóng cửa”.

Anh thả cô ra, vờ như đó không phải là việc khó khăn nhất anh phải làm. Anh chêm âm điệu giễu cợt vào giọng mình, không muốn để cô nhận ra được cô đã khiến anh mất kiểm soát đến mức nào, “Cô không tin tưởng ở bản thân mình à?”

“Tôi không tin anh”, cô nói với anh, ít ra đã là lần thứ ba.

Cũng công bằng thôi. Anh cũng không tin tưởng ở chính mình.

Nhưng không hoàn toàn là do lỗi của anh. Chắc chắn không phải do anh hoàn toàn. Cô chỉnh lại áo, vuốt lại tóc, “Có việc gì mà anh cần gặp tôi?”

Zach buộc mình quay đi. Lúc này nhìn ngắm cô chỉ tổ sinh đủ thứ rắc rối.

“Chúng ta ngồi nhé?”, anh chỉ về phía hai chiếc ghế đệm bông ở góc phòng, đối diện khung cửa sổ cao từ sàn đến sát trần.

Không nói một lời, cô bước tới bên ghế rồi ngồi xuống, mắt đắm đắm tập trung vào một điểm vô định nào đó ở đường chân trời bên ngoài, tay khoanh lại cứng nhắc trước ngực.

Ham muốn trong Zach vẫn thét gào, nhưng anh hít vài hơi thật dài, ngồi xuống ghế tập trung ngắm bức tranh vẽ cảnh biển treo trên tường bên tai phải của Kaitlin.

“Tôi vừa nói chuyện với luật sư của bà tôi”, anh giải thích, lựa chọn từ vô số cách mào đầu quay vòng vòng trong đầu. Anh phải thuyết phục cô thu gọn dự án cải tạo. Điều này quan trọng hơn cả. Nhưng anh không làm sao nói thẳng ra được.

Kaitlin quay sang phía anh, đôi môi cô mím lại, cặp mắt xanh nheo nheo, “Ý anh là sao?”

Anh đành bỏ cuộc, nhìn thẳng vào cô. Cô quá sức quyến rũ, hung hăng và lúc nào cũng muốn đối đầu. Kể cả lúc này, anh muốn lôi tuột cô trở lại vòng tay mình, thay đổi tình thế của cả hai, “Giống như tôi vừa nói đấy”.

“Có chuyện gì sao?”, cô bật dậy khỏi ghế, “Tôi không được hưởng quyền theo di chúc nữa à? Anh tìm được chỗ sơ hở nào hả? Hay anh sắp sa thải tôi, anh phải nói gì đó trước khi...” Cô làm cử chỉ khoát tay quanh căn phòng về nơi họ đứng hôn nhau, “Trước khi...”

Zach đứng lên cùng cô, “Tôi sẽ không sa thải cô. Giờ thì vui lòng ngồi xuống được chưa?”

Cô thận trọng nhìn anh, “Thế thì về chuyện gì?”

“Tôi nói rồi, cô cứ ngồi xuống đã”. Anh chìa tay về phía ghế cô, chờ đợi. Cô nhìn chằm chằm nhưng cuối cùng cũng ngồi xuống.

Anh ngồi theo, cố gắng tập trung trở lại. Việc này không ổn lắm. Không ổn chút nào, “Vấn đề về quỹ từ thiện của bà tôi”.

Kaitlin vẫn lặng yên, mặt không lộ nét biểu cảm gì.

“Một nhân viên cũ đã thụt két một số tiền - phải nói là rất nhiều tiền - từ tài khoản ngân hàng dành cho quỹ”.

Anh ngừng lại xem cô có phản ứng gì không, nhưng cô vẫn lặng lẽ chờ nghe tiếp.

Zach hơi cúi người về trước, đôi bàn chân anh đặt trên tấm thảm trước mặt, cân nhắc lựa chọn từ ngữ cẩn thận, “Bởi thế, tôi định chuyển tiền của Tập đoàn Harper sang quỹ từ thiện, nếu không ước nguyện của bà tôi sẽ vỡ vụn, giống như cảnh hỗn loạn sau giờ tan trường của bọn trẻ”.

Cu ối cùng Kaitlin lên tiếng, “Anh cần tôi ký giấy tờ gì đó?”

Zach lắc đầu.

“Thế thì là chuyện gì?”

“Dòng tiền của Tập đoàn Harper sẽ được thắt chặt trong năm tới và cả những năm tiếp theo”. Anh xốc lại tinh thần cho mình, “Thế nên có lẽ chúng ta cần bàn bạc nghiêm túc việc cắt giảm dự án cải tạo...”

“Ôi, không, không được”. Cô vụt khoanh tay.

“Hãy để tôi...”

“Anh đã làm xáo trộn tình cảm của tôi”.

“Tôi chẳng làm xáo trộn cái gì hết”, anh phản đối.

“Anh làm tôi mất bình tĩnh”, cô buộc tội.

“Tôi chỉ đang bàn bạc hết sức chân thành và có lý do hẳn hoi”. Anh nói. Thực ra anh chỉ đang hé lộ mặt tồi tệ của vấn đề.

“Mới phút trước chúng ta hôn nhau...” cô bật ngón tay trong không khí “... đến phút tiếp sau đó, anh yêu cầu tôi nhân nhượng”.

Cơn giận của anh dần dần quay trở lại, “Hai việc đó chẳng liên quan gì đến nhau”.

“Thôi, lần này chiều đó chẳng có tác dụng gì đâu, thưa ngài Zachary Harper”. Cô hất mái tóc óng ả, giọng trở nên giễu cợt, “Vụ việc tham ô quỹ từ thiện của bà nội yêu quý, ôi chào!”

“Cô nghĩ tôi đang nói dối?”

“Đúng thế”.

Có chuyện gì với cô ta thế nhỉ? Anh có số liệu hẳn hoi. Đây là cách dễ nhất trên đời để chứng minh,

“Tôi sẽ cho cô xem sổ sách kế toán”, anh đề nghị, “Cả chứng từ ngân hàng nữa”. “Anh có thể cho tôi xem bất cứ thứ gì anh muốn, Zach ạ. Đến cả một thằng bé cấp ba có laptop với máy in trong phòng cũng có thể làm giả chứng từ tài chính”. “Cô nghĩ các kế toán của tôi làm dối?”

“Tôi chỉ nghi ngờ tính chính trực của anh”. Cô lại đứng vụt dậy, mặt đỏ bừng, cầm hắt cao, vai găng lên, trông như đã sẵn sàng đánh nhau.

Thêm lần nữa, anh đứng dậy theo cô.

Tóc buộc cao, cô khoa tay ra sau tai, giật giật đôi hoa tai vàng, “Anh lẩn tránh, cưỡng ép, đe dọa công khai, lén lút lấy trộm, cám dỗ tôi, giờ lại thêm trò thao túng tình cảm của tôi nữa”.

Anh nghiêng chặt hàm, nuốt gọn ý muốn trả miếng đầy giận dữ.

“Nói ngắn gọn nhé, Zach. Bà anh, quỹ từ thiện và đám trẻ đói kém? Tôi ngạc nhiên khi anh không sung thêm đám cún con hấp hối vào cái đồng hồ lớn của mình”. Cô hướng ngón trỏ vào chính mình, “Tôi sắp tiến hành cải tạo tòa nhà, và tôi sẽ làm theo cách của riêng tôi. Đối lại, anh có được nửa còn lại của công ty và chữ ký trong đơn ly hôn. Đây là một cuộc mua bán đơn thuần, thế nên anh chớ có luẩn quẩn tìm cách thay đổi các điều khoản đã thỏa thuận nữa”.

Zach tức xì khói, nhưng cố kìm không thốt thành lời. Anh biết mỗi lời anh nói ra lúc này chỉ càng khiến sự việc tồi tệ hơn. Chiến lược bất ngờ là hy vọng duy nhất của anh. Nhưng giờ thì anh đã cạn hẳn ý tưởng cho những chiến lược như thế.

Dường như đã nói đủ, cô so vai. Chiếc mũi thanh tú nhếch lên, cô xoay gót bỏ đi. Khi cửa đóng sập lại sau lưng cô, anh nhìn dần nắm đấm ở tay.

Anh nhắm mắt hồi lâu rồi buông phịch người xuống ghế.

Vượt qua người phụ nữ này là điều không thể.

Cô ta luôn nghi ngờ. Cô ta luôn kiên định. Và hơn nữa, cô ta luôn gợi cảm.

Cô ta sắp kéo sập cả một đế chế ba trăm năm tuổi, và anh chẳng có cách nào ngăn lại.

“Kế hoạch C đã tan thành mây khói rồi”, anh thông báo cho Dylan, xoay cốc bia gần cạnh trên góc bàn bóng lảng trong quán McDougals.

Dylan buông người trên chiếc ghế bọc da đối diện, hất đầu về cốc đồ uống của Zach, “À, ít ra cậu cũng đợi được đến năm giờ”.

“Tớ thấy may vì đã vượt qua được buổi trưa”. Sao một cô nàng lại có thể cuồng cuồng bốc hỏa đến cỡ đó nhỉ? Dự án cải tạo của cô ta không chỉ để cứu vãn thanh danh. Những gì cô ta đang làm với tòa nhà của anh chỉ đơn giản là đòn trừng phạt anh.

Dylan ra hiệu cho anh chàng phục vụ.

“Hôm nay tớ đã gặp không dưới một tá người”, Zach nói, “Chẳng có gì thay đổi cả. Tớ có thể tìm cho cô ta một công việc tầm tầm, chuyện này dễ như bỡn. Nhưng chẳng công việc nào tương xứng với cơ hội cô ta có được ở Tập đoàn Harper”.

Anh chàng phục vụ nhanh chóng ghi đồ uống Dylan đặt rồi đi mất.

Dylan nhún vai đầu hàng, “Chúng ta từ bỏ thôi. Cứ để mặc cô ta. Cậu sẽ có một tòa nhà kỳ dị hết sức đắt đỏ. Và cậu sẽ sống chết cùng nó”.

“Cô ta muốn xây thêm ba tầng nữa”, Zach nhắc nhở Dylan, “Rồi liên thông gần năm tầng dành cho hành lang. Cậu có thấy mấy cái cột cẩm thạch không? Cả bể nuôi cá biển nữa?”

Dylan nhún vai lần nữa, “Tớ cho đấy là ý hay”.

“Hôm nay tớ đã bảo lãnh cho quý từ thiện của Sadie”.

“Vì sao?”

“Một thằng thộn nào đó đã thụt két mười triệu đô. Tớ phải dùng tiền công ty bù vào toàn bộ số đó. Dylan, nói cho tớ biết đi, giờ tớ phải bán rẻ một chiếc tàu hay giảm bớt các công đoạn sửa chữa?”

Về mặt và giọng nói Dylan lập tức trở nên nghiêm túc, “Cậu cần vay tiền?”

“Không”. Zach lắc đầu quả quyết, “Gánh nhiều nợ hơn không phải là giải pháp”. “Thêm một cổ đông nữa vậy? Cậu muốn tớ giúp bán ít đi cổ phần không?”

“Và trở thành cổ đông thiểu số trong chính công ty của mình? Tớ không nghĩ vậy. dù gì thì tớ cũng không nhập nhèm chuyện làm ăn với chuyện bạn bè”. Zach trân trọng lời đề nghị của bạn mình. Nhưng phải là chính anh thân chinh giải quyết vấn đề này.

“Cũng có lý”, Dylan đồng tình, “Cậu còn lựa chọn nào khác không?”

“Không”. Zach nhập một ngụm. Anh chỉ trông mong Kaitlin giảm bớt quy mô dự án cải tạo. Ngoài điều này ra, các cơ hội cho anh lựa chọn đều rất hạn chế.

Bán một con tàu là ý tưởng ngu ngốc. Giảm chi phí sửa chữa cũng thế. Anh cần đội tàu hoàn chỉnh hoạt động thông suốt, đủ đáp ứng bất cứ nhu cầu nào của khách hàng. Một công ty có quy mô như Tập đoàn Vận tải Harper phải có dòng tiền đủ lớn để duy trì hoạt động. Giảm bớt số tiền sẽ làm giảm sức mạnh công ty, dễ dẫn đến những hệ quả không lường được.

“Cứ yêu đời mà sống thôi”, Dylan nói, nhận lấy cốc bia Glenlivet từ anh chàng phục vụ.

Zach nốc thêm một hơi nữa, “Kaitlin sắp làm tớ phá sản, mà tớ hoàn toàn chẳng có cách gì ngăn cô ta lại”.

Giọng Dylan nghiêm nghị trở lại, “Chính xác thì cậu muốn cô ta làm gì?” Zach lại xoay cốc, “Nhìn đời thực tế hơn”.

“Zach. Nói nghiêm túc nhé. Cậu phải thoát khỏi hố sâu tự thân đi”.

Zach hít sâu, “Được. Đúng. Tôi cần cô ta giảm bớt quy mô. Xây cho tôi một tòa nhà văn phòng đúng chuẩn, có chất lượng thích đáng. Không có cột chống bằng cẩm thạch. Không đài phun nước. Không trồng cỏ trồng dừa. Không có cổng vòm bằng gỗ gụ. Nhất là không có bể nuôi cá nước mặn dung tích sáu ngàn lít”.

Dylan nghĩ ngợi trong giây lát, “Vậy nên hãy thuyết phục cô ta làm theo”.

“Bằng cách nào chứ?”, Zach hăm hè, “Tôi đã thử mọi cách, từ nói lý đến mua chuộc. Chẳng khác nào bắt tôi dùng má chèo lay chuyển cả hòn đảo Nữ hoàng Mary”.

Dylan lặng im thêm vài phút nữa. Zach cố gắng tập trung suy nghĩ. Anh cố dẹp bỏ những đám mây cảm xúc bực tức để suy nghĩ cho sáng suốt. Nhưng có vẻ chẳng mấy hiệu quả.

“Thế còn bà Sadie?”, Dylan hỏi.

“Bà tôi thì có liên quan gì?”, Zach chưa kịp hiểu ra.

“Bà Sadie để lại một phần công ty cho Kaitlin”.

“Và?” Thực tế này có giúp ích được gì cho tình thế hiện tại của Zach đâu nhỉ? “Và Kaitlin quá sức nhẫn tâm nếu không quan tâm đến ý nguyện của bà Sadie”.

“Cậu nghĩ tôi nên thuyết phục Kaitlin trân trọng di nguyện của bà Sadie?”. Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu bà Sadie của anh thực sự để lại di nguyện. Nhưng di nguyện duy nhất của bà chỉ là vợ của Zach kiểm soát được anh.

Dylan nâng ly chúc mừng, những viên đá vuông và lanh canh vào thành cốc pha lê, “Đó chính xác là điều tôi nghĩ cậu nên làm”.

“Di nguyện nào? Di nguyện ở đâu ra? Bà Sadie chẳng để lại di nguyện nào cả, Dylan ạ”.

“Bà có muốn một công trình sắc sảo, tân tiến không?”

“Tất nhiên là không”. Bà Sadie của Zach thiên về truyền thống và lối cổ. Suốt cuộc đời mình bà đã làm tất cả để bảo vệ truyền thống gia tộc, bà luôn trân trọng những người đi trước.

“Vậy thì hãy giúp Kaitlin hiểu được điều này”, Dylan đề nghị.

Zach không tin kể này có kết quả, “Kaitlin buộc tội tôi thao túng tình cảm của cô ta”.

“Cậu làm thế à?”

“Không”. Zach ngừng lại, “Ừm, tôi có hơi động chạm cô nàng một chút. Nhưng không hề thao túng. Chỉ đơn thuần là chút ham muốn mà thôi”.

“Tốt hơn cậu nên ngừng lập tức”. Dylan nhấp đồ uống.

“Chắc chắn rồi”. Dầu sao, nếu Zach thực tế hơn, có lẽ nói sẽ dễ dàng hơn làm rất nhiều lần.

Zach vẫn chẳng thấy kế hoạch của Dylan có chút hy vọng nào, “Tôi nghi ngờ khả năng cô ta kiên nhẫn nghe tôi để hiểu thêm về bà Sadie. Mà nếu có chẳng nữa thì cô ta sẽ nhảy cóc kết luận tôi nói dối”. Như thế, sẽ chẳng cách nào thuyết phục được Kaitlin tin vào bất cứ lời nào Zach nói.

“Đừng kể cho cô ấy bất cứ điều gì về bà Sadie”.

“Vậy làm thế nào...” Zach bồn chồn gõ ngón trỏ trên mặt bàn.

Dylan mỉm cười bí ẩn rồi nốc cạn cốc bia của mình, “Cho cô ta tận mắt xem cuộc sống trước đây của bà Sadie”.

Zach gạt đầu hiểu ý, chấp hai lòng bàn tay vào nhau thở phào nhẹ nhõm.

“Hãy đưa cô nàng ra đảo”, Dylan nói, “Cho cô ta xem các công trình của bà Sadie. Rồi nhờ cô ta thiết kế tòa nhà trụ sở sao cho thể hiện được lòng tôn kính với bà. Kaitlin có vẻ thông minh. Cô ta sẽ hiểu”.

Zach ngồi bất động. Đó không hẳn là ý tưởng tồi. Thực ra, phải nói đó là ý tưởng quá tuyệt.

Anh bật cười vang, “Và phải thành thực với cô ta”.

“Tớ không khuyến khích cậu nói dối cô ấy đâu”.

“Nhưng cậu là tay lấu cá siêu hạng đấy thôi”.

“Ừ”, Dylan đồng ý, “Và tớ cũng hiểu cậu như lòng bàn tay đấy”.

6. Chương 6

“Anh ta đang âm mưu gì đó”, Kaitlin nói khi Lindsay đặt hộp chiếc bánh pizza loại to của hiệu Agapitos lên chiếc bàn ăn nhỏ xinh ở nhà cô, “Bọn con trai thường không đưa ra những lời mời như thế mà không có mục đích”.

Lindsay quay trở ra đoạn chiếu nghỉ, tháo giày, quăng túi sang bên rồi xoa mái tóc đang buộc kiểu đuôi ngựa.

Hôm đó là chiều Chủ nhật. Trận đấu của đội Mets đã bắt đầu trên kênh thể thao, cả hai cô gái đều mặc quần thun trơn, áo phông rộng thùng thình và chân đi tất ấm áp. “Tớ không có gì tranh cãi với cậu cả”, cô nói khi theo Kaitlin bước vào gian bếp nhỏ gọn trong căn hộ, “Quan điểm của tớ là cậu nhận lời đi”.

Kaitlin kéo cửa tủ lạnh lấy ra một túi đá viên, “Và giao phó cuộc đời vào tay anh ta?”

Giọng Lindsay trở nên mơ màng, “Một hòn đảo riêng? Các tòa lâu đài? Cả kỳ tích cướp biển lấy lừng? Tớ không quan tâm anh ta dự tính gì, chúng mình sắp trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần quá đỉnh”.

Kaitlin ngừng lại, cầm nắp máy xay sinh tố trong tay, cô nhìn Lindsay chăm chăm, “Chúng mình?”

Tiếng bình luận viên xuýt xoa tán thưởng cú đánh bóng dài, cả hai cô gái lập tức quay trở ra phòng khách xem tivi. Cú đánh mạnh ra đến tận giữa sân, cả hai thốt lên tiếc rẻ trước khi quay trở lại chế đồ uống.

Lindsay nhảy lên một trong hai chiếc ghế đầu đặt trước chiếc bàn nhỏ ăn sáng, đẩy tờ báo cuối tuần sang bên, tỉa khuỷu tay lên bàn, “Cậu sẽ không ra đảo Serenity mà không có tớ đi cùng”.

“Tớ chẳng có ý định ra đảo Serenity”. Kaitlin gạt cả chục viên đá vào máy xay sinh tố. Đời nào cô trải qua kỳ nghỉ cuối tuần trọn vẹn với Zach.

“Cơ hội ngàn năm có một đấy”, Lindsay nài nỉ.

“Chỉ đối với những người sùng bái cướp biển thôi”. Kaitlin cho thêm xoài, dưa, trà ướp đá, bạc hà và vodka vào máy, trộn đều theo công thức bí truyền của món cocktail xoài. Đây là thói quen ngày Chủ nhật của bọn họ, món bánh pizza mua về và trận bóng chày trên tivi.

“Không phải là sùng bái”, Lindsay đánh đá đáp lại, “Phải nói là niềm đam mê mới đúng”.

Kaitlin ấn số máy xay, cả căn hộ của cô chìm trong tiếng xau vù vù, “Cậu muốn ngủ cùng một chàng cướp biển”, cô gào lên trong âm thanh ầm ĩ, “Đấy chính là sùng bái. Cứ tra từ điển thì biết”.

Nụ cười của Lindsay chẳng có vẻ gì chịu xuống nước, “Trước hết, tớ phải chứng minh được anh ta là cướp biển đã”.

Khi hỗn hợp đã nhuyễn, Kaitlin tắt máy, rót vào hai chiếc cốc cao. Lindsay xuống khỏi ghế, tiến tới tủ ly chọn ra vài chiếc đĩa gốm và đặt lên mỗi đĩa một lát pizza.

“Có mẹo nhỏ đây”, Kaitlin tiếp tục khi cả hai tiến ra phòng khách, “Khoác bộ váy màu vàng đỏ kia vào, diện thêm đôi giày Vishashi rồi bảo với Dylan rằng cậu sẽ ngủ với anh ta nếu anh ta chịu thừa nhận mình là cướp biển”. Cô nhường đường cho Lindsay đi qua, tiến vào chỗ ngồi quen thuộc trên chiếc giường kỷ đặt cạnh cửa sổ.

“Như thế thì phi đạo đức quá”, giọng Lindsay đượm chút trách cứ.

Kaitlin bật cười, “Trái ngược với việc đến hòn đảo của anh ta để thu nhập chứng cứ chống lại anh ta ư?”

“Như thế không có ý nghĩa tố định đột nhập vào nhà anh ta”, Lindsay nói lý. “Chắc chắn cậu sẽ không đột nhập vào nhà anh ta rồi, vì chúng mình sẽ không tới đó”.

“Chỉ giỏi làm người ta cụt hứng”.

Kaitlin ngồi trên trường kỷ, một tay giữ đĩa pizza, thư thái xem diễn biến trận bóng trong khi cắn một miếng xúc xích bò heo cùng phô mát. Cô hít hà sảng khoái khi món ăn ngon lành xoa dịu tinh thần, “Tớ chẳng muốn nghĩ thêm về chuyện này nữa”.

“Chuyện đi đảo Serenity ấỵ hử?”

“Zach. Công trình cải tạo. Những cuộc tranh cãi. Những nự hôn. Về hết thấy mọi thứ. Tớ mệt mỏi quá. Tớ chỉ muốn ngồi nguyên ở đây, xem trận bóng rồi nuông chiều các giác quan của mình bằng các món tuyệt hảo”.

“Như thế thì phí thời gian quá”. Nhưng Lindsay đã cắn một miếng pizza Agapitos khá to, lặng lẽ theo dõi diễn biến trên màn hình.

Dù Kaitlin cố gắng tập trung quan sát các cầu thủ nhưng tâm trí cô cứ luẩn quẩn nghĩ tới Zach và động cơ khiến anh đưa ra lời mời, “Ước gì cậu biết chơi cờ vua”, cô nói to.

“Chính xác thì anh ta hỏi cậu ra sao?” Lindsay hỏi, xoay người từ đằng kia trường kỷ để đối mặt với Kaitlin, muốn khơi mào một cuộc thảo luận đầy thiện chí.

Kaitlin nhớ lại những giây phút trong văn phòng của cô, “Anh ta rất lịch sự - phải nói là vô cùng lịch sự - tố nghĩ hình như kèm theo chút căng thẳng nữa. Anh ta nói anh ta muốn tố biết thêm về gia đình anh ta, hiểu hơn về bà anh ta”.

“Có hôn hít, vuốt ve hay...?”

Kaitlin dợm người dọa ném lát pizza về phía Lindsay, “Chỉ nói bằng lời thôi”. “Cậu có thất vọng không?”

“Không”.

“Cậu đang nói dối hử?”

“Chỉ hơi hơi thôi”. Dù tốt hay xấu, Zach là anh chàng quá sức gợi cảm, anh ta đã cuốn hút Kaitlin như thể chẳng còn ngày mai. Cô chẳng thể kiểm soát cảm xúc của mình. Cô hầu như không thể đấu tranh để chối từ. Lý do anh mời cô thăm viếng đảo Serenity chắc toàn xấu xa cả.

Cầu thủ đánh banh được hưởng ba banh và hai cú đánh, cả hai cô gái lập tức quay ra nhìn Campell xoay người đỡ bóng.

Kaitlin hớp một ngụm to món cocktail xoài. Rồi cô diễn tả điệu bộ với chiếc cốc của mình, “Tớ biết anh ta cố tỏ ra thông minh hơn tớ”.

“May mà bọn mình trên cơ anh ta”, Lindsay nói.

“Nếu tớ ở một mình với anh ta, anh ta sẽ cố tình quyến rũ tớ. Tớ biết anh ta nghĩ đấy là lợi thế của anh ta”. Có lẽ anh ta nghĩ đúng. Cô chẳng thể nghĩ được gì khi anh hôn cô. Tệ hại hơn, cô còn không nghĩ được gì khi anh nhìn cô.

“Thế thì đá bóng về phía anh ta đi”.

“Hử?”

“Quyến rũ ngược trở lại”.

Kaitlin suýt mắc nghẹn pizza. Quyến rũ Zach á? Quyến rũ Zach á? Sao không nghĩ đơn giản hơn là nhảy bổ lên tầng áp mái tòa nhà mà thực hiện cho nhanh chóng? “Cậu đang đùa đấy hử?”

“Cưng ơi, hai người có thể chơi trò đó được”. Lindsay gật đầu tinh quái, “Hàng ngàn năm nay phụ nữ luôn biết tìm đường đi nhờ biết tận dụng lợi thế gợi cảm của mình”.

“Cậu muốn tớ ngủ với hần ư?”

Zach là niềm mơ ước của mọi phụ nữ. Anh giàu có, đẹp trai, thông minh và vui tính. Ngay từ tuổi thiếu niên, anh đã luôn có hàng đồng phụ nữ vây quanh. Anh luôn muốn làm chủ thế cuộc, ngạo nghễ. Thật nực cười khi nghĩ Kaitlin có thể nắm giữ lợi thế khi lên giường với Zach.

“Anh ta là chồng cậu”, Lindsay nói thẳng.

“Anh ta chẳng có chút gì giống đức lang quân cả”.

“Được rồi. Quên chuyện đó đi”, Lindsay nói, “Nhưng hãy cân nhắc khả năng này nhé. Nếu chúng ta không ra đảo, anh ta sẽ thử mưu kế khác. Nếu chúng ta đi, anh ta sẽ đắc ý nghĩ mình đã thắng. Nhưng chúng ta đang có lợi thế hơn anh ta, chúng ta sẽ đợi xem động thái tiếp theo của anh ta”.

Kaitlin phải thừa nhận tư duy logic của Lindsay quá xuất sắc. Vấn đề là, ý nghĩ về động thái tiếp theo của Zach khơi gợi mong muốn làm râm ran đến tận đầu ngón chân cô.

Họ bay ra đảo Serenity trên chiếc máy bay trực thăng Astral của Dylan. Đây là lần đầu tiên Kaitlin được bay. Cô không hề có khái niệm đi nghỉ mát trong thân phận con nuôi con rạ thuở nhỏ, vé máy bay cũng không được cô coi là nhu cầu thiết yếu trong cuộc sống.

Điểm dừng đầu tiên của họ sau khi hạ cánh trên đảo là nhà của mẹ Dylan. Căn nhà nằm sát cạnh sân bay tư. Gara nhà Gilby là chỗ đỗ của đội xe nhỏ thường dùng để di chuyển trên sân golf, Kaitlin và Lindsay được giải thích đó là loại xe có động cơ duy nhất ở trên đảo.

Ông bà David và Darcie Gilby đang đi công tác ở Chicago nhưng đôi ngũ quản gia, người làm thì vô số, ngoài ra còn có bà dì của Dylan tên là Ginny, người mặc bộ váy xòe đỏ tươi kiểu dáng từ những năm 1950, đeo vòng ngọc trai và hoa tai dạng kẹp đứng đón bộ bốn trong phòng chờ.

“Chào các chàng trai trẻ”, bá rú lên, ríu rít nắm lấy tay Dylan, “Các cháu đưa bạn về đây chơi thật là vui biết bao!”

So với những phụ nữ ở độ tuổi của bà, Ginny rất quyến rũ. Mặt bà đã có những nếp nhăn, nhưng mái tóc trắng cắt ngắn hết sức phong cách với những lọn xoắn ở phần đuôi, kiểu trang điểm của bà thì không chê vào đâu được. Hai chú cún con lùn cún như bông tuyết phi trên sàn, móng sột soạt trên nền gỗ cứng cho đến khi yên vị cạnh bà chủ.

“Dì à”, Dylan hôn nhẹ lên gò má đánh phấn của bà, “Dì khỏe không?”

“Trong số những quý cô xinh đẹp này, ai là bạn gái của cháu thế?” Ginny vừa hỏi vừa ngắm Kaitlin và Lindsay, nhìn một lượt khuôn mặt, mái tóc, trang phục của hai cô gái như thể hai cô đang tham gia một đám rước và bà là người điều hành.

“Bọn cháu chỉ là bạn bè thôi”, Dylan nói.

Một trong hai chú chó ủng ằng sủa.

“Vô lý”. Ginny nháy mắt với Kaitlin, “Thằng bé trẻ măng này là cả món bỏ đấy”. Bà tiến lại gần hơn, hạ thấp giọng như đang tiết lộ một điều bí mật khủng khiếp, “Cháu biết đấy, nó có ối tiền”.

Kaitlin không thể kìm được nụ cười.

“Còn thằng bé này...”. Dì Ginny hơi xoay đầu chỉ ngón tay nhăn nheo về phía Zach “... nó thực là phường du côn”.

“Cháu chào dì, dì Ginny”, Zach nói với giọng đầy nín nhịn.

“Ta bắt quả tang nó và Patty Kostalnik trong phòng để đồ”.

“Dì Ginny”, Zach phản đối.

“Giờ dì còn bắt gặp nữa không ạ?”, Kaitlin hỏi người phụ nữ lớn tuổi, mặt cô lộ rõ vẻ hứng thú.

“Mà đó có đúng là con bé Pansy không nhỉ?”. Bà Ginny nhíu nhíu khuôn mặt đầy nếp nhăn, “Ta chưa từng có cảm tình với con đó. Nó từng lấy trộm chai bia bạc hà của ta. Lúc đó là tháng Năm, bởi vì mấy cây táo nở rộ hoa”.

Kaitlin liếc nhìn Zach, khoái chí trước vẻ bối rối của anh.

Anh lắc đầu như để phủi đi lời buộc tội.

“Kaitlin và Lindsay sẽ ở lại chỗ Zach trong vài ngày tới đây”, Dylan bảo với bà Ginny của mình.

“Vô lý”, Ginny mắng, “Cháu cần một cô vợ rồi đấy, cưng ạ”. Bà tiến đến đứng giữa Kaitlin và Lindsay, mỗi tay túm lấy một cô, “Hai quý cô này phải ở đây thì cháu mới tán tỉnh được chứ. Cháu chọn cô nào nào?”

“Các cô ấy sẽ ở lại chỗ Zach”, Dylan nhắc lại.

Ginny tắc lưỡi không vừa lòng, “Cháu phải học cách chiều chuộng mình đi chứ. Sao lại để thằng bé Zach kia đưa cả hai quý cô đi”. Bà quay sang nhìn Kaitlin, “Cháu muốn ở lại với thằng bé này không?”

Kaitlin cảm thấy ngượng chín, “Cháu e là cháu đã...”.

Dì Ginny lập tức quay sang Lindsay, bà cất cao giọng với âm điệu yêu cầu, “Còn cháu thì sao?”

“Chắc chắn rồi”, Lindsay nói với nụ cười tinh quái, “Đúng như dì nói đó, Dylan quá hấp dẫn”.

Ginny toét miệng cười trong khi Zach chặc chặc khoái trá, vẻ sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt Zach.

Dì Ginny kéo Lindsay sang một bên, “Lối này dẫn vào bếp này, quý cô xinh tươi. Cháu sẽ giúp ta dọn bánh nướng nhé”.

Dylan trông theo trong khi hai người rời phòng chờ, sải bước dọc hành lang dài. “Cậu không đi theo bọn họ à?”, Zach hỏi, lộ rõ vẻ cố nín cười.

“Cô ta tự lao đầu vào”, Dylan nói, đầu cựa quậy yếu ớt, “Cô ta toàn quyền quyết định mà”.

“Chuyện cô nàng Pansy thì sao?”, Kaitlin hỏi Zach, không dễ dàng để anh lẩn khỏi chủ đề này.

“Lúc ấy tôi mười lăm, cô ấy hơn tôi hai tuổi”.

“Rồi sao nữa?”, Kaitlin đợi nghe chi tiết hơn.

“Cô ấy dạy tôi biết hôn”, Zach thừa nhận.

“Và...?”

“Và không gì hơn. Cô đang ghen à?”

Kaitlin nhăn mặt, cảm thấy anh đang định đảo ngược thế cờ, “Nghe như không phải tôi”.

“Chúng ta đi theo lối này”, Dylan ngắt lời họ, chỉ tay về phía lối đi có mái vòm rồi đẩy cả hai rời khỏi phòng chờ tiến thẳng vào nhà chính.

Kaitlin vui lòng dẹp cuộc nói chuyện dở sang một bên, lúc này cô thấy ngôi nhà ấn tượng hơn.

Mới được xây cách đây vài năm, ngôi nhà rộng rãi và xa hoa của nhà Gilby đứng bệ vệ trên vách đá cao nhìn ra biển và tít tắp dải bờ biển của Connecticut. Bức tường phía tây căn phòng chính có độ cao bằng hai tầng lầu, được làm hoàn toàn bằng kính. Lốp sàn gỗ cứng anh lên dưới trần nhà sáng sủa, cầu thang rộng uốn duyên chuyển lên tầng trên khu nhà bếp, nơi Lindsay đã mất dạng trong đó. Sau khi dành thời gian cho Kaitlin ngắm một vòng xung quanh, bộ ba bước ra gác lửng, nơi xúm xít bàn ghế và những đồ nội thất tiện lợi. những cây xanh trồng trong chậu to được đặt rải rác quanh vòng ngoài, mái hiên di động đã vươn ra một nửa, rủ bóng râm xuống một bên ban công, bên kia ánh nắng chan hòa.

“Chắc anh thích xả hơi ở đây lắm”, Kaitlin nói với Dylan khi bước tới bên lan can ẩm ướt.

Anh ta gật đầu thay cho câu trả lời, “Có một phòng tiệc cực lớn ở tầng dưới. Nhà còn có rất nhiều phòng ngủ. Mà cô có thấy những mái hiên xanh rờn bên dưới kia không?”

Kaitlin bước tới cạnh lan can, tựa nhõng người lên nhìn về triền núi, “Tôi thấy rồi”. “Đây là khu nhà tranh dành cho khách. Sau lưng ngôi nhà này có những con đường mòn dẫn đến đó. Mẹ tôi rất thích có khách đến đây chơi”.

Kaitlin phóng mắt nhìn thẳng xuống phía hồ bơi hình quả thận cùng với vài bồn nước nóng cạnh đó trên nền sân màu nâu đỏ. Khu vực bể bơi được viền màu xanh cỏ lục bảo. Bên ngoài khu nhà của gia đình Gilby, xa tít tắp về phía bãi cát, hướng đối diện với những ngôi nhà tranh, cô nhìn thấy vòng đá xoáy tròn ốc cùng những mái nhà lỏm chồm thấp thoáng nhô trên những vòm cây.

Cô chỉ tay, “Cái gì kia nhỉ?”

“Đó là nhà của Zach”, Dylan đáp lời cô.

Kaitlin ngạc nhiên quay sang nhìn Zach, “Anh sống trong một tòa lâu đài sao?”

“Tòa nhà chủ yếu được xây từ đá”, anh trả lời, tiến lại gần lan can đứng cạnh cô, “Mới chỉ xong phần thô và nhiều phòng. Tôi đoán cô muốn gọi đó là lâu đài. Nếu cô muốn đại ngôn và bị cười chê thì cứ việc”.

“Đây là một tòa lâu đài”, cô rù rì, hưng phấn với ý nghĩ được khám phá nó, “Lâu đài được xây từ bao giờ?”

“Cũng chỉ mới vài thế hệ trở lại đây thôi”, Zach thờ ơ.

“Quãng những năm 1700”, Dylan nói chen vào, “Nhà Harper muốn tưởng nhớ tổ tiên họ”.

Vẻ thích thú của Kaitlin bị lấn át bởi cảm giác ghen tị ngấm dăng đầy trong lồng ngực. Tổ tiên anh ta đã trải bao nhiêu thế hệ rồi? Liệu cuộc đời tươi đẹp của Zach còn có gì là không hoàn hảo?

“Tôi chỉ muốn vào xem ngay thôi”, cô nói, giọng phát ra nhỏ xíu.

Zach sầm soi nhìn về mặt cô.

“Nhà Harper có truyền thống lưu giữ và bảo tồn”, Dylan giải thích, “Còn nhà Gilby chúng tôi lại thích phá dỡ và làm mới hoàn toàn”.

“Anh là con cháu người Philistine[1] mà”, Lindsay nói chêm vào khi cô lướt nhẹ ra chỗ ban công. Mặc quần jean và chiếc áo kiểu màu xanh lá cây, không hiểu sao trông cô có vẻ hoàn toàn thư thái như đang ở nhà.

[1] Người định cư ở Philistia vào thế kỷ XII trước công nguyên, thường được coi là chuộng lười sống vật chất hơn các giá trị văn hóa, nghệ thuật.

Kaitlin thì ngược lại, lúc này cô cảm thấy lúng túng và bồn chồn, “Món bánh nướng xong chưa?”, cô vừa hỏi vừa quay mặt đi tránh ánh mắt sầm soi của Zach.

Dù cô không thể kiểm soát được các phản ứng phản thân, cô cũng học được cách không chìm đắm vào nỗi tự ti về gia cảnh của mình. Dù thế nào thì nó cũng đã như thế rồi. Cô chẳng thể làm gì để thay đổi được. Cô chỉ có thể nỗ lực hết mình ngay thời điểm hiện tại. Ừm, cũng có thể không chính xác là ở hiện tại. Giờ cô chỉ muốn kỳ nghỉ cuối này diễn ra suôn sẻ mà thôi.

“Cả bốn chúng ta đều được mời, mà cũng có thể nói là ‘được ra lệnh’ ở lại ăn tối”, Lindsay thông báo.

“Đúng phong cách bà dì của tôi”, Dylan vừa nói vừa nghiêm nghị nhìn Lindsay, “Cô biết đấy, dì tôi sẽ giữ rịt cô mà nói về chuyện váy cưới ngay sau món tráng miệng”.

Lindsay vén những lọn tóc vàng bay tứ tung trong gió, đảo mắt khắp một lượt quanh ban công và căn phòng rộng lớn, “Không sao cả”, cô khẳng định với anh ta, “Tôi có thể dễ dàng sống được ở nơi này”.

Dylan tròn mắt trước vẻ tự đắc của cô.

“Tôi chẳng thấy phiền gì khi cuộc sống nhờ vào thanh thế cướp biển cả”, Lindsay nói thêm với cái lắc đầu thông thả. Rồi cô nắm lấy sợi dây chuyền vàng trên cổ, nhấc mặt dây chuyền từ dưới lớp vải áo kiểu ra, đưa đưa trước mặt Dylan.

Ngay lập tức, Kaitlin nhận ra đó là đồng tiền mà bạn thân cô đã mua trong cửa tiệm đồ cổ. Lindsay đeo nó trên cổ suốt ngày sao?

“Gì thế kia?”, Dylan hỏi.

“Chiến lợi phẩm mà ông tổ anh thu được nhờ cướp tàu”.

“Không phải”. nhưng Dylan cố nhìn gần hơn.

“Từ chiếc Băng hà Xanh”, Lindsay nói với anh ta, giọng đắc thắng.

“Thôi được. Đúng là nó”. Dylan tóm lấy tay Lindsay, đẩy cô lùi khỏi ban công, “Cô vào đây”.

Kaitlin nhìn Dylan thúc Lindsay bước qua những cánh cửa để ngỏ dẫn vào căn phòng lớn, “Anh ta đưa bạn tôi đi đâu vậy?”, cô tò mò hỏi Zach.

“Tôi đoán cậu ấy chỉ cho bạn cô xem các lá thư trao quyền”.

Kaitlin lắc đầu ngạc nhiên trước tính kiên định của bọn họ trong cuộc tranh tài đặc biệt này, “Lindsay đã bỏ ra hai ngàn đô mua đồng tiền vàng của chiếc Băng hà Xanh”, Kaitlin kể với Zach, “Hình như còn tàu đồ bị tàu Dương xỉ Đen của thuyền trưởng Caldwell Gilby đánh đắm”.

“Tôi biết câu chuyện đó”, Zach nói.

“Vậy, đến lúc nào tôi được lấy mười đô đây?”

Anh nhìn cô bối rối.

“Chúng ta đã cá với nhau lúc đi xem trận bóng chày”, cô nhắc cho anh nhớ, “Lindsay có được bằng chứng không thể chối cãi chứng minh được Dylan có nguồn gốc cướp biển. Tôi tin chắc như thế đồng nghĩa với việc cô ấy sẽ thắng trong cuộc tranh cãi này. Và tôi cũng tin chắc như thế đồng nghĩa với việc anh nợ tôi mười đô”.

“Do vua George ký...” Giọng Dylan vọng ra từ những ô cửa để ngỏ. “Chúng ta nghe tiếp nào”, Zach thì thầm với âm điệu nghiêm túc. “Vẫn là bất hợp pháp”, Lindsay đáp trả. “Thời đó không giống ngày nay”. Con tò mò thẳng thắn, Kaitlin nhón chân xem cuộc đấu khẩu qua cánh cửa mở.

Lindsay và Dylan đứng đối diện nhau. Rõ ràng cả hai đều đang tập trung nhìn thức gì đó trên mảng tường trước mặt mình.

“Anh hãy quên sự thực Caldwell Gliby cướp bóc trên hải phận quốc tế đi”, Lindsay nói, “Chỉ bởi vì một vương triều thối nát tạo cho anh cơ hội được phạm tội...”

“Một điểm nghiêng về tôi nhé”, Kaitlin thì thào với Zach.

“Cô đang gọi nên quân chủ nước Anh là vương triều thối nát sao?”, Dylan hỏi lại.

“Điểm này thuộc về tôi”, Zach nói, tựa lưng vào lan can, hai chân đứng bắt chéo nhau.

“Ồi chao, các ông tổ xa lơ xa lắc của anh chĩa súng vào đầu người ta...”

“Tiếp đi, Lindsay”, Kaitlin lăm lăm, tay làm biểu tượng chiến thắng. “Tôi cho đó chỉ là kiếm, hoặc cùng lắm là hỏa mai”, Dylan nói.

“Chĩa súng vào đầu người ta”, Lindsay nhấn mạnh, “Và lấy đi những thứ vốn không thuộc về mình”.

Kaitlin cười tự mãn với Zach, trở ngược ngón trở vào mình. Dylan không thể biết được anh ta đang đối đầu với ai.

Nhưng Lindsay còn nói chưa xong, “Ông tổ anh làm đắm tàu của họ. Rồi giết họ luôn. Không cần là luật sư anh cũng biết như thế là phạm tội trộm cướp và giết người.”

“Nào, chốt hạ đi Lindsay”, Kaitlin cổ vũ.

Dylan đột ngột phát vào lưng Lindsay.

Cô nhảy vọt lên, “Ồ này!”

“Cô đã nhầm lẫn hết cả rồi”, anh hét vào mặt cô. Hàm Kaitlin há hốc cả ra. Cô không dám thở, chờ đợi phản ứng của Lindsay. Chuyện này đang trở nên tồi tệ. Ồi, phải nói là vô cùng, vô cùng tệ. Dylan nói thêm

câu gì đó, nhưng Kaitlin không nghe rõ lời. Đáp lại, Lindsay nghiêng người gần hơn. Trông như thể cô đang trả lời anh ta.

Kaitlin đứng yên chờ đợi. Nhưng chẳng có tiếng la hét nào, và cũng không có lời nhục mạ nhau.

Thay vào đó, Dylan vươn tay ra chạm lên má Lindsay. Rồi anh ta kê vai mình vào vai cô và giữ nguyên như thế.

Vì lý do nào đó, Lindsay không gạt đi.

Bỗng nhiên, Zach kéo tay Kaitlin lôi đi.

“Hả?”, cô chỉ có thể thốt ra như thế.

“Họ không cần khán giả nữa”, Zach nói.

“Nhưng...” cô không thể không ngoái nhìn qua vai, “Tôi không...” Cô quay sang nhìn Zach, “Sao cô ấy không hạ nóc ao anh ta luôn nhỉ?”

“Bởi vì họ đang tán tỉnh nhau, không phải đang đánh nhau”. Zach dựa vào lan can, đưa mắt ngắm mặt trời buổi hoàng hôn, “Cũng giống như tôi và cô”. Luồng hơi thở giạt mạnh qua lồng ngực Kaitlin, “Chúng ta không...”

“Ồ, có đấy”.

“Cho đến giờ vẫn tốt đẹp chứ hả?”, Dylan hỏi, đứng vào cạnh Zach bên lan can sau khi ăn tối xong. Ánh đèn chiếu ra từ những ô cửa sổ nhà Gilby. Hồ bơi lấp lánh ở vườn sau. Và ánh sáng phát ra từ nhà Zach vẫn hiển hiện từ đằng xa. “Tớ nghĩ thế”. Zach hất đầu vào trong, phía ba người phụ nữ đang ngồi xúm với nhau, dì Ginny đang giúp cho kế hoạch của anh trở nên suôn sẻ hơn, “Dì Ginny đang chỉ cho hai cô nàng xem ảnh dì và bà Sadie thời còn trẻ”.

“Tớ chỉ mới khơi ra cho Lindsay”, Dylan đồng tình, “Cô nàng lập tức hỏi dì Ginny có ảnh ọt gì không”.

“Ý hay đấy”, Zach thừa nhận. Dì Ginny và bà Sadie đã cùng lớn lên trên đảo Serenity này. Dù cho trí nhớ ngắn hạn của dì Ginny chỉ còn lờ mờ, có vẻ dì vẫn nhớ được hàng tá câu chuyện từ mấy thập niên trở lại đây. Dì là người thích hợp nhất giúp cho Kaitlin có được cái nhìn đúng đắn về bà anh. Chắc chắn thông tin từ người ngoài sẽ là lợi thế gia tăng của anh. Kaitlin chẳng thể buộc tội Zach cố tình thao túng cô.

Chỉ riêng ý nghĩ Zach có thể thực thi một kế hoạch bậc thầy nhờ bà dì Ginny lập dị cũng đã đáng buồn cười rồi. Dù anh nhận thấy đó chính xác là điều mà bọn họ đang làm.

“Chọc tức Lindsay mới thú vị làm sao”, Dylan nói thêm, “Chỉ cần nhắc đến cướp biển, cô nàng sẽ lập tức trở thành tên lửa tìm nguồn nhiệt”.

“Tớ thấy cậu phản ứng hơi thái quá với từ cướp biển”, Zach không lấp liếm. Chắc chắn Dylan rất nhạy cảm về nguồn gốc của mình nhưng Zach chưa bao giờ thấy bạn mình tỏ ra giận dữ đến thế.

“Có thể mới khiến cô nàng điên lên được”, Dylan ngâm nga.

“Tổ tiên chúng mình không phải là hướng đạo sinh”, Zach thấy cần phải khẳng định lại.

“Và nền quân chủ nước Anh cũng không phải là vương triều mục rỗng”. “Có đầy rẫy vụ chặt đầu người đầy thôi”.

Dylan nhún vai, “Thời nào, thế này”.

“Thật hả? Vậy thì, chúc cậu sớm lôi được cô nàng Lindsay lên giường với những cuộc tranh cãi đó”.

Về mặt Dylan trở nên trầm tư, “Đừng lo cho tớ. Lindsay thích thử thách. Tớ chính là một thử thách”.

“Đó là chiến lược lớn của cậu hả?”

Dylan nhún cong mày tự tin, “Đấy là đại chiến lược của tớ”.

Zach phải thừa nhận, mưu trí của bạn mình phải thật tài tình.

“Giờ thì bàn đến chiến lược của cậu nào”.

“Zachary đâu?”, giọng dì Ginny vang lên về cấp bách khi bà xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

Zach ngược nhìn lên.

“Vào đây”, bà ra lệnh.

Dylan cười khúc khích trong khi Zach giật thót người bước trên ban công. Ginny tất cả kéo anh lại gần bằng ngón tay nhần nheo.

“Ta cần cháu giúp”, bà thì thầm, mắt hướng về phóng lớn.

“Cháu nghe đây”, anh nghiêng đầu lắng nghe.

“Bọn ta định xuống nhà nhảy một tí”. Ginny trước nay hâm mộ nhạc đến phát cuồng lên được, nhất là những ban nhạc lớn. Khiêu vũ lúc nào cũng được coi là sự kiện quan trọng trong các hoạt động xã hội trên đảo.

“Tốt thôi”, anh gật đầu.

“Kaitlin này, cháu sẽ nhảy với anh chàng đầu hoe nhé”. Bà hất đầu bĩa về phía Zach, “Ta có dự cảm lành về cô nàng còn lại và Dylan”.

“Lindsay”, Zach nói chêm vào ngày.

“Có vẻ thằng cháu ta khoái cặp mông con bé”.

“Dì Ginny”.

Bà cười khanh khách, “Ta đâu có ngốc”.

“Cháu không bao giờ dám nghĩ thế”.

“Mà cháu biết đấy, bọn trẻ người non dạ các cháu đâu có sáng tạo ra tình dục tiền hôn nhân”.

Thôi rồi, Zach không định tiến đến gần hướng chuyện trò này, “Nhảy thôi nào”, anh nói kiên quyết rồi tiến thẳng vào nhà.

“Kaitlin”, anh gọi to khi bước đến chỗ hai cô gái cùng ngồi trên sofa, chúi mũi vào cuốn album ảnh cùng hàng tá hình nằm lộn xộn trên mặt bàn trước mặt họ.

Cô ngược lên.

“Xuống dưới nhà đi”, anh lên tiếng thẳng thừng, “Chúng ta sẽ khiêu vũ”. Cô chớp mắt nhìn anh không hiểu.

Anh cười ngoác miệng trước vẻ ngạc nhiên của cô rồi bước lại bên, tóm lấy cánh tay cô, kéo cô đứng dậy.

“Dì Ginny xếp đôi đấy”, anh thì thầm trong khi cả hai bước xuống cầu thang rộng rãi có chạm khắc, “Dì bảo tôi kéo cô xuống nhảy, để Dylan mời Lindsay”.

“Dì ấy tuyệt vời quá”, Kaitlin nói nhỏ, chân bước rón rén.

“Cả gia đình nhà bọn họ đều giỏi về chuyện”, Zach nói.

“Thật hả? À, nói chuyện với anh cũng không khó lắm”.

Zach không thể không đồng ý.

Cả hai bước xuống bậc thang cuối, và phòng làm việc khổng lồ mở ra trước mắt họ.

“Wow!”, Kaitlin há hốc, nhón từng bước trên sàn gỗ cứng bóng loáng, lượn lờ giữa những chiếc cột rồi đến bên cửa gương nhìn ra sân, bể bơi và bãi cỏ cắt tỉa gọn đẹp. Cô ngửa đầu nhìn trần nhà cao với những ngôi sao lấp lánh. Cô dang tay ra, xoay người vòng quanh và cười giòn như một đứa trẻ sáu tuổi.

Nhưng trông cô chẳng có gì giống một đứa trẻ.

Cô đi đôi sandal cao gót gợi cảm, mặc quần dài màu đen ấm áp cùng chiếc áo ống có những sợi kim tuyến óng ánh dưới ánh đèn. Khi cử động hay bước đi, mấy ngón tay cô nghịch đám tóc buộc hờ. Tóc cô ánh lên và người cô cũng tỏa sáng, anh dường như chẳng kìm được ước muốn ôm cô trong vòng tay.

Một thành viên trong dàn âm thanh đang chỉnh máy, tiếng nhạc bản “Vàng trắng sao xa mờ” phát ra từ một tá loa cắm xung quanh chỗ họ.

Dì Ginny, Dylan và Lindsay vừa xuống tới nơi, cười nói trêu nhau trong khi sải bước trên sàn nhà bóng loáng.

“Dì cũng cần bạn nhảy đấy, dì yêu quý”, Dylan tuyên bố rồi nắm lấy tay bà. Zach biết Dylan hiểu rõ ý đồ của bà dì cậu ta.

“Thôi nào, đừng có ngốc thế”, dì Ginny đỏ mặt nói rồi rẩy tay cậu cháu ra, “Dì già khom rồi, nhảy nhót gì nữa”.

Zach tiến lại chỗ Kaitlin. Cô là người duy nhất anh muốn nhảy cùng trong đêm nay. Anh dễ dàng kéo cô vào vòng tay, dìu cả hai chuyển động trong tiếng nhạc xoay vòng giữa các cặp khác.

“Cũng khá lâu rồi chúng mình mới lại nhảy cùng nhau”, anh thì thầm khi cơ thể cô ngập ngừng tựa vào anh.

“Lần trước chúng ta kết thúc đâu có tốt đẹp gì”, cô nói thẳng. Nhưng rồi cô ngấm dần vào điệu nhạc, nhẹ nhàng thả lỏng theo bước dìu của anh khi anh lái cả hai hướng về phía cửa sổ.

“Đáng lẽ lần đó có kết thúc tốt đẹp hơn”, anh đồng tình. Có lẽ nên ngừng lại trên giường với cô. Như thế thì hơn.

Anh ngửa người nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. Sao lần đó không có được cái kết như thế?

“Dì Ginny nói dì là bạn thân của bà anh khi cả hai người còn trẻ”.

Zach gật đầu xác nhận, “Thời đó, bà Sadie của tôi là con gái quản gia bên nhà dì Ginny”.

Kaitlin thấy thoải mái hơn, “Dì Ginny nói bà Sadie của anh lớn lên ở đây, kết hôn rồi cũng mất ở đây. Đều ở trên hòn đảo này”.

Zach cười thầm trước lời mô tả sai lệch về cuộc đời bà Sadie, “Thỉnh thoảng thì họ vẫn để bà đi”.

“Chắc chắn phải có những mối quan hệ sâu đậm lắm”.

“Tôi cũng đoán thế”.

“Các mối gắn bó của anh với nơi này chắc còn sâu bền hơn”.

“Tôi nghĩ thế”, anh lơ đãng đồng tình, dồn hết tâm trí quan sát cách cô tựa vào anh hơn là nói về truyền thống gia đình anh.

Giờ thì cô hoàn toàn thư thái. Đầu cô tựa lên vai anh, một tay choàng sau lưng anh, tay kia nắm gọn trong tay anh, trong khi đôi chân cô tiến theo chân anh trong từng bước nhảy.

Giai điệu bản nhạc dần vang, cô càng tựa sát vào anh. Đùi họ chạm vào nhau, vòng bụng tròn phẳng và đôi bầu vú cô chạm vào anh. Hơi ấm người cô truyền qua người anh, anh có thể ngửi thấy mùi hương nước hoa trầm lặng từ cô. Chắc chắn đó là nhãn hàng yêu thích của cô, bởi anh vẫn nhớ mùi hương vương vất từ Vegas, từ chiếc du thuyền và từ văn phòng của anh.

Bản nhạc kết thúc, nhưng tiếng nhạc của Count Baise lập tức vang lên. Bản “Điều đó sẽ xảy ra”. Rõ ràng dì Ginny không để cho Dylan có bất cứ cơ hội nào thoát khỏi lưới tình mà bà và Lindsay kỳ công ngòi dẹt nên.

Zach thì ớn ào. Cả đám ngựa hoang cũng chẳng thể lôi anh khỏi Kaitlin. “Tôi có ý này...” anh mở lời.

“Suyt”, cô ngắt ngang.

“Gì vậy?”

“Anh làm ơn đừng nói gì cả trong một phút được không?”

“Tất nhiên là được”. Nhưng cơn tò mò nhanh chóng lấn át từ bên trong anh, “Sao lại không?”

Giọng cô nhỏ nhẹ, ngọt ngào, “Tôi chỉ đang vờ nghĩ anh là ai khác”. “Ôi, chào”, anh nhẹ nhàng nói, tăng lên vẻ châm chích của cô. Nhưng cô tựa sát người vào anh hơn, mắt nhắm lại, để anh toàn quyền điều khiển.

“Tôi cũng đang giả vờ tôi là người khác”. Cô thở dài, “Chỉ trong giây lát thôi, Zach ạ. Với bản nhạc này thôi nhé? Tôi chỉ muốn cả thế giới lặng yên để dám tin rằng tôi thuộc về nơi này”.

Ngực anh thất lại.

Anh kéo cô sát người mình hơn, đặt nụ hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Em thực sự thuộc về nơi này, anh nghĩ thầm.

7. Chương 7

Trong suốt cuộc đời mình Kaitlin chưa từng đến nơi nào đẹp lộng lẫy như tòa lâu đài của gia đình nhà Harper. Đó thực sự là một tòa lâu đài, được làm từ những tảng đá vôi chống chịu được thời gian, có ống khói và những tháp canh nhỏ. Lâu đài có cả thấy ba tầng. Giống hệt những gì cô tưởng tượng về cách bài trí cổ điển bên dưới mái ngói dốc đứng.

Bên trong, những ô ván gỗ phản chiếu ánh sáng trong khi những ngọn chandelier lộng lẫy lơ lửng ở khắp nơi. Những tấm màn cửa xa xỉ trên cao rủ xuống, nhưng tấm thảm dày chặn đứng tiếng bước chân, mang lại cho những căn phòng thâm sâu vẻ chào đón ấm cúng.

Cứ cách ba phòng lại có một chiếc cầu thang xoắn vòng dẫn lên ba tầng bên trên. Chiếc cầu thang lớn nhất nằm ngay phòng lớn ở lối dẫn vào tầng trệt. Ngay từ phòng lớn, Zach đã chỉ sơ qua cho bọn họ về phòng chờ rộng rãi, một thư phòng xinh xắn, phòng tranh và phòng ăn. Căn bếp được trang bị những đồ dùng hiện đại, nhưng vẫn toát lên vẻ truyền thống nhờ những món đồ bằng gỗ, đá và một dãy đồ dùng, chai lọ kiểu cổ bằng đồng bong bẩy từ chiếc kệ cao ngất đến tận trần.

Đêm qua, Kaitlin và Lindsay ngủ lại ở phòng dành cho khách trên tầng hai. Phòng của Zach ở tầng ba. Trước đây bà Sadie của anh đã cho sửa toàn bộ khu vực dành cho người hầu trở thành phòng ngủ, phòng tắm, phòng khách của riêng bà trên tầng chính của lâu đài. Zach kể cho bọn họ rằng phòng tắm được xây từ đầu những năm 1990 và cách đây vài thập kỷ bắt đầu có cải tạo thường niên.

Có năm người làm công thường trực quanh năm suốt tháng ở lâu đài: một bảo vệ, một người duy trì tu bổ, một đầu bếp và hai người hầu riêng của bà Sadie. Dù khối lượng công việc đã nhẹ hơn sau khi bà Sadie mất, Kaitlin nhận thấy Zach vẫn giữ tất cả bọn họ ở lại. Có vẻ bọn họ đều rất nồng nhiệt.

“Đã bao giờ anh bị lạc ở đây chưa?”. Sang hôm sau Kaitlin hỏi Zach khi anh dẫn cô đi trên hành lang tiến về chái bắc ngôi nhà. Mới dùng xong bữa điểm tâm, Lindsay đã chuẩn bị, cô đến bơi ở hồ bơi nhà Gilby, Kaitlin thì chỉ nghĩ cô nàng sang đó tán tỉnh Dylan mà thôi.

“Chắc là có, khi tôi còn bé”, anh bảo rồi đẩy cánh cửa dẫn vào phòng khách sơn màu xanh nhạt trước đây thuộc về bà Sadie, “Nhưng tôi không nhớ rõ những lần bị lạc đó”.

Kaitlin bước vào căn phòng đẹp đẽ, hào hứng nhìn quanh, “Tôi muốn xin số điện thoại di động của anh, phòng khi có việc cần nhờ anh giúp, được không?”

“Chắc chắn là được rồi”, giọng anh dễ dãi vọng lại từ ngưỡng cửa, “Nhưng cô có thể tự định hướng nhờ vào các cầu thang. Những cầu thang trải thảm màu xanh da trời dẫn đến khu vực chính của lâu đài, thảm màu nâu đỏ dẫn tới khu vực phía bắc, còn thảm màu ánh vàng dẫn tới khu vực phía đông”.

Trong phòng khách của bà Sadie đặt một chiếc ghế dài màu tím nhạt, một vài chiếc bàn và ghế bành chạm khắc hoa văn trang trí cùng một chiếc tủ đựng đồ sứ với hàng dãy các bức tượng nhỏ tuyệt đẹp, một chiếc dương cầm lớn đứng bệ vệ trên bục trong góc phòng.

Ánh nắng mai len lỏi vào qua những ô cửa sổ nhỏ hẹp. Đa phần cửa sổ đều lắp kính mờ khiến Kaitlin có cảm giác mình nên nhón chân để khỏi làm xáo trộn khung cảnh yên ắng.

Cô mân mê đầu ngón tay trên những lớp vải bọc xa xỉ cùng mặt gỗ nhẵn mịn, tha thẩn tiến lại chỗ chiếc dương cầm, “Những món đồ này được bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi cũng không rõ”, Zach đáp.

Cô bấm phím đô chuẩn, âm thanh phát ra ngân vang khắp phòng.

“Bà Sadie từng chơi cây đàn này”, Zach kể, “Dì Ginny thỉnh thoảng vẫn sang đây đánh đàn”.

“Tôi biết chơi bản “Tụng ca niềm vui” bằng kèn clarinet khi còn học cấp ba”. Đây là toàn bộ khả năng nhạc cụ của Kaitlin.

Cô tiến về phía chiếc tủ đựng đồ sứ, nhìn những bức tượng nhỏ hình mèo, ngựa cùng vài chực tách trà sơn vẽ thanh nhã, “Anh có nghĩ bà sẽ lấy làm phiền khi tôi cứ tự tiện xem đồ của bà không?”

“Bà là lý do khiến cô có mặt ở đây”, anh trả lời.

Bỗng nhiên Kaitlin nhận ra Zach vẫn cố thủ nơi ngưỡng cửa. Cô xoay người lại đúng lúc bắt gặp vẻ lạ lẫm trên khuôn mặt anh.

“Có gì không ổn sao?”, cô hỏi, ngoái lại nhìn anh, bất thần e dè hẳn. Có lẽ anh không muốn cô dò xét căn phòng này.

“Không có gì”. Anh trả lời cụt lủn.

“Zach?”. Cô tiến lại gần hơn, lúng túng.

Anh chớp mắt vài lượt, hít thở sâu. Rồi anh tựa tay lên khung cửa.

“Sao thế?”, cô hỏi.

“Tôi chưa từng bước chân trở lại căn phòng này”. Anh ngừng lại, “Kể từ khi...” Ngực Kaitlin như bị ai đó bóp nghẹn, “Kể từ khi bà anh qua đời?”

Anh gật đầu thay cho câu trả lời.

“Vậy chúng ta đi thôi”. Cô bước nhanh về phía cửa, cảm thấy có lỗi vì đã vô tình gợi lại nỗi đau của anh.

Anh hơi hé môi như gượng cười, quả quyết bước vào phòng, ngăn bước chân cô đang tiến ra, “Không. Trong di chúc bà Sadie tin tưởng vợ tôi. Thế nên cô tìm hiểu thêm về bà là đúng”.

Lần đầu tiên, Kaitlin nhận ra rằng cô hoàn toàn mù tịt thông tin về cuộc hôn nhân của cả hai ở Vegas, và có vẻ Zach chận nốt, không cho cô hay nội dung bức chúc thư.

“Anh không muốn vợ mình được hưởng thừa kế phải không?”, cô hỏi, quan sát anh kỹ hơn.

Anh ngừng lại, ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào mắt Kaitlin, “Như thế là cô đã nói hết đi nhiều rồi”.

“Bà Sadie có giận anh không?”

“Không”.

“Anh có chắc không?”

“Hoàn toàn chắc”. “Có lẽ anh đến thăm bà không được thường xuyên”. Anh lắc đầu, tiến sâu hơn vào phòng.

Kaitlin ngoái lại nhìn anh bước về phía cửa sổ, “Nói nghiêm túc nhé. Bà có mong anh về nhà thường xuyên hơn không?”

“Tôi nghĩ là có”.

“Ừm, có thể đó là...”

“Bà đã để lại cho cô vài trăm triệu bởi vì tôi không về đây thường xuyên?”, anh quay mặt đối diện cô, tay khoanh trước ngực.

Kaitlin bước lùi một bước, chớp mắt kinh ngạc, “Triệu đô la?”

“Không phải lý do tôi không về nhà thường xuyên”, Zach biện hộ cho mình.

“Được rồi, tôi sẽ quên những điều anh vừa nói”. Kaitlin biết Tập đoàn Vận tải quốc tế Harper là một doanh nghiệp tầm cỡ, nhưng con số hàng trăm triệu? Những con số không liên tiếp đứng liền nhau khiến cho hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

“Bà rất muốn tôi lập gia đình”, Zach thừa nhận, nửa phần muốn tự nhủ với chính mình.

Nhưng tâm trí Kaitlin vẫn dính chặt hàng trăm triệu đô la. Đó là một con số khổng lồ, vượt ngoài tầm kiểm soát. Làm sao Zach vẫn quản lý được nó?

Zach khoát tay quanh căn phòng, “Cô thấy đấy, truyền thống gia đình Harper đóng vai trò hết sức quan trọng đối với Sadie”.

“Trách nhiệm sẽ nhấn chìm tôi mất”, Kaitlin thú nhận.

“Truyền thống gia đình hả?”

“Tập đoàn hàng triệu, hàng tỷ này”.

“Tôi nghĩ là chúng ta đang nói về bà tôi”.

Đúng vậy. Kaitlin đặt giá trị công ty sang một bên. Dù sao cũng chỉ là một điểm tranh luận. Cô chỉ liên quan đến bọn họ trong một thời gian ngắn ngủi.

“Anh đã làm gì khiến cho bà điên lên?”, cô hỏi lại, biết chắc anh đã bỏ qua nhiều chi tiết. Zach nói đúng, Sadie sẽ không cắt giảm phần thừa kế của cháu mình chỉ vì anh không về thăm bà thường xuyên.

Mỗi Zach mím lại trong khi anh hít một hơi thở dài, “Bà tôi không điên”. Kaitlin khoanh tay trước ngực, nghênh mặt lên nhìn anh đầy hoài nghi.

“Thôi được”, cuối cùng anh cũng phải đầu hàng, “Bà mất kiên nhẫn vì mãi mà tôi không chịu sinh con. Tôi đoán bà chỉ cố đẩy nhanh tốc độ bằng cách mua chuộc các bà vợ tiềm năng của tôi mà thôi”.

“Chắc chắn cách đó sẽ có tác dụng đấy”, Kaitlin nói đầy chắc chắn, khâm phục lòng can đảm của bà Sadie. Cô có thể hình dung một hàng dài các cô gái xếp quanh khu nhà Zach nếu anh còn độc thân và người ta có được thông tin về bản di chúc.

“Tôi không hứng thú với những cô nàng mê tiền”, anh khẳng định.

“Rõ ràng là bà muốn thử”, Kaitlin lên tiếng bênh vực cho hành động của bà Sadie, “Đó là vì anh không chịu nghe lời bà”.

Anh ngược mắt lên trần nhà.

“Tôi nói nghiêm túc đấy, Zach”. Kaitlin không thể kìm trên anh, “Tôi nghĩ anh nên tiến lên, thực hiện di nguyện của bà anh. Lấy vợ và cho ra đời một thế hệ mới những chàng cướp biển nhỏ của gia đình Harper”.

Anh không muốn bỏ lỡ cơ hội, “Cô muốn tiếp tục sự nghiệp này không?” Thử thì sẽ hay. Nhưng anh không muốn đánh thức tính cảnh giác của cô.

Cô nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, bước một bước nhỏ về phía anh, hai người chỉ còn cách nhau một bước chân, “Anh muốn tôi nhớ lại màn lừa phỉnh của anh à?”

“Cứ tự nhiên đi”.

“Chắc chắn rồi, Zach. Tôi là vợ anh, chúng ta sinh con thôi”.

Anh tiến tới, khiến cho cả hai đứng sát nhau hơn, “Cô chắc chắn không phải đang tán tỉnh tôi chứ”.

“Không hề”, cô phủ nhận.

“Chúng ta đang nói về khía cạnh tình dục đấy”. Chất giọng trầm trầm của anh dội qua hệ thần kinh cô, làm nhiều khả năng tập trung của cô.

“Chúng ta đang nói về chuyện con cái”, cô chỉnh lại.

“Thôi thì tôi đã sai. Tôi nghĩ cô đang bật đèn xanh cho tôi”.

Cô tiến lại gần anh thêm một chút, vươn thẳng người đối diện với anh, “Nếu tôi bật đèn xanh cho anh, Zachary, thì chắc chắn anh phải biết chứ”.

Anh nghiêng người, “Chuyện này giống hệt bật đèn xanh, Katie”.

“Anh vẫn cứ ước đi”.

“Vẫn đang ước đây”. Anh không cười. Không lùi bước. Thậm chí không hề do dự.

Họ thở cùng nhịp một lúc lâu. Ánh mắt anh ngừng nơi đôi môi cô, và sự thôi thúc chiếm hữu cô càng lúc càng mạnh mẽ theo từng giây.

Hình như anh đang cố đoán xem cô nghĩ gì, “Lần này chúng mình không thể dừng được đâu”, anh cảnh báo. Cô biết điều này.

Nếu anh hôn cô, chắc chắn cả hai sẽ xé tan tành bộ trang phục trên người ngay tại đây, trong phòng khách của bà Sadie.

Phòng khách của bà Sadie.

Kaitlin né người giật lùi.

Khuôn ặt Zach lộ vẻ hụt hẫng, nhưng cô buộc mình phải lơ đi, giả vờ đang mãi mê ngắm nghía đồ nội thất và cách bài trí, tha thần rời xa anh mà bước qua cánh cửa dẫn vào phòng ngủ của Sadie.

Mất hơn một phút trước khi cô nghĩ mình có thể thốt nên lời, “Có vẻ bà Sadie là người hết sức lạ thường”.

“Đúng là thế”, Zach nói, giọng anh chẳng hé lộ điều gì. Có thể Kaitlin chỉ tưởng tượng về quyền năng hiện tại, “Anh có nhớ bà không?”

“Mỗi ngày”. m điệu giọng anh trống rỗng khiến Kaitlin quay người lại tức thì. Cô bắt gặp vẻ mặt không phòng thủ của anh, họng cô dâng lên cục nghẹn. Bất chấp mọi thói xấu, rõ ràng Zach rất yêu bà.

“Ngày đó”, dì Ginny kể cho Kaitlin và Lindsay nghe trong khi vẫn nằm trên chiếc ghế tựa, đầu nghiêng lên, cạnh bên hồ bơi nhà Gilby, “Sadie thực sự là người nổ”.

Trong khi Lindsay cười thầm những câu chuyện cà kê của dì Ginny về thời họ lớn lên trên đảo Serenity, Kaitlin khó khăn lắm mới khớp được hình ảnh một bà Sadie cổ điển, cẩn trọng chịu trách nhiệm coi sóc tòa lâu đài nhà Harper trong suốt bao nhiêu năm trời với cô gái trẻ trung tinh nghịch luôn song hành cùng dì Ginny.

Cả Kaitlin lẫn Lindsay đều bơi lội trong hồ. lúc này tay họ đang núp bên hàng lan can sơn màu, cố giữ thăng bằng trong nước trong khi dì Ginny kể những câu chuyện thư giãn. Họ ngâm mình trong làn nước mát lạnh dưới cái nóng của buổi chiều muộn, từng làn gió nhẹ từ đại dương thổi vào mát rượi. Vài ba chục chú chim riu rít chuyển khắp các cành cây và vườn hoa.

Kaitlin sắp phải thừa nhận rằng đảo Serenity chính là thiên đường.

“Thời trước không giống như bây giờ”, Ginny kể tiếp, tay cầm cốc trà đá đã vơi đi một nửa khoát một vòng trong không khí, “Không có đám máy bay trực thăng kia cùng những thứ tương tự. Khi cháu đã ở trên đảo rồi thì cháu phải ở lại cho đến khi có thuyền tàu đổi hàng ghé vào”.

“Dì có thích sống ở đây không?”, Lindsay hỏi, duỗi thẳng người rồi bắt chéo chân trong làn nước.

“Bọn ta luôn tìm cách trốn đi”, Ginny nói với nụ cười đầy bí ẩn, “Có lẽ đến chục đứa trẻ cũng có ý nghĩ tương tự khi xung quanh toàn người thân và kẻ hầu người hạ. Bọn ta mười bảy tuổi. Sadie thuyết phục cha ta rằng ta cần được học tiếng Pháp. Mais oui! Rồi ta thuyết phục cha ta rằng ta không thể đến Paris mà không có Sadie đi cùng”.

“Dì và bà Sadie cùng đến Paris?”, Lindsay thở dài rồi đập vào vách hồ bơi lộn ngược lại, thân hình cô với bộ bikini đỏ sẫm bập bềnh trong nước, “Cháu mê Paris”.

Kaitlin chưa từng tới Paris. Thực ra, cô còn chưa bao giờ rời khỏi bang New York. Chỗ ở, thực phẩm và việc học hành luôn đứng hàng ưu tiên trong danh sách của cô. Bất cứ thứ gì khác đều phải xếp sau đó. Dù rằng cô muốn một ngày nào đó mình sẽ sang châu Âu, hoặc có lẽ chỉ cần đi California, thậm chí Florida.

“Bọn ta học một năm ở trường phổ thông của Pháp”, dì Ginny kể, uống cạn cốc trà đá, “Rồi trở về nhà với đầy ắp kiến thức học được, các cháu biết đấy”.

Một trong số những người hầu trong nhà lập tức mang bình trà đá, rót đầy trở lại cốc của dì Ginny. Cô ta còn mời Kaitlin và Lindsay, rót cho mỗi người một cốc nước đầy. Hai cô gái cảm ơn người phục vụ rồi đặt cốc của họ trên rìa hồ bơi cho dễ lấy.

Hôm nay Kaitlin đã trải qua vài giờ nóng nực sau khi lang thang khắp tòa lâu đài. Những căn phòng ám bụi mái nóng nẩy và ngọt ngào khinh khủng. Giờ cô sung sướng tận hưởng làn nước mát lạnh của hồ bơi cùng cốc trà đá ngon lành.

Ginny đợi cho đến khi các cô gái trẻ rời khu hồ bơi, trở lại dãy nhà chính.

Rồi bà ngồi thẳng dậy, nhòm người về phía Kaitlin và Lindsay, “Ông của Zachary, Milton Harper, bắt gặp Sadie mặc những bộ váy Paris trong suốt và thế là, bùm, cô ấy có mang”.

Kaitlin cố che giấu vẻ ngạc nhiên khi nghe loại bí mật riêng tư này. Xét vào bối cảnh những năm 1950, chuyện đó chắc hẳn gây ra xì căng đan khủng khiếp lắm chứ chẳng chơi.

Lindsay nhanh chóng trở lại mép hồ bơi, cạnh Kaitlin, “Họ có cưới nhau không dì?”, cô hỏi.

(1 Nguyên bản tiếng Pháp, có nghĩa là “Đúng thế”.)

Dì Ginny trở tay về phía Lindsay, “Ta không khuyến khích cháu làm theo đâu”, bà cảnh báo, “Bọn con gái các cháu muốn biết chiêu thức tóm gọn đàn ông thời nay không?”

“Không cần thiết”.

Lindsay huých cùi chỏ vào Kaitlin, “Chiêu thức nào ạ?”

“Từ chối làm tình”, Ginny chỉ bảo với cái gật đầu khôn ngoan, “Bọn họ có thể thoải mái đến bày trò tán tỉnh...”. Bà vẫy một tay về phía biển khơi, hình như đã bao hàm cả thế giới nói chung trong lời khẳng định của mình “... nhưng nếu cháu nói không, anh chàng sẽ quay trở lại xun xoe một bên”.

“Dì”, giọng Dylan vang lên cảnh báo. Nhưng vẫn vọng lên âm điệu hài hước khi anh sải bước, trên người là chiếc quần jean và chiếc áo phông trơn, “Cháu không cho đây là lời khuyên mà cháu muốn dì hé lộ với các quý cô thượng khách nhà chúng ta”.

Dì Ginny háng giọng khi anh nghiêng người hôn trên má bà.

“Dì đang ngáng chân cháu đấy”, anh hóm hỉnh trách bà dì mình.

Dì Ginny lại quay sang Lindsay, trở về phía cháu trai bà, “Cậu chàng này đáng tóm đấy”.

“Cháu sẽ cố để không lên giường với anh ấy”. Lindsay hứa. Rồi cô giấu đi nụ cười thầm bằng một ngụm nước trong cốc.

“Cháu nên làm thật, đừng thử làm gì, quý cô xinh đẹp ạ”. Mặt khác, trông dì Ginny có vẻ hết sức nghiêm túc, “Ta thích cháu lắm. Đừng phá hỏng mối quan hệ nhé”. Lindsay điềm điềm, “Dạ, cháu nhớ ạ”. Nhưng trong khi bạn cô nói, Kaitlin bắt gặp vẻ giận dữ ngầm ngầm giữa Lindsay và Dylan.

Dù nói thực lòng với những điều từng trải, dì Ginny đã phạm phải sai lầm với hai con người này. Có lẽ bà vẫn đoán họ lên giường cùng nhau.

“Giúp ta nào, cháu trai”. Ginny với tay về phía Dylan, anh nắm lấy tay dì mình, đỡ lấy khuỷu tay bà rồi dịu dàng dìu bà đứng dậy.

Mất một lúc bà mới đứng vững được, Dylan vẫn đứng làm chỗ tựa cho bà. “Giờ thì cháu đã ở đây rồi”, bà nói với cháu mình, “Ta nghĩ ta nên gọi Sadie...”. Nhưng rồi bà đột ngột ngừng lại, vẻ bối rối choán ngập đôi mắt bà, “Ta lú lẫn mất rồi. Ta muốn nói đến vườn hồng. Ta nghĩ ta muốn ghé thăm vườn hồng của Sadie”.

Dylan liếc nhìn về phía Lindsay với vẻ hối tiếc. Nhưng giọng anh cất lên chẳng có chút dấu hiệu bồn chồn nào, “Cháu vui khi được chờ dì đi”, anh nói với Ginny.

Kaitlin nhảy lên khỏi hồ, chỉnh lại phần dưới bộ bikini màu xanh lá bạc hà, đảm bảo dây áo vẫn ở nguyên vị trí, “Cháu sẽ đi cùng dì”, cô nói với cả dì Ginny lẫn Dylan.

Cô muốn ghé thăm vườn hồng của bà Sadie. Có bức tranh vẽ vườn hồng ngày nở rộ treo trên tường phòng khách lâu đài. Buổi chiều hôm trước cô đã thử lái chiếc xe gôn nhỏ len lỏi giữa các ngôi nhà trong khu vực, hết sức dễ dàng.

“Cám ơn cháu gái”, Ginny cất lời khi Kaitlin áp chiếc khăn tắm lên mái tóc ướt sũng, “Cháu rất tốt bụng. Cháu nên tiến lên, ngủ cùng Zachary”.

Kaitlin ngừng lau khô tóc, sững sờ chớp chớp mắt trước người đàn bà già cả. “Các anh chàng nhà Harper không thuộc tí người của gia đình”, Ginny nói thêm.

“Zach đã kết hôn với Kaitlin”, Lindsay bật mí. Cô bỗng khựng lại giữa đường từ hồ bơi trở lên, “Ý cháu là...”

“Cháu có mang rồi à?”, dì Ginny hỏi, ánh mắt bà nhìn soi mói vào vùng bụng phẳng của Kaitlin.

Kaitlin lắc đầu lia lịa, “Cháu không có mang”.

“Tớ xin lỗi”, Lindsay bàng hoàng rối rít.

“Thế thì ta bắn khoản không hiểu cháu bẫy được thằng bé bằng cách gì”, Ginny nói đầy thực tế, “Ta và Sadie đã hết hy vọng thằng bé liếc mắt nhìn người khác giới lấy một giây”.

Kaitlin nhìn Dylan cầu cứu. Tình thế này có cần phải giải thích gì thêm nữa không? Liệu đến hết buổi sáng dì Ginny có quên được cuộc chuyện trò lúc này không?

Nhưng anh chàng đang cố nín cười nên chẳng giúp đỡ được cô gì cả. “Bọn cháu, ừm, không chắc là cuộc hôn nhân có kéo dài được không”, Kaitlin giải thích, có cảm giác cô cần phải nói thêm gì đó.

“Hai đứa lấy nhau được bao lâu rồi?”, dì Ginny hỏi, choàng tấm khăn mỏng quanh bờ vai, hầu như chẳng biết tí gì về nội tình câu chuyện.

Kaitlin ngập ngừng, “Dạ, mới được một vài tháng ạ”.

“Thế thì hẳn hai đứa đã chung chăn gối rồi”, Ginny gạt gù trước hình ảnh vợ chồng.

“Ai chung chăn gối cơ?”, giọng của Zach làm Kaitlin giật thót khi anh xuất hiện giữa hai chiếc dù bên hồ bơi rồi tiến đến nhập hội. Ánh mắt tò mò của anh di chuyển từ người này sang người khác.

“Cậu và Kaitlin”, Dylan trả lời.

“Cái gì?”. Zach quay sang Kaitlin trong bộ đồ bơi, ánh mắt chăm chú của anh khiến cho làn da trần của cô râm ran, thiêu đốt đến tận sâu thẳm tâm can cô.

“Dì Ginny và tôi định sang thăm vườn hồng”, cô giải thích, nhanh chóng choàng chiếc khăn tắm to sự quanh người. Không có lý gì cô phải ở lại đây. Dylan có thay cô thuật lại cho Zach.

Kaitlin và dì Ginny tiến về phòng thay đồ, nơi cô để quần áo.

Vườn hồng của bà Sadie thực sự là khu trưng bày tuyệt diệu vào thời hoàng kim của nó. Một số khu vực chính được những người làm công trong lâu đài duy trì qua nhiều năm, nhưng rõ ràng việc nhiều không xuể.

Khi Kaitlin và dì Ginny bước trên những hàng hiên đá kết nối nhau, bên dưới vọng lâu hay dọc những con đường lát đá, ngang qua nhà thờ gia đình nhỏ xinh, dì Ginny kể những câu chuyện về các bữa tiệc kéo dài suốt kỳ nghỉ cuối tuần trong vườn, về các vị chức sắc nhà thờ từng đến thăm đảo trong mấy chục năm qua.

Kaitlin được tận mắt ngắm bức hình bà Sadie vô tư lự hồi trẻ trở thành một phụ nữ trẻ chín chắn, có trách nhiệm và lòng trân trọng đối với truyền thống của gia đình mà bà về làm dâu. Tất cả các dấu hiệu đều cho cô thấy bà Sadie và ông chồng Milton yêu nhau say đắm, bất chấp việc bà có thai trước và hai người phải cưới chạy.

Ginny ngắt hoa trong khi kể chuyện, kết quả là Kaitlin ôm đầy vòng tay những bông hoa hồng nhiều màu sắc - màu vàng, màu trắng, màu đỏ và màu hồng. Tất cả đều tỏa hương và đẹp tuyệt.

Kết thúc cuộc dạo chơi, dì Ginny việc có mệt đứt hơi, nhờ Kaitlin mang những đóa hồng đến nghĩa trang gia đình đặt lên mộ bà Sadie.

Kaitlin vui lòng làm theo. Cô đưa dì Ginny về nhà Gilby, trao bà cho những người làm ở đó sẵn sóc. Rồi cô theo lời chỉ đường của Ginny, lái chiếc xe gôn ngược lên đồi, đến nghĩa trang gia đình Harper.

Đi vào nghĩa địa là một trải nghiệm kỳ quái.

Biệt lập và lộng gió, toàn khu nghĩa trang tọa lạc trên đỉnh cao nhất của đảo, ở cuối con đường mòn lỏm chổm đá, khiến cho chiếc xe khó lòng đi xa hơn được. Cô dừng lại ở cuối đường, phát hiện ra một khu đất bằng phẳng điểm xuyết những bia đá của nhà Harper và Gilby, một số tấm bia khác, theo cô suy đoán là của những người dân khác, có lẽ là thủy thủ đoàn từ thời của những tên cướp biển lừng danh Lyndall và Caldwell.

Bước thò thần qua đám cỏ cao ngả theo chiều gió, đọc những dòng đề khắc trên bia mộ, cô gần như có thể nghe vọng về tiếng nói của những thế hệ quá cố.

Cả hai cụ cướp biển đều cưới vợ, có con cháu. Kaitlin cố hình dung xem cụ bà Emma Cinder có cảm giác ra sao khi kết hôn cùng cụ ông Lyndall Harper vào những năm 1700. Gia đình của bà có biết cụ ông là cướp biển không khi họ đồng ý gả con gái? Liệu có phải cụ ông đã bắt cóc, tước bỏ vòng tay gia đình thân thương của cụ bà? Cụ có yêu chồng không, nằm dưới ba thước đất kia cụ có thấy hài lòng khi ở chốn biệt lập không tưởng như thế này? Lúc đó lâu đài còn chưa thành hình, nói gì đến hồ bơi, xe gôn hay hệ thống nước máy trong nhà.

Khi đọc ngày tháng khắc trên những bia đá xưa cũ, Kaitlin không thể không hình dung hình ảnh Zach mặc trang phục cướp biển, cầm kiếm trong tay, châu ngọc giấu dưới chân. Liệu cụ Lyndall có giống như anh không - cứng đầu, trung thành và vững chãi? Cụ bà có yêu cụ Lyndall mà theo chân chồng đến đây? Có lẽ trái với nguyện vọng của gia đình?

Khi bước qua hết tấm bia mộ này đến tấm bia mộ khác, Kaitlin cố ghép các mảnh lịch sử gia đình Harper lại với nhau. Có một số người sống thọ, có một số người lại yếu mệnh không ngờ. Những thông điệp thương mến và nỗi đau mất mát được khắc sâu trên từng phiến đá.

Một bà mẹ và đứa trẻ sơ sinh mất cùng ngày vào năm 1857. Rất nhiều người còn không sống được đến mười tuổi. Có một số người không mang họ Harper và Gilby, Kaitlin đoán đó là những người con gái trong dòng họ đi lấy chồng, rời khỏi đảo.

Đa phần những người kết hôn cùng đàn ông nhà Harper và Gilby đều sinh con đẻ cái cho họ, rồi mất khi lên đến chức bà và đều được chôn cất tại đây. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ, và Claudia Harper kết hôn với ông Jonathan Gilby. Nhưng họ không có con. Có lẽ hai gia đình đã hòa kết làm một.

Kaitlin tiến đến chỗ hai bia mộ mới - sạch, nhẵn bằng cẩm thạch trắng đặt sát rào nghĩa trang. Đó là nơi an nghỉ của Drake và Annabelle Harper. Cả hai đều mất ngày 17 tháng 6 năm 1998. Chắc chắn đây là bố mẹ của Zach.

Dù ý định ban đầu là mang hoa hồng đến mộ bà Sadie, Kaitlin vẫn đặt lên mỗi ngôi mộ của bố mẹ Zach một bông hồng trắng. Rồi cô ngồi xuống trên lớp cỏ sắc, đưa tầm mắt qua các tấm bia nhìn đại dương ngoài xa, cố hình dung cảm giác của họ sẽ ra sao khi ở lại một nơi như trong nghĩa trang này.

Ký ức Kaitlin quay trở về với tấm hình duy nhất của mẹ cô, về ngôi nhà thuê buồn bã mà mẹ Yvette sống những ngày cuối đời. Cô gập chân, choàng hai tay quanh gối, tự nhủ thăm mọi sự sẽ ổn cả. Cô sẽ chăm chút cho tòa nhà Harper có vẻ tuyệt hảo sau khi cải tạo. Rồi cô sẽ tìm cho mình một công việc lâu dài. Cô sẽ vẫn ở lại New York, và Lindsay sẽ ở đó cùng cô.

Cuối cùng cô sẽ xây cho mình một ngôi nhà riêng, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Cần phải bắt tay vào làm ngay. Có thể cô không biết gốc gác cụ thể. Nhưng cô có tương lai. Cô có khả năng sáng tạo. Cô cũng không nề hà những công việc nặng nhọc.

Một giọt mưa rơi đập xuống tay cô.

Cô chớp mắt, ngẩng đầu ngoái nhìn qua vai và thấy những đám mây đen cuộn cuộn kéo đến sau lưng, biến ánh sáng ban ngày trở thành cảnh tranh tối sáng kỳ quái.

Cô miễn cưỡng đứng dậy, phủi bụi sau quần, chỉnh lại nếp chiếc áo màu trắng trong khi những hạt mưa nhanh nhẩu nhảy múa trên tóc, trên quần áo cô. Nhìn một lượt cuối nghĩa trang gia đình Zach hồi lâu, cô lần trở lại chiếc xe gôn chạy điện đỗ ở ven đường.

Giờ thì quần áo đã ướt sũng hết cả, cô trèo vào chiếc ghế hẹp làm bằng nhựa vinyl, nhấn phanh, ấn khóa vào ổ rồi khởi động máy.

Cô nhấn chân mạnh hơn, rồi mạnh hơn nữa, nhưng vô ích. Chiếc xe không lao về phía trước như mọi khi.

Cô kiểm tra lại khó, xoay về nấc tắt máy rồi bật trở lại. Cô thử lại toàn bộ các bước thêm lần nữa. Nhưng vẫn chẳng có gì biến chuyển. Chiếc xe không xê xích lấy nửa mét.

Lúc này mưa dội xối xả hơn, những đám mây ken kín xóa hết vết tích của bầu trời trong xanh. Gió cuộn lên, quất những hạt mưa nặng tung tóe vào cửa xe để ngỏ. Kaitlin giận dữ đập lòng bàn tay lên bánh lái. Thật chẳng thể nào đúng lúc hơn được.

Có lẽ do chết pin, cũng có thể do máy gặp trục trặc. Tóm lại, cô vẫn an toàn và hoàn toàn mắc kẹt. Cô rút điện thoại di động ra, ấn phím gọi tắt số của Lindsay.

Cuộc gọi lập tức được chuyển hướng sang hộp thư thoại.

Kaitlin để lại lời nhắn, hy vọng Lindsay không ở đâu đó trong vòng tay Dylan.

Thực sự, cô không nghĩ mình mong sự thể ra thế. Nếu Lindsay thực sự muốn thực hiện giấc mơ cướp biển của cô ấy thì Kaitlin mong đó chính xác là chỗ của cô bạn mình trong lúc này. Cô ước gì mình đã lấy số điện thoại di động của Zach khi cả hai đùa nhau sáng nay. Có lẽ cô không bị lạc trong lâu đài, nhưng cô vẫn cần được anh giúp.

Cô nhìn quanh đồng cỏ lộng gió với làn mưa quất mạnh mẽ, những ngôi mộ nhờ nhờ như bóng ma. Cô tự nhủ từ giờ đến tối còn đến vài tiếng nữa, thế nên sẽ còn khối thời gian để Lindsay nghe được lời nhắn của cô. Nhưng mà người ta có thể nô giỡn với anh chàng cướp biển trên giường trong bao lâu nhỉ?

Thôi được rồi. Câu hỏi quá tệ.

Sấm dội trên đầu Kaitlin, cơn gió cuộn thổi xéo qua, đập những hạt mưa vào mặt cô.

Còn một cơ hội nữa, có thể dì Ginny đã ngủ trưa dậy, dì sẽ bảo họ rằng Kaitlin ra nghĩa trang. Đây là giả dụ dì Ginny nhớ được rằng Kaitlin đã đi ra nghĩa trang. Nhưng liệu dì có nhớ nổi?

Kaitlin nhìn thêm một lượt khu nghĩa trang đằng sau lưng. Cô không ngại ở lại một mình trong nghĩa trang giữa cảnh sấm chớp ùng ùng. Cô cũng không sợ ma. Giả dụ các vị tổ tiên nào của Zach có là ma chẳng nữa thì cô nghĩ chắc họ cũng dễ mến thôi. Tuy nhiên, vẫn có nỗi sợ chồn chợn do những bộ phim kinh dị gợi lại, khiến cô muốn nhảy dựng lên.

Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn, quất tứ tung bốn phía, làm ướt sũng mọi thứ trong xe. Chiếc quần short của cô ướt đầm. Những giọt mưa cuốn bụi từ đồng cỏ chạy dọc trên đôi chân trần của cô. Tất và đôi giày chạy bộ của cô thấm nước mưa với tốc độ đáng báo động.

Cô chà xát lên cánh tay tr ần đang nổi gai ốc, thầm ước giá như mình mang chiếc áo khác thay vì chiếc áo kiểu không tay. Tệ hơn khi cô không dự phòng áo len vào ghế sau.

Chớp lóe lên trên đầu cô, tiếng sấm ì ùng ám muội trên bầu trời tối sẫm. Cô nhận ra chiếc xe gôn làm từ kim loại, và lúc này cô đang ở vị trí cao nhất trên đảo. Dù không phải là dân hướng đạo sinh thực thụ nhưng cô biết hệ quả của những điều này quá nguy hiểm. Được thôi, cô xuống đi bộ vậy.

Trời vẫn còn lơ mờ đủ giúp cô thấy đường. Chỉ cần thả dốc, chỉ cần độ bốn mươi lăm phút, nhiều nhất là một tiếng, cô có thể về đến nhà Dylan.

“Cậu nói sao, cô ấy không có ở đây?”, Zach dăm dăm nhìn anh chàng Dylan xộc xệch, rồi nhìn sang Lindsay. Anh không cần biết họ đang làm gì. Cho dù rõ ràng ai cũng biết họ vừa làm xong, “Cô ấy ở đâu được chứ?”, anh cau có.

Cách đây một tiếng anh đã tìm khắp vườn hồng. anh cũng đã lùng sục khắp tòa lâu đài, kể các phòng áp mái lẫn khu vực dành cho người làm công. Và anh cũng vừa được biết dì Ginny đang ngủ ngon trong phòng. Vậy là hai người bọn họ không đi cùng nhau.

“Có lẽ cô ấy ra bãi biển?”, Lindsay đánh bạo nói, vô vọng ém lại mái tóc rối bù. “Lần cuối các cậu gặp cô ấy là khi nào?”, Zach hỏi.

Dylan và Lindsay nhìn nhau vẻ hối lỗi.

“Mà thôi, không sao”. Họ làm gì với nhau trong suốt ba tiếng đồng hồ qua chẳng liên quan quái gì đến anh. Rõ ràng họ cũng không phải bảo mẫu của Kaitlin. “Cô ấy không đi đâu xa được”, Dylan nói, “Bọn mình đang ở trên đảo mà”.

Zach đồng tình. Có nhiều nơi trên đảo mà cô có thể đến, ngoại trừ khả năng trốn đi trên một chiếc trực thăng hay thuyền buồm. Chắc chắn cô ấy không làm những việc như thế.

Nhưng cũng có khả năng cô ấy bị nanh xuống vách đá.

Anh lập tức gạt suy nghĩ đó đi. Kaitlin không phải đồ ngốc. Zach chắc cô vẫn ổn. Anh nhìn những hạt mưa dội mạnh vào ô cửa tối sẫm. Có lẽ trong thời tiết thế này cô ấy chẳng dại gì ở ngoài trời. Có khi cô ấy đã trở lại lâu đài rồi. Anh có thể gọi điện...

Chờ đã nào.

“Cô có số di động của cô ấy”, anh quanh sang Lindsay.

“Đúng rồi”. Lindsay thọc tay vào túi. Rồi cô nhìn quanh, bối rối.

Vài giây sau, Dylan quay lại, “Để anh ra khu hồ bơi”.

Zach lắc đầu chán chường. Anh không muốn nhìn cận cảnh chỗ vui vầy của bọn họ. Anh rút điện thoại của mình ra, “Chỉ cần đọc cho tôi số của cô ấy thôi”. Lindsay đọc vội vàng những con số, Zach bấm nút rồi nhấn phím gọi. Điện thoại đổ chuông vài lượt trước khi Kaitlin bắt máy, “A lô!”. Giọng cô run rẩy, tiếng gió rít qua loa điện thoại.

Cô vẫn ở ngoài kia, giữa cơn bão.

“Em ổn chứ?”, anh thấy mình đang hét lên, bèn tự nhủ không được lo lắng nhiều. “Zach?”

“Em đang ở đâu?”

“Ồ...”

“Kaitlin?”. Phải biết được chuyện gì xảy ra, anh mới bớt căng thẳng được. “Em nghĩ em đã xuống khỏi nghĩa trang được nửa chặng đường rồi”, cô nói. “Em lái xe trong thời tiết này à?” cô ấy bị làm sao thế nhỉ?

“Không phải lái xe, em đang đi bộ”.

“Gì cơ?”, anh không thể không sốc trước những lời vừa nghe được. “Em nghĩ chắc do nguồn điện của xe bị hỏng”, cô giải thích.

Ok. Như thế có lý hơn, “Em ổn chứ?”

“Chắc là ổn. Em nghĩ thế. Em cảm thấy thế”.

Zach lập tức lao ra gara, “Anh lên đó ngay đây”.

Dylan và Lindsay theo anh sát gót.

“Cảm ơn anh”, Kaitlin nói, giọng cô nhẹ nhõm hẳn.

“Em đang làm cái quái gì trên đó”, anh không thể kìm được câu hỏi.

“Cô ấy đang ở đâu?”, Lindsay dò hỏi, nhưng Zach phớt lờ cô, chỉ tập trung nói chuyện với Kaitlin.

“Bó hoa hồng”, Kaitlin nói, thở không ra hơi, “Dì Ginny muốn em lên đặt hoa hồng trên mộ bà Sadie”.

“Em chắc là không bị thương chứ?”. Chỉ số adrenaline của anh tăng vọt lên, nhịp tim hồi hả trong khi anh sải bước.

Tiếng gió xé dữ dội qua điện thoại.

“Kaitlin?”

“Chỉ xây xước tí chút thôi”.

Tim Zach chùng xuống.

“Em bị vấp nanh”, cô kể tiếp, “Người ướt hết cả, chỗ này tối quá. Em không nhìn thấy đường, chân em lại đau quá”.

Zach bấm nút mở cửa gara trong khi Dylan giật mạnh tầm phủ xe gôn. “Anh muốn em ngừng lại, đừng đi tiếp nữa”, Zach chỉ dẫn, “Cho dù đang ở đâu thì em cứ đứng yên đó đợi anh nhé. Ở đó em có nhìn thấy gì không?”

“Em thấy cây”. Hình như có âm điệu tiếng cười trong giọng cô?

“Chỗ này nhiều bùn lắm”.

“Tốt rồi”. Như thế có nghĩa cô đã vượt qua nửa chặng đường, “Em có muốn anh giữ máy suốt không?”, anh hỏi trong khi lẳng người vào xe.

“Em phải tiết kiệm pin thôi”.

“Đúng đấy. Chờ anh mười phút nhé”.

“Em sẽ đứng đấy đợi”.

Zach tắt máy, khởi động xe.

“Cô ấy ở đâu?”, Lindsay hỏi lại.

“Kaitlin ở nghĩa trang. Nguồn điện xe bị hỏng. Cô ấy đi bộ về”.

Lindsay hỏi thêm gì đó, nhưng Zach đã phóng ra khỏi gara, lao vút qua khu vực sân dành cho máy bay trực thăng, thẳng tiến lên núi. Bùn trơn trượt trên đường, mưa đập vào từ bốn phía.

Anh biết anh không nên lo lắng. cô vẫn ổn. Có thể cô bị ướt, bị lạnh, nhưng chắc chắn họ sẽ sớm giải quyết gọn gẽ thôi. Nhưng anh cảm thấy sẽ tốt hơn nhiều nếu cô an toàn trong vòng...

Anh buộc mình ngừng lại.

Trong vòng tay anh ư?

Câu này có nghĩa là gì chứ?

An toàn trong nhà mới là điều anh muốn nói. Tất nhiên là như thế. Anh muốn cô ấm áp, khô ráo cũng giống như việc anh mong muốn bất kỳ ai cũng được ở trong nhà, ấm áp, khô ráo trong tiết trời mưa gió bão bùng như thế.

Mười phút dài dằng dặc trôi qua, đèn pha xe của anh mới rọi tới chỗ cô. Người cô ướt đẫm, đôi chân cô run rẩy trong bùn, mái tóc đầy nước, chiếc áo kiểu màu trắng dính sát vào người.

Khi chiếc xe phanh kít lại, anh thấy cô đang run lẩy bẩy. Anh ước gì mình đã nghĩ đến việc mang theo chiếc chăn để ủ cho cô trên đường về nhà.

Trước khi anh kịp nhảy ra ngoài để giúp cô, cô đã thận trọng trèo vào xe. Anh liền cởi phăng áo của mình chòng quanh đôi vai ướt đầm của cô, rồi tỉ mỉ cài khuy. “Cảm ơn anh” cô nói qua hơi thở, ngồi xuống cạnh Zach, choàng tay ôm quanh người.

Anh lấy chiếc đèn pin từ hộc để đồ sau ghế, soi lên đôi chân trần của cô, “Em bị thương ở đâu?”, anh kỹ lưỡng xem xét từ trên xuống dưới.

Cô xoay mắt cá chân, anh nhìn thấy một vết cắt ở mặt trong bắp chân, máu cô chảy hòa với bùn và nước mưa.

“Không nặng lắm đâu”, cô cố tỏ ra can đảm.

Zach vẫn chăm chăm nhìn vết thương, biết chắc cô đang đau lắm. Họ càng về nhà sớm để lau rửa vết thương cho sạch thì càng tốt.

Anh bỏ đèn pin xuống, khởi động xe rồi quàng tay qua vai kéo Kaitlin lại sát mình để sưởi ấm cho cô.

“Chuyện gì xảy ra thế?”, anh hỏi khi cả hai đang bon bon trên đường xuống dốc.

“Dì Ginny muốn đặt hoa hồng lên mộ bà Sadie. Nhưng dì đã mệt đứt hơi sau cả buổi dạo trong vườn”. Kaitlin ngừng một lúc, “Quang cảnh ở nghĩa trang đẹp thật đấy”.

“Anh cũng đoán thế”. Cho dù vẻ đẹp của nghĩa trang là điều cuối cùng Zach quan tâm lúc này.

Dẫu sao Kaitlin cũng đã an toàn. Cô đang rét run và cần được băng bó. Nhưng giờ cô đã có anh bên cạnh và cô vẫn ổn. Zach vô thức siết chặt vai cô.

“Em làm ướt áo anh rồi”, cô thì thầm.

“Đừng lo chuyện đó”.

“Em thấy mình ngốc quá”.

“Em không ngốc đâu. Giúp dì Ginny là việc nên làm mà”. Thực sự là thế. Cô đã rất tốt bụng ngược đường lên nghĩa trang đặt hoa hộ dì Ginny.

“Chiếc xe vẫn còn ở trên đó”, giọng cô đầy lo lắng, “Máy không nổ. Không biết em có làm hỏng nó không?”

“Tuổi thọ pin của những thứ đồ như thế thường không dài lắm”.

Cô run rẩy, “Mình ngược lên đó mang xe xuống có khó lắm không?”

“Không khó lắm”, Zach trấn an cô, “Nhưng phải đợi cho ngừng mưa đã”.

Lúc này mưa nặng hạt hơn, chớp giật sấm rền liên tiếp. Chiếc xe xóc nảy lên những quãng đường đá dăm, ánh sáng đèn pha hầu như chìm hẳn trong bóng tối mịt mù.

“Cảm ơn anh đã cứu em”, cô nói.

Có gì đó thất lại trong ngực Zach, nhưng anh phớt lờ cảm giác. Cô là khách của anh. Trên đảo thực sự có những mối nguy. Chẳng hạn như vách đá. Anh thấy nhẹ nhõm vì cô được an toàn. Điều này quá đối tự nhiên.

“Có gì đâu”, anh bảo cô.

“Em đã bắt đầu thấy sợ”, cô thú nhận. “Em sợ gì?”

“Em đang ở trên hòn đảo bí ẩn của những người cướp biển, giữa nghĩa trang, trong bóng tối, dưới trời giông bão”. Giọng cô trở nên gấp gáp, “Tất cả góp lại chẳng khác gì cảnh trong phim kinh dị”.

Zach không thể kìm được nụ cười trước câu đùa của cô, “Nếu như thế, anh đoán chắc anh vừa giải cứu cho em”. Anh kéo cô sát vào người mình hơn, tận dụng tâm trạng vui vẻ của cô, “Vậy là em nợ anh nhé. Có thể em sẽ thành nô lệ suốt đời của anh?”

“Ha!”, cô hất đầu vào vai anh, rằng cô va lập cập khi nói, “Cứ thử mà xem, ngài Harper. Trước hết ngài sẽ ra lệnh cho em ngừng đe dọa ngài. Rồi ngài sẽ buộc em ký giấy ly hôn. Rồi ngài sa thải em và đá phăng em khỏi cuộc đời ngài”.

Zach không trả lời. Đó không phải là điểm kết trong chuỗi suy nghĩ trong đầu anh.

8. Chương 8

Giữa phòng tắm kèm phòng dành cho Kaitlin ở lâu đài có một chiếc bồn tắm đặt sát sàn cùng những ngọn nến hương huệ tự chế đều từ thế kỷ mười chín. Trong khi hệ thống bình nóng lạnh dùng xả lạnh cùng chiếc rèm vải bông dày hoàn toàn là hàng của thế kỷ hai mốt.

Cuối cùng người cô cũng đã ấm trở lại.

Zach đã xốc Kaitlin về thẳng phòng cô ở lâu đài, ai đó đã để sẵn chiếc khay quả và bánh nướng. Anh gọi cho Dylan thông báo tình hình trong khi chân vẫn bước. Cô chỉ kịp nuốt tạm nửa cái bánh cùng vài quả nho trước khi lao vào bồn tắm, lúc đó Zach biến mất dạng vào căn phòng nào đó trong tòa lâu đài rộng lớn.

Giờ thì tầng hai đã chìm trong vắng lặng. hình như có ai đó trong đám người làm đã vào phòng cô trong khi cô tắm, bởi vì giường chiếu đã sẵn sàng, chiếc áo ngủ của cô xếp gọn gàng một bên, rèm cửa dày lỏng lắt được kéo lại, che đi ô cửa sổ. Kaitlin đoán họ nghĩ cô sẽ ngủ, nhưng cơn tò mò đã chiến thắng sự mệt mỏi trong cô.

Ngay lần đầu dạo quanh tòa lâu đài, cô đã khám phá được rằng phòng tranh của gia đình này chạy dài giữa các phòng dành cho khách và cầu thang chính của tầng hai. Ban sáng cô đã liếc qua những bức tranh treo trên đó. Nhưng giờ khi đã đọc những dòng chữ khắc trên bia mộ gia đình, cô không thể nén được ước muốn ghép từng khuôn mặt với từng cái tên của tổ tiên Zach.

Cô khẽ khàng mở cửa phòng ngủ, nhón gót vào căn phòng chữ nhật có trần cao. Không có ai xung quanh, cô bèn buộc lại dây lưng của chiếc áo choàng dày màu trắng, nhón chân bước trên tấm thảm trang trí đầy hoa văn.

Ngọn chúc đài chiếu ánh sáng rực rỡ, treo lơ lửng trên trần đá vòm cung ở chiều nghỉ dọc phòng tranh. Những ngọn đèn nhỏ hơn soi sáng những bức chân dung, bắt đầu từ Lyndall Harper ở đầu phòng. Có lẽ ngài quăng chừng bốn mươi lăm, cán kiếm chạm khảm đồ quý nằm gọn trong tay ngài, mũi kiếm chống thẳng xuống sàn. Cô không thể không băn khoăn tự nhủ, không biết cây kiếm đó đã từng chứng kiến bao nhiêu trận chiến. Phải chăng ngài đã dùng nó để đánh bại đối thủ, có thể còn giết thêm những người vô tội trước khi cướp đi của cải và tàu thuyền của họ? Tất nhiên là thế.

Lyndall là một tay cướp biển.

Cô trở lại ngắm khuôn mặt ngài, hoảng hốt khi nhận ra Zach giống ngài biết chừng nào. Nhiều hơn một vài tuổi, nặng hơn một vài cân, thêm một ít sứt sẹo của danh tiếng ngài. Điểm tương đồng của huyết quản gia tộc chính là sức mạnh, sức mạnh đến đáng sợ.

Cô thôi ngắm bức tranh mà bắt đầu bước dọc tường, đếm ngược các thế hệ cho đến bức chân dung cha Zach ở đầu kia căn phòng. Cô đoán Zach chưa chịu cho tranh về mình lên đây. Có thể anh không kiên nhẫn ngồi lâu để người ta vẽ ảnh.

Cô mỉm cười trước ý nghĩ này.

Cô đếm ngược tận mười hai thế hệ giữa Lyndall và Zach. Tất cả những bức ảnh trên bức tường đó đều treo trên mảng tường đối diện.

Cô bước lùi lại, quan sát kỹ bức tranh Lyndall thêm một lần nữa. Trong bức vẽ, cầu thang chính trong hậu trường lớn nằm ngay sau lưng ngài, thế nên chắc chắn ngài là người cho xây dựng tòa lâu đài này. Thật lạ

lòng khi đứng trong cùng căn phòng, ngắm nhìn chính căn phòng đó gần ba trăm năm trước. Cô lạnh người trước ý nghĩ mơ hồ rằng ngài cướp biển Lyndall đang rảo bước trên cùng tầng lầu.

“Em đang sợ phải không?”, giọng zach vọng lại, tiếng bước chân anh mất hút trên mặt thảm sàn.

Không hiểu sao, giọng nói của anh không làm cô giật mình.

“Ngài ấy trông giống anh quá”. Cô ngoái đầu, hết nhìn Zach lại nhìn bức chân dung.

“Em muốn xem thứ lạ lùng hơn thế này không?”, Zach hất đầu ra hiệu rồi sải bước về phía bức tường treo tranh các quý bà.

Kaitlin bước theo anh trong căn phòng.

“Emma Cinder”. Anh gạt gù trước một bức tranh, “Bà chính là vợ của cụ Lyndall”.

Người phụ nữ ngồi nghiêm nghị, thẳng đơ bên cạnh chiếc bàn gỗ nhiều vết lồi lõm, mái tóc đỏ tết bím quấn quanh đầu như mũ miện. Bà đang ngồi thêu, trên người khoác chiếc áo choàng xanh bên ngoài chiếc áo ngắn màu rượu vang với đường ren ôm gọn lấy bầu ngực. Đôi môi đỏ thắm của bà hơi trễ ra trên chiếc cằm thanh nhả. Má bà ửng hồng. Đôi mắt xanh lá sâu thẳm được che rợp bởi hàng mi đen dày.

“Wow!” Kaitlin thốt lên, “Chắc chắn anh sẽ không nghĩ đây là bà cụ mười đời của mình khi ngắm bức tranh này”.

Zach cười nhẹ, “Em nhìn kỹ hơn đi”.

Kaitlin liếc nhìn về phía anh, “Em nên nhìn kỹ hơn phần nào?”

“Mái tóc nâu đỏ, đôi mắt xanh lá, đôi môi cong đầy đặn cùng đường cong của cằm”.

Kaitlin ngược nhìn Zach bối rối.

Anh giơ tay nhẹ vuốt mái tóc ẩm ướt của cô, “Trông cụ rất giống em”. “Không phải”. nhưng ánh mắt Kaitlin lập tức quay trở lại bức tranh, chăm chú hơn. “Chắc chắn mà”.

“Thôi được rồi, có lẽ cũng hơi hơi”, cô thừa nhận. Đôi mắt của cụ và Kaitlin hao hao nhau, màu tóc cũng khá giống. Nhưng có lẽ hàng ngàn phụ nữ New York cũng có đôi mắt màu xanh lá và mái tóc màu nâu đỏ.

“Phải nói là rất giống”, Zach sửa lại.

“Quê cụ bà anh ở đâu?”. Cơn tò mò của Kaitlin lúc này còn mạnh hơn gấp bội lúc ở nghĩa trang. Điều gì có thể đưa Emma đến khu đảo Serenity này để kết hôn cùng Lyndall?

“Cụ ở London”, Zach đáp, “Theo như anh nghe kể thì cụ làm nghề thợ may. Con gái một chủ quán trọ”.

“Và cụ chịu lấy một anh chàng cướp biển?”, Kaitlin phải công nhận Lyndall là chàng hải tặc hết sức đẹp trai. Nhưng như thế vẫn...

“Cụ ông đã bắt cóc bà”.

“Không thể nào”.

Zach ghé sát tai Kaitlin, hạ thấp giọng ra chiều bí ẩn, “Ném cụ bà lên tàu, và anh đoán là, tiêu khiển theo cách riêng của ông trên hải trình vượt Đại Tây Dương”.

Kaitlin nhón bước chạm vào bức tranh, “Rồi hai người lấy nhau?”

“Rồi họ lấy nhau”.

“Anh có nghĩ cụ bà hạnh phúc ở đây không? Với chồng của bà ấy?” cũng chẳng hiểu sao Kaitlin coi việc Emma được hạnh phúc là điều tối quan trọng.

“Cũng khó mà nói được. Anh đã được đọc một vài bức thư cụ bà nhận được từ gia đình bên Anh. Họ kể rất nhiều chuyện nhưng không hề đề cập đến việc sang đây giải cứu cụ bà. Thế nên anh đoán chắc là cụ bà sống ổn”.

“Thật là buồn”, Kaitlin nói.

“Cụ ông đã xây cho bà một tòa lâu đài. Họ có bốn mặt con. Em nhìn đây này”. Zach từ tốn nắm lấy vai Kaitlin, xoay người cô hướng về bức tường treo tranh vẽ các quý ông.

Cô thích cảm giác Zach chạm vào cô. Có điều gì đó an ủi cô khi bàn tay vững chãi của anh giữ lấy đôi vai cô. Anh đã choàng tay quanh người cô trên suốt chặng đường từ nghĩa trang trở về, cơ thể anh mang lại hơi ấm giữa gió mưa cuồng nộ. Và cả cảm giác chở che nữa.

“Con trai cả Nelson”, Zach nói, một tay khoát nhẹ về phía bức chân dung, tay kia vẫn đặt nhẹ nhàng trên vai cô.

“Còn những người con khác của họ đâu?”

“Bà Sadie bày chân dung họ rải rác ở các phòng khác. Hai người con trai khác của họ mất khi còn nhỏ, còn một cô con gái thì quay trở về tu viện ở London”. “Em đã nhìn thấy mộ bia của những người con trai của họ”, Kaitlin gật gù, “Harold và William thì phải?”

“Trí nhớ em siêu đấy”. Zach vén những sợi tóc ẩm ướt khỏi gương mặt cô, chẳng hiểu sao cô sức nhớ mình đang mặc đồ gì.

Cô gần như ở trần trong chiếc áo choàng trắng mỏng manh, làn da cô ẩm nóng, càng lúc càng ẩm hơn. Cô nhận thấy ve áo hơi mở, ánh mắt Zach cũng dần bị thu hút về phía đó.

Khoảng lặng giữa hai người như tích điện thêm cho không gian.

Cô biết cô nên kéo kín áo choàng lại, nhưng đôi bàn tay cô vẫn bất động dọc thân người.

Zach hơi nghiêng người về phía cô.

Bàn tay Zach chậm rãi di chuyển từ vai lên cổ cô, đầu ngón tay cọ trên làn da nhạy cảm của cô.

“Đôi khi anh nghĩ bọn họ đạt được điều mình cần thật dễ dàng”. Giọng Zach mang âm điệu trầm trầm mạnh mẽ.

“Ai cơ?”, cô cố tìm lại hơi thở. Nhưng từng sợi tơ chú ý trong cô đều quá đối mỏng manh dưới bàn tay anh.

Bàn tay kia của anh tiến lại gần ve áo cô, “Những anh cướp biển”, anh đáp, “Bọn họ cướp đoạt trước, rồi mới hỏi han người khác”.

Anh giật mạnh chiếc áo choàng, kéo cô áp sát người, đôi môi anh ập vào môi cô. Ấm áp, vững vàng, hé mở và đầy kiên quyết.

Cô chao đảo trước động tác lấn át, nhưng vòng tay anh choàng quanh eo cô, giữ cô đứng vững trong khi nụ hôn không ngừng khám phá.

Anh giật luôn đai thắt chiếc áo choàng, cởi nơ gút làm áo bật mở. Bàn tay anh tự do trượt vào bên trong, quần lấy vòng eo cô, kéo đôi bầu vú trần của cô áp sát lần vải áo sơ mi của anh.

Đôi tay cô mất tích trong ống tay áo thùng thình, bối rối không biết nên làm gì. Nhưng cô đã thì thầm gọi tên anh, đôi môi cô hé mở, chờ đón lưỡi anh lấn sâu hơn nữa.

Cánh tay dài của anh ôm trọn người cô, ngón tay cái ve vuốt vùng da mềm mại dưới bầu vú. Nhũ hoa cô vươn cao, cảm giác râm ran lướt dọc da thịt. Đùi cô thoải mái, trễ nải mở hờ, anh dễ dàng len vào giữa, chất vải denim của quần anh làm dậy lên những đợt sóng choán ngập thân thể cô.

Zach khéo léo tránh khỏi bức chân dung trong khi đẩy cô áp sát bức tường đá trơn nhẵn. Tay anh ôm trọn bầu vú cô. Môi anh lần tìm tai cô, cổ cô, bờ vai cô khi một tay anh cởi chiếc áo choàng cô đang mặc. Chiếc áo tụt xuống dưới chân cô, lúc này cô hoàn toàn ở trần.

Anh hơi lùi người trong thoáng chốc, ngắm nghía uống từng giọt hình ảnh thân thể cô.

“Em đẹp quá!” anh hỗn hển, môi trở lại tìm môi cô, tay vuốt nhẹ sống lưng cô, xuống hông rồi mặt sau đùi cô. Rồi trở ngược lên eo, lên bụng, lên đôi gò bồng đảo của cô. Cô thở gấp khi anh lần ngón tay dọc đầu nhũ hoa, cảm giác vừa đau đớn vừa đắm khát khao.

Đôi bàn tay anh lần đầu đôi tay cô, đan những ngón tay anh cùng cô rồi nâng lê ghim chặt trên tường trong khi môi anh khám phá cơ thể cô. Zach áp những nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt trên môi cô, cổ cô, ngực cô, khiến cho đôi nhũ hoa của cô run rẩy, và đôi chân cô như nhũn ra.

Cô rên rỉ gọi tên Zach đầy khẩn cầu.

Anh trở lại với môi cô, đôi tay mãi miết bên dưới, ôm phủ bầu vú cô, ngón cái vuốt đôi nhũ hoa ẩm ướt.

Cô luồn tay vào tóc anh, kéo sát đầu anh về phía mình, hôn mê đắm, tâm trí trống rỗng chỉ còn những cái động chạm hay dư vị của anh. Một tay anh lần xuống thấp hơn, xoa xoa bụng cô, đùa nghịch chọc lát rồi trượt hẳn xuống.

Cô choàng tay ôm lấy anh, đẩy người áp sát anh, cố giữ cho đôi chân đã mất hết cảm giác, giấu mặt vào vùng cổ anh, nếm vị mặn trên làn da anh.

Ngón tay anh dò thám bên trong cô, trí óc cô như bị luồng sét đập trúng. Cô thét gọi tên anh, một niềm thôi thúc lẫn át. Cô dò dẫm với chiếc cúc quần của Zach, kéo khóa.

Anh nâng cô lên, xoải rộng chân cô, áp cô vào bức tường mát lạnh.

Một chút tỉnh táo còn lưu lại.

“Có áo mưa không anh?”, cô thì thầm. “Có rồi”.

Một tay anh đỡ cô, tay kia nâng cằm cô. Anh hôn cô đắm đuối, cơ thể anh và cô áp sát vào nhau, tâm trí cô bồng bồng không chống đỡ nổi cơn khát thêm. “Lúc này đi”, cô rên rỉ.

Trong thoáng chốc Zach đã vào trong cô, cảm giác ấm nóng từ anh truyền sang làm cơ thể cô như tan chảy, không khí sôi sục thoát khỏi phổi cô.

Tay cô nắm lại, đầu ngón chân cô cong lên trong khi toàn cơ thể cô tuân theo những nhịp hồi hã của anh. Đầu cô ngửa về sau, trần nhà cao vợi như đang xoay vòng trên đầu cô. Ánh chớp lóe sáng ô cửa sổ cao cao, trong khi sấm ầm ầm vang vọng qua những bức tường đá của lâu đài.

Cô cong người đón anh, cố không áp gần hơn nữa. Hơi thở của cô dồn dập, những nhịp đập rộn rã đầy say tâm khảm lan tỏa khắp cơ thể cô.

Cô lại gào lên tên Zach, anh đáp lời bằng tiếng thầm thì trong yết hầu. Rồi cơn bão, tòa lâu đài cùng cơ thể cả hai hòa huyễn thành một.

Khi đất trời yên tĩnh trở lại, Kaitlin dần dần nhận thức những gì cả hai vừa trải qua.

Quá tệ khi cô và anh làm tình cùng nhau. Cả hai lại chẳng phải đang ở trong căn phòng riêng an toàn nào đó. Cô đang trần truồng, giữa căn phòng không khóa trong lâu đài, nơi có năm người khác đang sống và làm việc. Bất cứ ai trong số đó cũng có thể lên đây vào bất cứ lúc nào.

Cô rên lên khe khẽ.

“Em không sao chứ?”, Zach thì thào, anh nhìn vào khoảng trống giữa cả hai rồi liếc quanh.

“Lỡ có ai đó nhìn thấy bọn mình”, cô nói nhỏ.

Anh ôm chặt cô hơn, “Sẽ không ai làm thế”.

“Không phải cố tình”.

“Những người ở đây đều rất kín tiếng”

“Ừm, có lẽ như thế thật”. “Em hiểu được là tốt rồi”. Cô không tìm được, lén nhìn về phía cầu thang, “Em hoàn toàn trần trụi”.

Zach lặng lẽ cười thầm, “Vậy thì chúng mình chỉ việc xuống nước, xóa bỏ cam kết, tuyên bố về cuộc hôn nhân thôi. Em vẫn lo ai đó nhìn thấy chúng mình à?”

“Ừm”, cô hạ giọng thừa nhận. Cô còn không có thời gian nghĩ về khía cạnh tân hôn. Có lẽ phần nhiều bởi cả hai không thể kiềm chế những nhục cảm ngu ngốc.

“Em thật thú vị”, anh bảo cô.

“Nghe giọng anh như ban ơn vậy”.

“Thật không đấy?”, giọng anh hạ xuống dịu dàng, đôi môi anh lại kiếm tìm môi cô, “Bởi vì ban ơn là điều cuối cùng anh muốn nghĩ đến trong lúc này”.

Nụ hôn của anh kéo dài, sâu lắng và đầy mê đắm. Khi anh ngừng lại, cảm giác khao khát đã sống dậy trên từng tế bào trên cơ thể cô. Cô muốn anh. Bây giờ vẫn thế.

“Mình làm lại nhé?”, anh hỏi, cắn nhẹ vào tai cô, bàn tay anh trượt dọc về phía ngực cô.

“Không phải ở đây”. Cô không muốn lại chơi trò mạo hiểm.

“Tùy em”. Anh nhẹ nhàng tách khỏi cô, đóng cúc quần rồi nâng cô trong vòng tay, bước đến cầu thang tiến về phòng ngủ của anh.

“Áo choàng của em”, cô khẳng khái.

“Em sẽ không cần đến nó đâu”.

Zach ôm gọn tấm thân trần của Kaitlin, hít hà mùi hương dừa từ mái tóc cô, khám phá làn da mềm mịn của cô dưới đầu ngón tay anh. Chiếc chăn phủ ngang nửa người họ, chăn lệch khỏi chiếc giường cỡ lớn.

“Nơi này tuyệt vời quá”, cô thở sâu, một tay ôm lấy cột giường chạm khảm, mắt ngược nhìn những đường trang trí lượn sóng trên trần phòng cao ngất. “Thế này mới là tuyệt vời”, anh chỉnh lại lời cô, tay lướt trên chiếc bụng phẳng cùng đường cong bên hông cô.

Trên giường anh, trông cô thật lộng lẫy, mái tóc màu nâu đỏ óng ả xoa trên mặt gối, làn da trắng ngà sáng bên chiếc chăn lụa ánh vàng.

“Em chưa từng nghĩ người ta có thể sống như thế này”. Cô nắm lấy bàn tay anh đang thơ thẩn bên đùi cô, hôn nhẹ lên lòng bàn tay.

“Anh cũng phải mất một thời gian mới hiểu được nhiều người không có cuộc sống giống mình”, Zach thừa nhận.

Cô thả tay anh ra, chống khuỷu tay đứng dậy, “Có khi nào vì thế mà anh trở nên hư đốn không nhỉ?”

“Anh không nghĩ đấy là hư đốn”, anh chẳng thể dứt khỏi cô, thế nên bàn tay anh vuốt nhẹ đường cong bên hông, trượt xuống cặp đùi thon và làn da mịn bên dưới đầu gối cô, “Hình như năm lên năm tuổi anh đã nhận biết được không phải ai cũng có lâu đài”.

Đôi mắt Kaitlin mơ màng, cô trở nên lặng lẽ.

Zach muốn đánh thức cô, nhưng anh buộc mình im lặng.

Cuối cùng cô nói, giọng nhỏ xiu, “Hình như lúc lên năm em bắt đầu nhận ra đa số mọi người đều có cha mẹ”.

Lời nói của cô khiến Zach bàng hoàng sửng sốt, bàn tay anh khựng lại giữa hành trình thăm dò khám phá, “Em lớn lên mà không có cha mẹ ở bên sao?” Cô gật đầu, thu người lại, cái chớp mắt chậm rãi giấu đi những cảm xúc dâng đầy trong mắt cô.

“Vì sao lại thế?”, anh vừa hỏi vừa quan sát cô kỹ hơn.

“Mẹ mất khi em mới chào đời. Em đã tìm kiếm nhiều nhưng chẳng thể tìm ra bất cứ người họ hàng nào của mẹ em”.

“Katie”, anh thở dài, không biết nên nói tiếp ra sao, trái tim anh tức thì xúc động trước cô.

Cô chưa từng nhắc đến gia đình cô. Vậy nên anh chỉ đơn giản nghĩ cô và họ không mấy gắn bó. Anh nghĩ có lẽ họ sống ở vùng khác, chẳng hạn như Chicago, hoặc California.

“Mẹ em cũng không biết, hoặc bà không muốn tiết lộ ai là cha của em”. Kaitlin khum tay trong không khí, “Vô danh tính. Đó là tất cả những gì được ghi trên giấy khai sinh của em. Bố vô danh tính”.

Bàn tay Zach nắm lại run run khi ngừng lại bên hông cô.

“Anh chưa từng nghĩ đến tình huống này”, anh nói. Dù anh biết lời nói của mình quá vô nghĩa. Tất nhiên anh chẳng thể nào biết được. Thế nhưng, anh cũng chưa từng hỏi cô. Bởi vì anh không muốn tìm hiểu bất cứ chi tiết nào trong cuộc sống riêng tư của cô. Anh chỉ đơn thuần muốn chấm dứt giao ước giữa hai bên và tổng khứ cô càng nhanh càng tốt.

Giờ đây anh cảm thấy mình mới thật đáng khinh biết bao.

“Em từng tự hỏi mẹ mình là ai”, Kaitlin thì thầm rất khẽ, như đang nói với chính mình, “Một nàng công chúa chạy trốn. Một trẻ mồ côi. Cũng có thể là một ả điếm”. giọng cô trở nên mạnh bạo hơn, điểm thêm chút âm điệu tự trào từ đáy lòng, “Có lẽ em được thành hình nhờ một ả điếm với anh khách làng chơi nào đó. Anh hiểu như thế có nghĩ là gì không?”

Zach vén lọn tóc cô buông xõa trước trán, “Anh hiểu như thế có nghĩ em sở hữu một trí tưởng tượng vô cùng phong phú”.

“Đó có thể là sự thật”, Kaitlin lì lợm.

“Anh hiểu”. Ý nghĩ đó có lẽ không khiến cô tuyệt vọng, thế nên những ngón tay của Zach trở lại chặng hành trình trên bụng cô, “Cứ cho anh là anh cướp biển, và em thành hình nhờ những phút vui thú xác thịt đơn thuần”. Anh cà các khớp ngón tay mình lên lớp da bên dưới bầu vú cô, “Em biết sao không. Điều này khiến anh được an ủi”.

Cô túm lấy chiếc gối, vờ ném sượt qua đầu anh, “Thứ gì với anh mà chẳng đáng an ủi”.

“Chỉ khi có liên quan đến em thôi”. Anh hất văng chiếc gối sang bên, hiểu rằng những lời mình vừa thốt ra là hoàn toàn chân thật. Anh nhồm người tới, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, “Em có được ai nhận nuôi không?”

Cô lặng im một lúc lâu, đôi mắt xanh lá xam của cô làm dội lên hàng trăm dư ảnh cô đơn trong tâm trí anh. Anh tiếc vì đã hỏi, nhưng lời đã nói ra làm sao rút lại được.

“Các ngôi nhà tình thương”, cuối cùng cô nói với anh.

Những từ ngữ giản đơn vậy thôi cũng đủ chất lên ngực anh hàng tấn hối tiếc. Anh thoáng nhớ lại những món đồ gia bảo anh từng khoe với cô. Cả lịch sử gia đình. Những bức chân dung, nghĩa trang dòng họ.

“Anh rất tiếc”, anh thì thầm cùng cô, “Anh không thể tin mình đã quẳng cả tòa lâu đài này vào em”.

“Anh đâu có biết trước”, cô nhắc lại.

“Ước gì anh biết”.

“Thôi được, em ước em từng lớn lên trong một tòa lâu đài”. Cô đã lấy lại tinh thần, lời lẽ can đảm của cô khiến anh ngạc nhiên và vô cùng ấn tượng, “Nhưng cuộc đời đâu cứ muốn là được”, cô kết luận.

“Chúng mình còn có nhiều thời gian và mọi thứ khác”, anh trêu cô, cố làm cho bầu không khí nhẹ nhàng hơn.

“Sao anh không xuất hiện và tìm ra em sớm hơn nhỉ?”

Zach điềm đạm nói, giọng hoàn toàn nghiêm túc, “Anh ước gì mình đã làm thế”. Nụ cười của cô từ từ tắt dần, nhưng không biến chuyển thành nét buồn.

Nỗi thôi thúc lớn dần, anh nhướn người hôn cô, nhẹ nhàng kéo cô vào vòng tay mình, cảm giác muốn che chở và nhục cảm dâng lên đồng thời, “Lúc đó cuộc sống của em có tệ lắm không?”, anh đánh cược vận may cất lên tiến nói.

“Hoàn toàn cô độc”, cô thì thầm thì từ bên hõm cổ Zach, rồi cô bật cười quay đi, “Em không thể tin được em lại kể chuyện này cho anh... anh chứ không phải bất cứ ai khác”.

“Anh thì sao chứ?”, anh không thể nén được cảm giác tổn thương.

“Anh là người đã hủy hoại cuộc đời em”. “Hả?”

Cô liếc nhìn quanh phòng anh, dang tay thật rộng, “Không hiểu chúng mình đang làm chuyện quái quỷ gì thế này?”

“Chúng mình kết hôn rồi”, Zach đáp.

“Do Elvis cả”. Đột nhiên cô trèo khỏi giường.

Anh không muốn để cô đi, không thể để cô rời xa.

“Áo choàng em đâu?”, cô hỏi.

“Dưới lầu”.

Cô buông tiếng chữ thề.

“Em không cần phải đi đâu cả”, anh nói thẳng. Kaitlin có thể ở đây, ngủ lại đây, nằm ở đây trong vòng tay anh suốt cả đêm dài.

Cô quay sang nhìn anh, vẫn trần truồng, vẫn đẹp rạng rỡ, vẫn là người đặc biệt nhất anh từng gặp trong đời.

“Chuyện này hoàn toàn chỉ là nhầm lẫn”, giọng cô do dự khi nói với anh. Zach trèo xuống mạn giường đối diện cô, “Có lẽ nó khiến cho mọi thứ phức tạp thêm tí chút”, anh thừa nhận.

“Phức tạp thêm tí chút sao?”

“Không cần phải thay đổi gì cả”.

“Cái gì cũng cần sửa đổi thì có”. Cô chạm phải áo anh, vô tình làm rơi xuống sàn rồi nhặt lên, “Đáng lẽ chúng mình không nên để bản thân hút vào nhau, Zach ạ. Anh cũng biết rồi nhé, như thế không có nghĩa anh có lợi thế hơn em đâu”.

“Gì cơ?”, anh không theo kịp diễn giải của cô.

“Em phải gọi cho Lindsay”. Cô nhìn quanh phòng, “Có lẽ cô ấy đang ở tầng dưới. Và đang tự nhủ không biết em mất tích phương nào”.

“Lindsay không có dưới tầng lầu”, Zach quả quyết.

Kaitlin xỏ chiếc áo phong rộng thùng thình của anh qua đầu, “Làm sao anh biết được?”

Zach bước vòng từ phía chân giường, “Tối nay Lindsay sẽ không về đây đâu”. “Nhưng...”. Kaitlin đứng yên. Sau một giây, dường như cô đã hiểu thấu ánh nhìn đầy ngụ ý của anh, “Thật vậy sao?”

“Thật”.

“Anh có chắc không?”

“Ồ, tất nhiên là chắc chứ”. Zach đã quen biết Dylan cả mấy thế kỷ. Anh đã chứng kiến ánh mắt của Dylan khi nhìn Lindsay. Anh cũng đã thấy cái cách Lindsay ngoái lại.

Kaitlin vẫn còn đầy nghi ngờ, “Cô ấy nói cô ấy sẽ không ngủ với anh ta cho đến khi anh ta chịu thừa nhận mình là cướp biển”.

Zach bật cười khi thoáng nhớ ra một cảnh tức cười, “Anh đoán như thế đủ để lý giải cho mọi chuyện”.

“Lý giải điều gì?”

“Cờ hiệu cướp biển phất phơ trên phòng nghỉ bể bơi”.

Kaitlin nín cười vờ nghiêm mặt, “Trả em mười đô la thắng cược”.

Anh tiến lại gần hơn, liếc nhìn kéo cô trở lại trong vòng tay mình, “Katie, em có thể có mọi thứ em muốn”.

Cô ngược nhìn anh, “Em muốn cải tạo tòa nhà của anh. Theo cách riêng của em”. Rồi cô ngừng lại, nghiêng nghiêng đầu, “Điều này đã được ghi lại cả rồi nhé”. “Anh đoán nếu thêm điều kiện em ngủ với anh để chứng thực thì không hợp lẽ lắm?”

“Trái luật nữa”. “Anh là cướp biển, vậy thì việc quái gì anh phải quan tâm tới luật chứ?” Cô không trả lời Zach, nhưng cô cũng không quay đi. Anh nắm bàn tay lại, để khỏi chạm vào cô, “Ngủ với anh nhé, Katie”. Cô do dự, còn anh nín thở. Mắt cô chớp liên tục, trong khi hàm răng cắn nhẹ môi dưới. Anh ngại ngần, giữa dám và không dám.

Cuối cùng, anh quẳng nỗi do dự theo gió, vươn người ra cởi phăng áo sơ mi rồi kéo thẳng cô về phía anh, bao bọc cô trong vòng tay anh, “Anh không thể để em đi được”.

Có lẽ đến mai. Có lẽ không bao giờ.

“Đây là món bánh ngon nhất tớ từng được ăn”, Lindsay nói với Kaitlin, giọng cô vang vang qua căn bếp nhà Gilby trong khi dì Ginny đổ bột vào chiếc bát kim loại lớn.

“Bà ta dạy ta công thức món bánh đó”, dì Ginny nói, phồng phồng tay vào chiếc tạp dề trắng lung thùng che đi bộ váy chấm bi đỏ trắng. Dì đi đôi giày đế mềm màu đỏ, một dải bươm với những quả sơ ri nhựa đính trên mái tóc bà như chiếc mũ con con.

Kaitlin chắc mẩm dì Ginny nghĩ bây giờ vẫn còn ở quãng năm 1952.

“Cháu phải làm cho lớp mỡ đông lại này”, Ginny thao thao chỉ dẫn, coi hai cô gái trẻ là học viên học hỏi ngón nghề nấu nướng, “Các cháu phải để ý nhiệt độ này, khi xắt nguyên liệu này, khi trộn đồ này. Trước hết chỉ dùng một nửa số đồ thôi. Như thế này này”.

“Dì có ướp lạnh bột không ạ?”, Kaitlin hỏi, hết nhìn tờ công thức món ăn đã ngả màu lại nhìn sang chiếc bát trộn bột, quan sát kỹ đôi tay bà Ginny đang trộn các nguyên liệu với nhau. Cô và Lindsay được giao nhiệm vụ cắt gọt vỏ táo rồi thả vào bát nước đá.

Dì Ginny cười khúc khích, “Đó là bí mật gia truyền, các tiểu thư xinh đẹp ạ”. Bà hạ thấp giọng, mắt đảo vòng quanh như để chắc chắn chỉ có ba dì cháu trong gian bếp rộng rãi của nhà Gilby, “Ta thường giữ lạnh trong hầm rượu”.

Lindsay quay sang cười cùng Kaitlin, Kaitlin phì cười đáp lại, cảm thấy thư thái vô cùng. Trước giờ chưa từng có ai dạy cô làm bánh. Cô có xem qua vài chương trình dạy nấu ăn, đôi khi còn tự tay chế biến những chiếc bánh nướng con con từ bột mua sẵn, nhưng đa phần cô mua bánh Sugar Bob, cô chắc chắn chưa bao giờ được một bà dì già cả tính tình dễ chịu chia sẻ công thức nấu nướng truyền thống trong gia đình.

“Cách hiệu quả nhất để bày đàn ông”, dì Ginny nói, “Là hãy cho anh ta nếm món bánh nướng hảo hạng”.

“Dì đã kết hôn chưa ạ?”, Kaitlin hỏi. Dì Ginny vẫn giữ họ Gilby, nhưng như thế chẳng chứng minh điều gì cả. Mà có vẻ dì mê mẩn với công cuộc chinh phục đàn ông.

“Ta ấy hả?”, giọng dì Ginny đượm vẻ mỉa mai, “Chưa. Và sẽ không bao giờ”. “Nhưng dì làm ra món bánh tuyệt vời nhường này”, Lindsay đùa, “Cháu cứ nghĩ dì chỉ cần vung đũa cũng đã hạ gục được bọn họ rồi”.

“Gọt táo tiếp đi nào”, Ginny nhắc nhở cô, “Cháu biết rồi còn gì, luôn luôn có chuyện gối chăn chen ngang”.

Lindsay bối rối ra mặt, “Nhưng hôm qua dì nói phụ nữ chúng ta không nên...” Ánh nhìn sắc như dao của dì Ginny chia về phía cô, “Cháu không ngủ với thằng cháu ta đấy chứ?”

“Không đâu dì ơi”.

Kaitlin đánh mắt về phía Lindsay đầy hoài nghi.

Lindsay nháy mắt lại ra hiệu.

“Thế mới ngoan chứ”, Ginny lên tiếng, nụ cười trở lại trên môi bà, “Đấy chính là vấn đề của ta đấy. Lúc nào cũng ngủ với bọn họ, nhưng không bao giờ chịu cưới họ”.

“Dì có tình nhân chứ?”. Câu hỏi nhảy bổ khỏi miệng Kaitlin trước khi cô kịp suy nghĩ. Thời dì Ginny còn trẻ, có tình nhân chắc hẳn phải là chuyện kinh thiên động địa lắm.

“Dustin Cartwell đấy”, dì Ginny thở dài, mắt nhìn xa xăm trong khi mở màng thái mi và cho bột giòn vào hỗn hợp bột trong bát, “Và Micheal O’Conner. Phillip Magneson. À, cả cậu chàng nhà Anderson nữa, Charlie”.

“Tiếp đi dì Ginny”, Lindsay háo hức.

“Ta chưa từng gặp được người nào đúng như mong đợi”, dì Ginny vừa nói vừa lắc lắc mái đầu bạc trắng, “Toàn những ngốc và dở hơi. Thả quần lót trên sàn. Và ngứa ran? Ta không chịu được tiếng ngứa”. Bà xúc thêm một thìa mỡ lợn, “Nào, chúng ta cắt phần này thành khoanh nhé. Nhớ giữ cho lát cắt thật phẳng”.

Kaitlin lại bắt gặp ánh mắt Lindsay nhìn sang, người cô rung rung vì nín cười. Dì Ginny đúng là cây hài cự phách.

Bà đột ngột ngắt chủ đề đàn ông và chuyện gối chăn, trở lại với bàn làm bánh, bà để mỗi cô gái cắt các khoanh bánh, rồi chỉ cho họ cách rắc nước, giữ lạnh nguyên liệu. hai cô gái lăn bột đã nhào, cắt thành lát vừa phải, trộn tảo với bột quế, đường và bột ngô, cuối cùng trang trí hình lưới mắt cáo trên bề mặt.

Sau chót, Kaitlin và Lindsay cho những chiếc bánh xinh xinh vào lò nướng.

“Cháu sẽ không muốn chia phần bánh này với Zachary đâu”, dì Ginny nhắc Kaitlin. Nhưng rồi bà ngừng lại, vẽ bối rối lướt qua trên mặt bà, “Ôi trời. Cháu đã kết hôn với cậu ta mà, đúng không?”

“Đúng thế ạ”, Kaitlin thừa nhận. Sau đêm qua, cuộc hôn nhân đã giống thật đến kinh hoàng.

Dì Ginny vỗ vỗ trên tay cô, “Giá mà cháu đến gặp và chuyện trò với ta trước”. “Zach có gì không tốt à dì?”, Kaitlin không kìm được câu hỏi. Kể từ khi có hai cô gái đến, dì Ginny cứ bóng gió ám chỉ việc Zach nhất quyết không chịu lấy vợ.

“Đám đàn ông con trai nhà Harper đều bạc tình cả”, dì Ginny chắc chắn lười, “Trước đây toàn thế, rồi đây cũng sẽ chẳng khác đi được”.

Kaitlin phải thừa nhận, cô dễ dãi biết được Zach từng làm tan vỡ trái tim bao cô gái. Đêm qua anh quá đổi tuyệt vời. Anh đã lái xe giữa đêm tối cứu cô trong cơn bão, khơi gợi nhục cảm trong cô, trêu cô, đồng cảm cùng cô. Nếu một cô gái để cho mình mềm lòng trước típ đàn ông như thế thì chuyện tan nát con tim chỉ là hệ lụy tất yếu.

Dì Ginny quay sang Lindsay, “Giờ thì đến thằng cháu Dylan của ta. Món hời đấy. Cháu ta giàu lắm”.

“Cháu có tiền riêng rồi”, Lindsay nói.

Dì Ginny cười khúc khích, “Tiền thì biết bao nhiêu mới đủ chiều lòng cánh phụ nữ”.

Lindsay hết sức hoang mang, “Dì không phiền khi cháu lấy cháu trai dì chỉ vì tiền ư?”

Về mặt dì Ginny đầy ngờ vực, “Thế thì còn vì lý do nào khác được?” Đôi mày Lindsay nhướn lên, “Tình yêu chẳng hạn?”

“Ôi ôi”. Dì Ginny xua xua tay, “Tình đến rồi đi. Một khoản tiền kếch xủ trong ngân hàng, đó mới là thứ mà phụ nữ chúng ta có thể trông cậy được”. “Những người tình trước đây của dì không có tiền ạ?”, Kaitlin hỏi, thấy thú vị trước cách nghĩ và kinh nghiệm dày dặn của dì Ginny.

Về tình quái ánh lên trong mắt dì Ginny, thêm lần nữa dì đưa mắt nhìn quanh căn bếp như đang tìm kiếm kẻ nghe lén nào, “Bọn họ đều trẻ trung, nhiệt tình. Ta nghĩ họ chỉ muốn tiền của ta mà thôi”.

“Dì có bức ảnh nào của họ không ạ?”, Lindsay hỏi, cô cũng như Kaitlin, hết sức hứng thú với chủ đề đời sống tình yêu của bà dì lớn tuổi.

“Tất nhiên là có chứ”. Dì Ginny chùi tay lên chiếc tạp dề, với tay ra sau cởi dây. Rồi bà ra hiệu cho hai cô gái trẻ đi theo trong khi chân vẫn tong tả hướng về cửa bếp.

Đến gần cầu thang, Kaitlin hỏi, “Những người đàn ông khác của dòng họ Harper có bạc tình không dì?”

“Bọn họ giống nhau cả mà”, dì Ginny gật đầu quả quyết. “Nhưng họ sẽ không phụ lòng các bà vợ”. Giọng Kaitlin dần chuyển từ khẳng định sang ngờ vực.

“Đôi khi các bà vợ cũng phải ném quả đắng”.

“Thế còn bà Sadie ạ? Bà Sadie không hạnh phúc khi sống với ông Milton ạ?”

“Milton là anh chàng quá tốt. Anh chàng cũng là người tình tuyệt vời. Nhưng khi bọn họ lấy nhau rồi, cô nàng Sadie lúc nào cũng lo lắng”.

“Vì ông không chung thủy?”, Kaitlin hỏi.

Dì Ginny ngừng lại giữa chừng cầu thang, quay sang Kaitlin, “Ồi, không. Đàn ông nhà Harper không bao giờ phản bội đâu”. Bà ngược lên rồi tiếp tục leo cầu thang. “Thế thì vì sao bà Sadie lại lo lắng ạ?”

“Bà ấy là con gái quân gia. Lúc nào cũng vờ như mọi thứ đều ổn thỏa cả. Nhưng từ tận đáy lòng, bà ấy chưa bao giờ thực sự là chủ lâu đài cả. Thế nên bà ấy chẳng muốn thay đổi thứ gì ở đó”.

Ba dì cháu lên tầng hai, dì Ginny dẫn họ đi dọc hành lang rộng. Ánh mặt trời len vào nhau qua cửa sổ mái, các món đồ trưng bày xếp trên giá dọc đường đi. “Lâu đài đó thực sự rất đẹp”, Kaitlin nói. Cô không chắc liệu cô có muốn thay đổi chút gì ở đó không nữa.

“Sadie cũng thế”, giọng dì Ginny trở nên buồn bã, “Trước khi Sadie lấy Milton, bọn ta từng tắm tiên ở biển, chạy dọc bãi cát dưới ánh trăng rằm”.

“Dì có thực sự nghĩ ông Milton làm tan nát con tim bà Sadie không?”, Kaitlin hỏi gặng. Cũng giống như trường hợp cụ bà Emma, Kaitlin muốn tin bà Sadie được hạnh phúc ở chốn này.

“Không. Ta không chắc lắm. Nhưng đôi khi bà ấy cảm thấy như bị mắc bẫy, đôi khi bất an”. Ginny mở cánh cửa đôi cửa chiếc tủ để đồ. Bà kéo chiếc chăn bông kền càng, mở nắp chiếc hộp đựng giày đã tả tơi, lôi ra một đồng ảnh, “À hà, đây rồi. Các cháu đến gặp những người tình của ta nào”.

9. Chương 9

Zach tìm ra Kaitlin trong phòng tranh gia đình, cô đang chăm chú quan sát bức tranh vẽ bà Sadie khi bà khoảng hai mươi tuổi.

“Này”, anh gọi, rồi tiến đến ngay sau cô. Anh không hỏi, cũng không đợi cô đồng ý mới vòng tay ôm eo cô, ghì chặt cô vào thân thể anh.

“Anh có nghĩ bà sống hạnh phúc không?”, Kaitlin hỏi.

“Có”.

“Bà có yêu ông anh không?”

“Anh chẳng biết ai yêu ông nhiều hơn nữa”. Trong nhiều năm qua, Zach chẳng mấy khi ngắm những bức tranh nơi đây, ký ức của anh về bà chỉ là một bà lão già cả. Anh đã quên mất bà mình xinh đẹp đến nhường nào. Chẳng trách ông anh lấy bà khi còn trẻ măng.

“Dì Ginny nói đôi khi bà anh cảm thấy mắc kẹt”.

“Anh vô cùng yêu mến dì Ginny”, Zach mở lời, giọng thận trọng.

Có nét thoáng cười trong âm điệu giọng nói của Kaitlin khi cô ngắt lời anh, “Dì có vẻ chẳng tha thiết đến anh lắm”.

“Nhưng em hiểu dì Ginny không chỉ đơn giản thế chứ?”

“Dì rất vui tính”, Kaitlin trả lời, “Trí nhớ của dì cũng siêu hạng nữa”.

“Ừm, lúc đó cảnh sống chim chạ cá lồng cũng khá thoải mái. Mỗi năm dì Ginny và bà anh sang châu Âu ít nhất hai lần, phân nửa thời gian dành cho vùng đất Manhattan. Giá mà em được thưởng thức những bữa tiệc trong vườn nhĩ. Có cả thống đốc, các ngôi sao, các vị đại sứ nước ngoài”.

“Thôi được rồi, như vậy chiếc lồng của bà cũng khá là to nhĩ”, Kaitlin chịu lép vế. “Lại đây. Anh sẽ chỉ cho em xem cái này”. Zach nâng tay lên vai cô, đẩy cô dọc phòng tranh hướng về cầu thang.

“Về phòng anh sao?”, cô nghi hoặc.

“Không. Nhưng anh thích cách suy nghĩ của em”. Anh dẫn cô xuống tầng một rồi ngược hành lang đến phòng khách của bà Sadie.

“Chúng mình đang làm gì?”

“Anh muốn chỉ cho em thấy bà anh sống hạnh phúc”.

Anh để Kaitlin ngồi trên chiếc trường kỷ rồi với tay rút một cuốn album ảnh cũ kỹ trên giá sách của Sadie. Ngồi cạnh cô, anh lần giở từng trang cho đến bức ảnh ghi lại cảnh một trong những bữa tiệc tổ chức trong vườn nhà Harper. Các cảnh đều thuộc loại đen trắng, đã hơi ngả màu, nhưng tất cả đều chụp lại cảnh vườn thời hưng thịnh nhất, những vị khách thượng lưu của New York phục trang hào nhoáng đang nhấm nháp bánh sandwich và hào hứng chuyện trò trong nắng chiều.

“Bà đây này”. Zach chỉ hình người phụ nữ đang mặc bộ đầm tha thướt, đầu đội chiếc mũ lụa gắn hoa trên vành. Nụ cười của bà rạng rỡ, ông nội Milton của Zach nhẹ nhàng đặt tay sau lưng bà.

“Trông bà thật sự hạnh phúc”, Kaitlin buộc phải thừa nhận.

“Đấy thực ra chỉ là hàng rào, không phải song sắt nhà giam”, Zach nói. Kaitlin thúc cùi chỏ vào sườn Zach, “Em nghĩ song sắt chỉ là ẩn dụ”. “Hàng rào là có thực. Có chuyến du lịch sang châu Âu cũng thế”.

Kaitlin lật sang trang, thấy nhiều ảnh tiệc tùng hơn, mọi người cười nói, nâng ly, chơi bóng vò hoặc tha thẩn dạo quanh vườn hồng. Trên ban công có một ban nhạc đang chơi, vài cặp đôi đang khiêu vũ trên sân. Vài bức hình ghi lại cảnh bọn trẻ đang chơi đùa.

“Bố anh đây này”, Zach mỉm cười khi chỉ hình một cậu bé năm tuổi mặc quần sọt, áo sơ mi trắng và tất cao đang đứng cạnh hồ. Cậu bé nắm viên đá trong tay, dưới chân đã mất một chiếc giày. Trông cậu như vừa lợi đuối theo đám vịt bên hồ.

Kaitlin cười khúc khích, “Lúc bé có khi nào anh giống thế này không?” Zach nhồm dẩy lấy thêm cuốn album khác.

“Đây”. Anh nhường cô mở album, lật qua những hình ảnh khi còn bé tí xíu.

“Trông anh dễ thương quá”, cô xuýt xoa khen, chuyển từ những bức ảnh thời Zach mọc răng, trước khi đến trường sang bức hình lúc năm tuổi, đang đào xới những cây hoa, bùn đất nhem nhuốc trên mặt lẫn áo quần.

“Đúng đấy, quá dễ thương đi chứ”.

“Anh có bị phạt vì đã đào xới hoa không?”

“Anh đoán là có. Chắc là bà Sadie phạt rồi. Những khu vườn đó vừa là niềm vui vừa là niềm tự hào của bà mà”.

“Em chưa từng có một khu vườn nào”, Kaitlin kể, và Zach lập tức thấy có lỗi vì đã khoe với cô những album này. Anh lại phạm phải sai lầm, vênh vang về quá khứ cùng những người họ hàng của mình mà chẳng buồn để tâm đến những khía cạnh đối lập trong cuộc sống của cô.

“Anh cá lúc bé em sạch sẽ hơn anh nhiều”, Zach lên tiếng, cố gắng dùng giọng bông đùa một cách yếu ớt.

“Có lần em nhận ra..”. Cô đột ngột ngừng lại, nắm chặt phần lề cuốn album, “Ôi ôi. Em sẽ không làm thế nữa đâu”. Cô lật giở sang trang khác.

“Làm gì cơ?”

“Không có gì”. Cô tập trung nhìn đám ảnh hồ bãi biển và buổi picnic. “Katie?”

“Không có gì mà”.

Zach nhẹ nhàng gỡ cuốn album khỏi tay cô, “Anh làm em buồn mất rồi”. “Không, không phải”.

“Nói dối”.

Cô sửa thẳng vai, “Thôi được, em thực sự cảm thấy khó khăn”.

“Anh biết”.

“Không, anh không biết được đâu”.

“Em nói đúng. Anh không biết”. Zach gấp cuốn album lại, đặt trên chiếc bàn bên cạnh, “Anh xin lỗi đã khoe với em những bức ảnh đó. Anh vô tâm quá”.

“Anh đừng bận tâm”.

“Em định nói gì phải không?”

Cô bồn chồn nhìn anh.

“Anh có thể đợi em cả đêm nay”, anh nhẹ nhàng bảo cô rồi ngồi xuống ghế, đáng vẻ thoải mái.

Cô nghiêng chặt răng, trông bướng bỉnh hết sức, anh đã chuẩn bị tinh thần độ kiên nhẫn với cô.

Nhưng rồi vẻ ương bướng của cô biến mất, cô hắng giọng. Rồi nhắm mắt trong chốc lát, “Em định nói...”

Một mặt anh muốn rút lại câu nói đó. Mặt khác trong anh lại muốn biết, lại cần biết cô đã xoay xử ra sao trong những ngày thơ ấu.

“Em định nói rằng”, cô lặp lại, yếu ớt hẳn, “Khi em nhận thấy người ta muốn tống em đi”. Giọng cô vỡ vụn.

“Em đã gồng mình để trở nên ngoan ngoãn hơn”.

Zach cảm thấy tim mình sắp tan nát.

Anh choàng một tay qua người cô, kéo cô sát lại. Cô bỗng thấy mình bé bỏng trong vòng tay anh, yếu ớt vô cùng. Anh cảm ghét cái ý nghĩ rằng Kaitlin hoàn toàn đơn độc khi còn bé.

“Anh rất tiếc, Katie”, anh thì thầm qua làn tóc cô.

Cô lắc đầu liên tục, “Đó không phải lỗi của anh mà”.

Anh hít một hơi thật dài, “Em phải chịu cô độc lâu quá”.

“Em cũng quen rồi”.

Nhưng không hề. Cô không thể quên. Chẳng ai có thể quen với thực tế không gia đình. Bố mẹ Zach mất khi anh hai mươi tuổi, đến quãng đó anh đã thấy đau đớn ghê gớm. Anh vẫn còn bà, và cả gia đình nhà Gilby. Anh còn có dì Ginny, dì lúc nào cũng thương yêu anh.

“Anh nhìn kia”, Kaitlin lên tiếng, rồi quay đi lau giọt lệ trên má, “Ngoài kia trăng tròn vành vạnh rồi”.

Zach xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ý em là...”

“Anh muốn đi bơi không?”, cô hỏi.

“Có chứ”, anh trả lời không chút do dự.

Nước biển lạnh toát phủ lên làn da Kaitlin, nhưng cơ thể Zach dậy lên cảm giác ấm áp thư thái. Anh ghi nhớ mãi vẻ mặt ung dung của cô, đôi chân cô chôn vùi ngay trên lớp cát. Nhìn qua vai trái của Zach, cô có thể thấy ánh đèn nhà Gilby từ đằng xa chiếu lại. Và khi quay đầu sang hướng khác, cô có thể nhận ra lâu đài Harper với vẻ đẹp trắng lộng lẫy.

Các khu vườn có vẻ nhỏ hơn so với thời trong các bức ảnh, nhưng đêm đến điện vẫn sáng trưng. Con đường lấp lánh ánh đèn dẫn lối từ rìa vườn ra bãi cát, nơi Kaitlin và Zach vứt lại áo quần mà lao vào làn nước.

“Lindsay có ý ở lại đây thêm vài ngày nữa”, Zach ướm lời.

Kaitlin lùi lại nhìn nh, “Với Dylan hả anh?”. Lindsay chẳng nói gì với cô cả. Trái lại, phần lớn thời gian cô bận chí cốt của cô ngủ lại nhà Gilby.

Hàm răng Zach trắng lóa dưới trăng, “Anh nghĩ hai người bọn họ đang kiểm tra những điểm khác biệt của nhau”.

“Anh định nói Lindsay thắng cuộc?” Kaitlin vừa nói vừa sửa lưng anh luôn, “Tiện đây cho em hỏi, mười đô la của em đâu?”

“Dylan nghĩ cậu ấy mới là người thắng cuộc”.

“Anh ấy đầu hàng hoàn toàn thì có”.

“Anh không nghĩ cậu ấy lấy làm phiền vì chuyện đó”.

“Thêm nữa, phòng khi đi Ginny hỏi, anh nhớ nói bọn họ vẫn chưa lên giường với nhau nhé”.

“Anh.. nhớ..rồi...”, Zach chậm chạp đồng ý.

“Có thể dì sẽ hỏi anh đấy”, Kaitlin cảnh báo anh, “Dì ấy mê mẩn đời sống tình yêu của anh Dylan”.

“Anh sẽ không trả lời dì”, Zach trịnh trọng hứa.

“Thế thì tốt”.

Suốt vài phút tiếp theo, cả Kaitlin lẫn Zach đều không nói gì. Những cơn sóng mát lạnh ập vào cơ thể họ, âm thanh nước ì oạp vỗ vào bờ cát, điểm nhịp cho tiếng gió vi vút qua những tán cây dọc bờ biển.

“Em cũng muốn ở lại chứ?”, Zach dịu dàng hỏi, tay xoa xoa đều đặn trên lưng cô. Kaitlin đứng im trong vòng tay anh, không chắc anh định hỏi điều gì.

“Ở lại cùng Lindsay?”, anh nói cụ thể hơn, “Trong một vài ngày tới ấy? Em vẫn có thể làm việc ở đây chứ?”

“Anh thì sao?”, cô hỏi, không khỏi băn khoăn anh nghĩ gì khi rủ cô ở lại. Zach hỏi cô ở lại trên đảo, hay ở lại cùng anh?

“Nếu em ở lại hả?”, nụ cười chậm rãi đầy mê đắm cong lên trên môi anh, đôi mắt của anh điểm màu bóng tối, “Chắc chắn anh sẽ không đi đâu cả”.

Môi Kaitlin hé cười trở lại, “Vây thì được”.

“Thật không?”

“Thật”.

Zach ôm cô xoay vòng, cô cặp chân quanh eo anh, đôi tay giữ chặt lấy vai anh. Vòng tay anh ôm phần thân dưới cô thật chặt trong khi cô xoay trong làn nước.

Ánh trăng sáng cao vợi trên bầu trời, vây quanh là vô vàn vì sao, những gì sao đã giúp Lyndall tìm đường đến đảo hàng mấy trăm năm trước, những vì sao bà Sadie đã ngắm bao lần khi còn bé, khi lấy chồng và khi trở thành mẹ.

Zach chậm lại rồi đứng hẳn, giờ chỉ còn sóng bao quanh hai người. Kaitlin chiêm ngưỡng khu vườn sáng trưng mà bà Sadie từng rất دوست yêu quý. Bà là người gìn giữ tòa lâu đài, gìn giữ của cải dòng họ này. Và nhờ những quyết định của bà, Kaitlin được giao phó số phận tòa nhà Tập đoàn Harper.

Zach hôn vào hõm cổ cô.

Tòa nhà văn phòng của tập đoàn tất nhiên có tuổi đời non trẻ hơn. Nhưng Kaitlin tin chắc việc cải tạo có ảnh hưởng rất lớn đến bà Sadie. Có lẽ Zach nói đúng. Cải tạo hoàn toàn không phải là ý hay. Có lẽ chính Kaitlin cũng đã gánh một phần trách nhiệm đối với gia đình Harper.

Cô cần suy nghĩ lại về cách tiếp cận tòa nhà.

“Zach?”, cô đánh bạo hỏi.

“Hmm?”, anh hỏi, những cử động của làn môi anh khiến cho vùng da cổ cô râm ran.

“Em xin bản sao mẫu thiết kế của bên Hugo Rosche được không?”

Zach giật lùi, đôi mày nhăn lên, “Em nói thật chứ?”

“Thật”.

“Chắc chắn rồi”. Anh gạt đầu, gạt lia lịa, “Tất nhiên là được rồi”.

“Em không hứa hẹn gì đâu nhé”, cô cảnh báo.

“Anh hiểu”.

“Em sẽ chỉ xem qua thôi”. Lúc này cô không biết mình định làm gì. Cô vẫn cần sự nghiệp của mình, đồng nghĩa với việc dự án cải tạo tòa nhà Harper phải hết sức hoành tráng. Nhưng có lẽ cũng cần thỏa hiệp đôi chỗ.

Nụ cười rạng rỡ trên môi Zach, “Không vấn đề gì”.

“Em không muốn anh hy vọng quá sớm”.

“Ô này, Katie”. Anh đặt nụ hôn dài ấm áp lên bờ môi ẩm ướt của cô rồi lùi lại, cười toe toét trong khi vuốt tóc cô, “Giờ thì anh đã có những hy vọng rồi”. Bỏ cuộc trước nỗi khao khát, cô nghiêng đầu nháy mắt với anh, “Chính xác anh đang trông đợi điều gì?”

“Em. Tắm tiên”.

Cô ngược mắt nhìn anh, “Em thích cách bày tỏ này”.

“Trong hang ổ cướp biển của anh”. Zach hôn lên cổ cô lần nữa, rồi hôn lên đường viền hàm dưới, lên má rồi ngừng lại bên khoe môi cô.

“Em có lời khuyên nho nhỏ cho anh đây, Zach”.

“Anh nên đẩy nhanh hơn hử?”, anh hỏi đầy hy vọng khiến cô không thể nín cười.

“Lỡ mai này anh cần đến, câu vừa rồi của anh sẽ hiệu quả hơn nhiều nếu anh nhắc đến lâu đài thay vì hang ổ cướp biển”.

Tay Zach ngừng lại ở ngực cô, ve vuốt nhẹ làn da mát lạnh, ẩm ướt. Cô thở dồn trước những xúc cảm chợt dâng.

“Hang ổ thôi”, anh lẩm bẩm lặp lại.

“Tốt thôi. Cũng được. Tùy anh”.

Ba ngày sau, bố mẹ Dylan trở về sau chuyến đi gặp gỡ khách hàng ở Chicago. Như thường lệ, họ đi cùng nhau.

Zach vui mừng được gặp cả hai. Chú David và cô Darcie là hai trong số những người anh yêu mến. Sau khi cha mẹ anh mất, vị trí của hai cô chú trở nên quan trọng hơn trong cuộc đời anh. Chú David là một doanh nhân thành đạt, trong khi cô Darcie luôn là người yêu thương, đồng cảm với anh hơn hết.

Zach biết chuyện trở về của hai người đồng nghĩa với việc anh và Kaitlin không còn thời gian vui vẻ riêng tư. Dylan sẽ không bao giờ để một cô gái ở nhà khi có cha mẹ ở đó, và cũng đã quá hạn Zach phải trở lại Manhattan.

“Đúng là anh chẳng hề nói đùa việc nhà họ nhộn nhịp bạn bè”, Kaitlin quan sát khi chiếc xe của họ chỉ còn cách nhà Gilby vài trăm mét. Tiếng nhạc văng ra qua ô cửa sổ để ngỏ, cô cũng dễ dàng trông thấy những nhóm đông người tụ tập trên tầng”. “Tính cách người nhà Gilby ra sao anh?”

“Chú David rất hiểu biết, lại cần cù, chú ấy là người đáng để xin lời khuyên. Cô Darcie rất dễ mến, thích giao du. Em sẽ thích cô ấy cho mà xem”.

“Cô ấy sẽ nghĩ về em ra sao...?”. Kaitlin ngắc ngứ trước câu hỏi dở dang.

Zach đặt tay mình lên đôi tay cô, “Chúng mình cứ để cô ấy nghĩ đúng như những gì em muốn”. Anh ngừng lại, nhưng Kaitlin không tiếp tục hay bày tỏ ý muốn, “Anh sẽ nói chúng mình có quan hệ làm ăn và là bạn bè của nhau nhé?”, anh hỏi.

Kaitlin mỉm cười đồng ý.

Zach đánh vật với cảm giác thất vọng đột ngột, nhưng anh cố lờ đi. Anh không muốn mọi người nghĩ Kaitlin là bạn làm ăn của anh. Anh muốn họ nghĩ... Anh ngừng lại. Gì nữa đây? Rằng cô là người tình của anh? Là bạn gái anh? Hay là vợ anh? Đôi tay anh nắm lấy bánh lái chặt hơn. Anh sẽ phải gọi tên chính xác vị trí của cô. Tất nhiên không phải ngay lúc này. Nhưng sẽ sớm thôi.

“Tối nay có lẽ Lindsay sẽ quay về nhà anh”, anh bảo với Kaitlin, “Nếu chỉ có dì Ginny, thì dì ấy sẽ không bao giờ để ý. Nhưng nếu có cả bố mẹ Dylan, chắc cậu ấy không...”

“Em hiểu mà”, Kaitlin nói rồi gật đầu nhẹ bằng.

Zach hy vọng Lindsay cũng sẽ đáp lại y như thế.

Nhưng đó là việc của Dylan. Zach chỉ quan tâm rồi đây quan hệ giữa anh và Kaitlin sẽ đi đến đâu.

Liệu cả hai có tiếp tục đi lại với nhau ở Manhattan? Anh đã sớm quen với cảm giác thức dậy mỗi sáng bên cạnh cô. Anh thích cùng cô nhắm nháp bữa điểm tâm hay thưởng thức bữa tối. Ôi trời, anh còn không chắc liệu mình có còn cảm hứng ký vào thủ tục ly hôn không nữa.

Tất nhiên, những ý nghĩa này thực là kỳ quặc.

May mắn sao, phải vài tháng nữa anh mới phải đụng đến nó.

Zach liếc dáng hình Kaitlin, thu trọn hình ảnh cô vào mắt mình chiếc mũ xinh xinh, đôi mắt xinh tuyệt đẹp cùng những đốm tàn nhang dưới nắng. Cả mùi hương dừa ngọt từ mái tóc nâu đỏ mà anh từng được vùi mặt vào.

Đến cuối đường chạy, anh nhấn nút mở cửa gara, đưa xe vào trong, chẳng thể nào giữ bỏ cảm giác có thứ gì đó quý giá vừa vượt qua tay.

Zach xoay người, bước vòng quanh chiếc xe để ra khỏi gara. Rồi anh nắm lấy tay Kaitlin, dẫn cô xuống bậc thềm tiến tới cánh cửa đưa cả hai vào trong nhà dự tiệc. Không thể kìm lòng, anh kéo cô đứng lại, tay khum lại ôm lấy khuôn mặt cô, rồi anh hôn cô đắm đuối.

Cô đáp lại anh, như trước nay vẫn thế, đôi môi mềm hé mở, lưỡi cô chạm nhẹ lưỡi anh. Ngực cô áp sát ngực anh, cô nhón chân để với tới anh. Anh yêu động tác đó của cô biết mấy.

Tay anh choàng quanh vòng eo thon của cô.

Như thế này không phải để tạm biệt, anh tự nhủ. Cô làm việc cho anh, cùng anh. Cả anh và cô đều sống ở Manhattan. Ngày ngày cả hai sẽ gặp nhau ở văn phòng. Trời ạ, anh và cô đã kết hôn. Cô sẽ chẳng thể cuốn gói rồi biến mất khỏi cuộc đời anh. Anh sẽ tìm được cách giữ cô lại trong suốt quãng đời phía trước. Cô giật lùi, “Nếu anh cứ tiếp tục thế này, họ sẽ chẳng bao giờ tin bọn mình là bạn làm ăn với nhau đâu”.

“Chúng mình là vợ chồng mà”, anh lẩm bẩm.

Cô bật cười, vờ lấy ngón trỏ xoa nhẹ đầu mũi anh, “Chúng mình chỉ vờ vịt mọi chuyện trên đảo này, phải không Zach?”

Zach mở miệng định phản đối, nhưng cô đã quay đi, trèo vút lên mấy bậc thang, mở cửa và chấm dứt khoảnh khắc thần tiên.

Anh nhanh tay giữ cửa trước khi nó đóng sập lại. tiếng nhạc du dương phát ra từ hệ thống loa, trong khi tiếng chuyện trò rải đều từ ngoài hành lang vào phòng lớn. Những người làm đều luôn tay luôn chân, tất cả đều diện những bộ đồ đẹp miễn chê, mang đồ uống hay chuyển món khai vị.

Zach biết lúc này gian bếp là nơi bận rộn nhất. Anh cũng biết dì Ginny sẽ trở lại như hồi còn trẻ, gặp gỡ tán chuyện cho đến khi mệt lử. Trông thấy Kaitlin tiến lại phía Lindsay đang đứng trên hành lang, anh liền bước theo cô.

“Zach”, chất giọng ồ ồ của chú David vang lên. “Gặp cháu ở nhà, ta vui quá, con trai”.

“Cháu cũng vui vì cô chú trở về an toàn”. Zach bắt tay ông.

“Cháu nhớ Kevin O’Connor không”. David chỉ sang quý ông tầm năm mươi tuổi đang cầm ly martini pha ô liu trong tay.

“Ở Ngân hàng Quốc tế Thụy Sĩ”, Zach nhớ ra, anh bắt tay lần nữa, dáo dác nhìn Kaitlin thoát dần khỏi tầm mắt.

“Kevin có một khách hàng”, David mở đầu câu chuyện, “Vị khách này người Hong Kong, ông ta có lợi tức từ các mỏ ở Canada và Nam Mỹ”.

“Cháu hiểu”, Zach nói, miễn cưỡng lắng nghe. Các công ty mỏ cần phương tiện chuyên chở hạng nặng; các loại quặng vừa nặng vừa nhiều. Một khách hàng người Hong Kong chắc chắn sẽ là cầu nối cho anh tiếp cận thị trường nội địa bên Trung Quốc. Zach phải gạt đời sống riêng tư của mình sang bên trong chốc lát.

Cái chốc lát đó hóa ra kéo dài đến nửa giờ đồng hồ. Ai đó mang ly rượu dúi cho Zach, một người thứ ba đến nhập hội cùng bọn họ, bạn của Kevin hoạt động trong lĩnh vực sản xuất.

Đến khi cuộc chuyện trò lắng xuống, Kaitlin đã mất hút. Lindsay cũng thế. Zach cố tìm Dylan, bạn anh đang ở cùng dì Ginny rồi công sức của anh cũng được đền đáp khi anh nghe giọng Kaitlin vang lên từ sau lưng.

“Buổi tiệc vui quá đi nhỉ”, cô nhẹ nhàng bắt chuyện với dì Ginny, người bà chất đầy những món phụ kiện và kim cương, một chiếc quạt giấy xếp lại đang nằm gọn trong tay bà và dưới chân bà là hai chú chó đeo vòng cổ thạch anh đang nằm yên lặng.

“Quý cô trẻ tuổi này là ai?”, Ginny hỏi với giọng đầy hách dịch. Bà nhướn người về phía Kaitlin, “Cô đến đây với cháu trai ta hả? Nó là một món hời đấy”. Zach quay sang đúng lúc bắt gặp nỗi ngạc nhiên của Kaitlin biến thành cơn thất vọng.

“Ta sẽ tránh xa cậu chàng này”, dì Ginny vừa nói vừa đập đập chiếc quạt giấy vào tay Zach, “Con người phóng đảng lại bạc tình”.

Mất Kaitlin như mờ đi.

“Dì ơi..”, Dylan nói chen vào “... đây là Kaitlin Saville và Lindsay Rubin”. “Toàn tên đẹp cả”. Dì Ginny nhận xét rồi điệu đà phẩy xòe chiếc quạt. “Kaitlin là kiến trúc sư của cháu”, Zach nói.

Dì Ginny nhìn Zach, ánh mắt dì hoang mang, “Cháu định thay đổi gì ở lâu đài à? Sadie biết chưa?”

Bầu không khí im lặng đột ngột bao trùm.

Zach từng trải qua tình huống tương tự, có lẽ phải đến hàng tá lần, nhưng anh không thể nào cảm thấy dễ dàng hơn được.

Anh dịu dàng nắm lấy tay dì Ginny rồi hạ thấp giọng, “Dì Ginny, dì nhớ không, bà Sadie đã qua đời rồi?”

Dì Ginny thận trọng lùi lại. Rồi dì lắc lắc đầu, “Tất nhiên ta nhớ chứ. Ý ta là...” giọng dì yếu ớt hẳn.

Dylan lại chen ngang, “Dì ơi, dì muốn nhảy một chút không?”

Dì Ginny dùng quạt đánh yêu cháu mình, có vẻ dì đã hồi tỉnh hoàn toàn, “Ta già cả lắm rồi, nhảy múa gì nữa. Đám người ở tuổi ta cứ rụng như sung ấy”. Bà quay sang Lindsay, “Cháu nên nhảy với cháu trai ta. Nó có nhiều xèng lắm đấy”.

Cô Darcie tiến lại chuyện trò, Zach chớp lấy cơ hội kéo Kaitlin đi khỏi.

“Em ổn chứ?”, Zach hỏi trong khi cả hai bước khỏi hành lang. Mặt trời đã ngả bóng, ánh đèn đã phủ khắp sân. Tiếng nhạc nghe từng bừng hơn, những cuộc chuyện trò cũng ra chiều rôm rả hơn khi các vị khách đã nhấp martinis, rượu vang hay bia tươi.

“Dì ấy chẳng nhớ chút gì về em cả”. Giọng Kaitlin buồn thiu khi cả hai ra đến lan can.

“Dì sẽ sớm nhớ lại thôi”, Zach an ủi cô, không biết chắc mình có đang nói dối hay không. Trước đây trí nhớ dì Ginny cực tốt. Nhưng gần đây dì đã bắt đầu lẩn cẩn.

“Dì đã dạy em làm bánh nướng”. Giọng Kaitlin cứng ngắt. Cô chống tay lên lan can, nhìn xa ra đại dương, “Trước đây chưa có ai từng dạy em làm bánh cả. Em đã bắt đầu nghĩ...” Cô ngừng lại, cổ nở nụ cười thờ ơ, “Em ngớ ngẩn mất rồi. Dì đã già. Cố nhiên dì quên nhiều thứ. Anh tài thật đấy”.

“Anh có làm gì đâu”.

“Anh phải nhắc cho dì nhớ chuyện về bà bao lần rồi?”

“Cũng một đôi lần gì đó”, Zach thừa a nhận. Và anh chắc chắn lần vừa rồi không phải là lần cuối. Anh nhìn ánh đèn từ lâu đài của mình chiếu đến, ao ước lúc này cả hai đang ở đó.

“Kaitlin?”. Giọng dì Ginny vang lên khiến Zach giật mình, “Cháu đây rồi, cháu yêu”. Dì rụt rè tiến lại chỗ Kaitlin, đưa mắt nhìn quanh, giọng dì trở nên bí ẩn, “Ta vừa đổi ý rồi”.

Nụ cười của Kaitlin rạng rỡ hẳn khi cô xóa sạch làn nước vừa dâng lên trong mắt, “Thật à dì?”

“Cô gái xinh đẹp đó, Lindsay thì phải?”

Kaitlin gật đầu, còn Zach mỉm cười nhẹ nhõm.

“Ta nghĩ nó nên ngủ với Dylan”.

“Gì cơ ạ?”

Ginny đặt một tay lên tay Kaitlin, “Nghe ta nói này”. Rồi bà quay sang nhìn Zach quở trách, “Zachary đi ra xa nào. Đây là chỗ cánh phụ nữ ta bàn chuyện với nhau”. Zach xua xua tay rút lui.

Anh tha thẩn trong phòng tiệc, rồi Dylan bắt gặp anh bên ngoài phòng đọc của David, liền kéo bạn mình vào trong nơi chỉ có hai người với nhau.

Trông Dylan hết sức căng thẳng. Anh tiến lại chiếc bàn nhỏ, tự rót cho mình một cốc rượu, “Cậu không phiền để Lindsay ở lại chỗ cậu đêm nay chứ?”

“Không vấn đề gì”.

Dylan lưỡng lự giây lát, tu một hơi hết cốc rượu rồi nhướn mày lên như muốn hỏi Zach.

“Chắc chắn rồi”, Zach trả lời, bước sâu hơn vào phòng, tiếng ồn ào của buổi tiệc vẳng vào chỗ anh qua cánh cửa để ngỏ.

“Tớ vẫn chưa nói với cô ấy”, Dylan thú nhận, đưa cho Zach một vại bia tươi rồi nhấp một ngụm trong vại bia của mình.

“Cậu muốn tớ giúp hả?”

Dylan lắc đầu, tiến lại bên cửa sổ, “Cô ấy sẽ thất vọng. Ít ra tớ hy vọng cô ấy sẽ thất vọng. Nhưng cô ấy diễn giỏi quá. Đúng như thế đấy Zach ạ. Cô ấy thực sự là diễn viên tài ba đấy”. Anh nhấp thêm ngụm bia nữa.

Zach tiến lại gần hơn, “Cậu ổn chứ?”

“Tất nhiên. Ổn chứ. Sao lại không?”

Zach chưa từng thấy Dylan hành động kiểu này, không vì một người đàn bà nào, không vì bất cứ thứ gì, “Cậu và Lindsay có chuyện gì hả? Ý tớ là, ngoài những điều dễ thấy ấy?”

“Cái gì dễ thấy?”

Zach thận trọng lựa chọn từ ngữ, “Một quan hệ... thế xác?”

“Ồ ờ. Đúng”.

“Nhưng còn nhiều hơn thế?”, Zach đoán.

Dylan quắc mắt nhìn khiến anh thấy tội lỗi, nhưng anh không biết nên diễn đạt ra làm sao. Phải chăng có điều gì đó nghiêm trọng xảy ra giữa Dylan và Lindsay? Phải chăng cậu ấy lại làm cô tức giận?”

“Tớ phải nói cho cậu hay”, Zach lên tiếng, phá tan bầu không khí im lặng. “Dì Ginny đang khuyên Lindsay ngủ với cậu ngoài kia kìa”. Dylan chờ người, “Cái gì cơ?”

“Tớ đoán dì muốn cậu kết hôn. Cậu phải cẩn thận đấy”. “Tớ không nghĩ tớ cần phải cẩn thận nhiều đến thế”, Dylan lầm bầm. “Có vẻ cậu chẳng mấy lo lắng nhỉ”. Dylan nhún vai. Zach cẩn thận quan sát vẻ mặt cậu bạn, “Tớ nói nghiêm túc đấy, Dylan. Có gì giữa cậu và Lindsay phải không?” Dylan khó chịu, “Tớ sẽ không nói là có”. “Có phải cậu đang nói không không?” Dylan mím môi lại, “Thế còn cậu và Kaitlin thì sao?” anh hỏi, lật ngược thế cờ.

“Không có gì”, Zach nói dối, ngồi lên một bên thành chiếc ghế da to đùng. Anh chưa sẵn sàng kể cho bất kỳ ai nghe về mối quan hệ với Kaitlin. Đến làm rõ với chính mình anh còn chưa dám nữa là.

“Cậu ngủ với cô ấy”, Dylan nói.

Zach cau mặt nhìn bạn, “Đó chỉ là...” Thực sự, Zach không biết chính xác chẳng hiểu sao anh và Kaitlin cứ bị hút vào nhau, cuộc tranh cãi về việc cải tạo tòa nhà, cuộc hôn nhân trở trêu, tất cả cứ cuộn vào nhau làm rối tung mọi thứ.

“Các cậu gần gũi nhau rồi hả?”, Dylan hỏi thẳng.

“Chả có gì liên quan”, Zach nói.

“Còn về việc cải tạo tòa nhà? Như thế đủ liên quan chưa? Cậu đã quên mất lý do vì sao cô ấy ở đây rồi hả?”

“Không tớ vẫn chưa quên”. Dylan lấy thêm bia, “Vậy là kế hoạch của bọn mình diễn biến tốt đẹp”.

“Hết sức tốt đẹp”, Zach thừa nhận, cố xua đuổi cảm giác mọi việc suôn sẻ trước mắt, “Cô ấy hỏi xem bản vẽ của bên Hugo Rosche. Cô ấy đã nghiên cứu các thiết kế đó suốt mấy ngày nay. Ừm, tớ nghĩ cô ấy đã hiểu ra bà Sadie không chuộng những thứ hiện đại và phô trương. Cô ấy tự nhận ra, đó chính xác là điều chúng ta muốn”.

“Vậy là kế hoạch tuyệt hảo của cậu sẽ sớm phát huy tác dụng”, Dylan tổng kết. “Đấy là kế hoạch tuyệt hảo của cậu chứ”.

“Cậu đã đồng tình”, Dylan nhắc lại, “Cậu đã thực hiện. Có vẻ cậu sẽ giữ được khối tiền đấy”.

“Đúng thật”, Zach đồng tình. Thật tệ khi việc giữ lại bọn tiền lúc này chẳng còn quan trọng như trước nữa. Thật tệ khi anh bắt đầu ao ước mình có thể chi cho dự án mơ ước của Kaitlin, không giới hạn tiền bạc, không can thiệp về ý tưởng.

“Tôi nghĩ bọn tôi đã nghe đủ rồi”, chất giọng luật sư của Lindsay cắt ngang. Zach quay lại, suýt đánh đổ đồ uống của mình.

Ngay nơi bậc cửa phòng đọc sách là Kaitlin, khuôn mặt cô bọt bọt hoàn toàn. Mặt Lindsay tím bầm lại.

Dylan trơ ra như tượng.

“Anh...”. Lindsay chỉ thẳng vào Dylan, cơn giận dữ bùng bùng trong giọng cô “... anh cướp biển đầy mưu mô. Anh phải đưa chúng tôi trở về Manhattan, ngay lúc này”.

10. Chương 10

Chiều hôm sau, Kaitlin cố quên đi những gì đã diễn ra suốt kỳ nghỉ. Sau khi coi những giờ phút trên đảo Serenity như ước mơ thuở nhỏ, mong chờ tìm thấy gia đình và sống hạnh phúc mãi mãi về sau, cô đã có thể đối diện với mưu mô bài bản và xảo kế mà Zach đã làm tan vỡ trái tim cô.

Chuối ngày đó không thực.

Chúng chưa từng có thực trên đời.

Làm việc ngay tại căn hộ của mình, cô trở lại với các thiết kế cải tạo ban đầu của mình, cô phớt lờ cảm giác tội lỗi như nhối mỗi lúc nghĩ về dì Ginny và bà Sadie, nghĩ về suy nghĩ của họ khi chứng kiến những gì cô sẽ làm đối với tòa nhà của Tập đoàn Harper ở Manhattan.

Chuyện này chẳng liên quan gì đến bà Sadie, cũng chẳng cơn cơ đến gia đình nhà Gilby và Harper. Chỉ đơn giản là công việc của Kaitlin, sự nghiệp của cô, khả năng tự đứng vững nhờ năng lực bản thân, tự chăm sóc bản thân từng giây phút của mỗi ngày sắp tới trong suốt phần đời còn lại của cô.

Thế nên cho dù biết bà Sadie có lẽ sẽ không muốn có thêm ba tầng lầu, sảnh đường cao năm tầng, hay bể nuôi cá nước mặn cùng những cây cọ, cô sẽ vẫn giữ những chi tiết này, tất cả chúng. Thậm chí cô còn thiết kế thêm một sân bay dành cho trực thăng. Ai biết được, sẽ có lúc Dylan muốn ghé thăm?

Thậm chí cô còn nghĩ đến chuyện thay thế đài phun nước trong sảnh đường bằng thác nước cao hai tầng lầu. Thực ra, cô vẫn đang xem xét khả năng này.

Đã ngồi quá nửa buổi chiều, đôi chân cô bắt đầu tê rần. Cô đứng dậy khỏi bàn máy tính, dạo từ phòng khách xuống bếp, xé vỏ túi bánh Sugar Bob thứ hai. Cô biết mình đang bắt đầu nghiện thứ bánh này. Nhưng cô tự nhủ sẽ dành thêm nửa giờ tập luyện mỗi ngày, và cô sẽ hoàn toàn chấm dứt cơn nghiện đồ ăn ngay khi dự án cải tạo tòa nhà Harper hoàn thành.

Một phụ nữ chỉ có thể giải quyết được ngần ấy việc cùng lúc mà thôi. Cô cần một miếng lớn.

Có tiếng gõ cửa trước nhà cô, cô dứt vội chiếc bánh cắn dở vào hộp, quăng hộp bánh trở lại tủ đựng đồ, phải phải chút đường bánh bám trên môi.

Trong thoáng chốc cô tự nhủ có lẽ đó là Zach. Cô cũng nhanh chóng tự hứa rằng cô sẽ không mở cửa nếu đúng là Zach.

Cô sẽ không mở.

Thực sự cô chẳng còn gì để nói với anh ta.

Nhưng khi nhìn qua lỗ quan sát trên cửa, cô thấy Lindsay đang đứng trên hành lang. Kaitlin mở cửa, cô bạn thân của cô đang cố giữ chiếc hộp to đựng bánh pizza Agapitos bằng một tay, tay kia cầm chai rượu tequila[2].

“Pizza nhân xúc xích bò tiêu đen nhé”, Lindsay thông báo không cần vòng vo, dẫn bước về trước khi Kaitlin mở rộng cửa rồi nhường đường cho cô, “Tớ hy vọng nhà cậu còn chanh tươi”. Mới chỉ ba rưỡi. Hình như hơi sớm quá cho margarita[3], nhưng ngày hôm qua đã nhồi đủ thứ chất rồi, vậy thì cần gì phải băn khoăn?

[2] Rượu mạnh đặc trưng của Mexico.

[3] Cocktail được chế từ rượu tequila, rượu cam và chanh tươi.

“Cậu lấy lại tinh thần chưa đấy?”, Lindsay hỏi trong khi bước ngang qua chiếc bàn xếp bé xinh”. Sau lưng cô Kaitlin đóng và khóa cửa căn hộ.

“Tớ hoàn toàn ổn”, Kaitlin nói, vẻ kiên quyết dẫn lên bước chân kiến vai cô cứng đờ.

“Cậu là đứa nói dối quá tồi”, Lindsay đáp.

Đúng thế thật. nhưng Kaitlin biết nếu cô cứ chăm chăm nói ra một điều gì đó, cô sẽ sớm có cảm giác nó có thật.

Kaitlin phăm phăm tiến về phía tủ lạnh, lên gân những lời cô đã nhảm đi nhảm lại trong đầu biết bao lần, “Rốt cục cũng chỉ là trò lừa đảo. Không phải chúng mình không lường trước khả năng này. Zach cố bảo vệ tiền bạc của anh ta. Tớ chiến đấu vì sự nghiệp của tớ. Vị thế giữa tớ và anh ta là chẳng thể dung hợp”. Cô ngừng lại, tạm nghỉ một lúc để kiểm lại những xúc cảm của mình, “Dù tớ phải thừa nhận, tớ chẳng trông mong anh ta đối tốt với tớ đến thế”.

Cô kéo cửa mở tủ lạnh, cố giữ giọng bình thản nhưng có vẻ chẳng mấy thành công, “Dầu sao tớ cũng ngu ngốc khùng khiếm khi mềm lòng trước những hành động của anh ta. Ý tớ là chẳng phải tớ và cậu đã phán đoán đến chân tơ kẽ tóc trước khi ra đảo rồi sao?”

“Tớ không bao giờ nghĩ anh ta lại có thể có quá đáng đến thế”, Lindsay đánh bạo nói với theo cô bạn thân.

“Tớ thì có”, Kaitlin vừa nói vừa gạt đầu quả quyết khi lúi húi lấy vài quả chanh trong ngăn đựng rau quả, “Anh ta lúc nào cũng cố tận dụng chiêu bài quyền rũ này nọ”.

Cô đã biết như thế. Cô cũng chẳng hiểu tại sao lại buông thả cho bản thân mê muội trước ảo tưởng kỳ cục đó nữa. Giờ thì cô đã tỉnh ngộ, chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi, anh ta đã thuyết phục được cô hành động cải tạo tòa nhà, cô lại còn phóng đăng trên giường anh ta mỗi đêm.

Nước đi quá ngu ngốc.

Cô nắm chặt mấy quả chanh.

Hôm qua cô giận dữ tột độ.

Sáng nay trái tim cô tan nát.

Ngay lúc này, cô thấy xấu hổ hơn bất cứ ai trên cõi đời này.

“Cậu thì sao?”, cô hỏi Lindsay, kiên quyết không nhắc đến chủ đề này nữa khi đóng cửa tủ lạnh lại.

“Tớ sao cơ?”, Lindsay chọn ngồi lên chiếc ghế đẩu cạnh chiếc bàn ăn điểm tâm nhỏ xinh, hộp bánh pizza yên vị trước mặt cô.

Kaitlin đặt mấy quả chanh lên mặt bệ bếp, với tay lấy con dao dài sắc lẹm ra khỏi giá gỗ, “Thế còn cậu và Dylan?”

“Chẳng có tớ và Dylan nào cả”.

“Hôm qua thì có đấy”.

Lindsay hẩy nhẹ món tóc vàng óng của cô, “Đối với tớ, anh ta đã chết rồi”.

“Tớ thích thế”, Kaitlin nói giọng ngang ngạnh, tay cắt một quả chanh. Nghe có vẻ vô cảm và cặn tình đấy.

“Zach có nhún nhủ gì cậu không?”, Lindsay hỏi.

Kaitlin vừa vắt nửa quả chanh vào máy xay vừa lắc đầu, “Nếu thấy số máy của anh ta, tớ sẽ từ chối nhận cuộc gọi. Nếu anh ta ghé qua đây, tớ sẽ không mở cửa”. “Thế còn dự án cải tạo tòa nhà?”

Kaitlin nhún mạnh những lời của mình bằng cách chìa mũi dao về phía chiếc máy vi tính đặt trên bàn, “Tớ đang hoàn thiện nốt bản thiết kế. Tớ sẽ cho xây thêm sân đậu trực thăng, đặt thêm một thác nước nữa. Mọi người sẽ chẳng thể tin nổi. Có thể tớ sẽ giành được giải thưởng nào đó”.

Lindsay tháo khóa chiếc hộp các tông, mở nắp ra sau để lộ chiếc bánh pizza thơm nức còn nóng, “Tớ không thể tin được bọn hần lại tệ hại chẳng khác gì lũ chuột”. “Bọn chuột đáng chết trong mắt chúng mình”, Kaitlin phụ họa, cố kìm nén cảm xúc khi trong đầu thoáng qua ý nghĩ rồi đây cô sẽ không bao giờ gặp lại Zach.

Sao cô lại dễ dàng tin tưởng anh ta thế chứ? Phải chăng cô cho rằng anh ta yêu cô, thực sự trở thành chồng cô, cùng cô sinh con đẻ cái và biến cuộc đời cô trở nên tuyệt diệu?

Cô là Kaitlin Saville, một đứa mồ côi không một xu dính túi. Những màn cổ tích đó sẽ chẳng bao giờ đến với cô.

Lindsay véo một miếng từ lát bánh pizza rồi đưa lên miệng, “Chắc cậu nghĩ anh ta là một nửa dành cho cậu?”, cô mềm mỏng.

Bỗng nhiên mất hết sức lực, Kaitlin đặt con dao xuống, “Tớ biết, tớ quá ngu ngốc”. “Đấy không phải lỗi của cậu mà”.

“Tất cả đều là lỗi của tớ”.

“Anh ta chơi xỏ cậu”.

“Và tớ để cho anh ta tùy nghi. Tớ còn khuyến khích anh ta. Tớ còn giúp đỡ anh ta. Giờ tất cả những gì còn ở lại bên tớ là cảm giác thù hận”.

“Thù hận cũng đáng”, Lindsay nói, “Nhất là khi nó sẽ cứu vãn sự nghiệp của cậu”.

“Tớ không muốn trả thù”, Kaitlin trả lời thực lòng, quay sang vắt nốt nửa quả chanh còn lại vào máy xay, “Tớ ghét phải thù hận. Tớ có cảm giác như thay vì hận Zach, càng lúc tớ lại càng hận bà Sadie”. Cô vứt vỏ chanh rồi đứng tựa lưng vào bàn.

Cô biết cô sẽ chẳng thể làm thế được.

Cô chẳng thể dùng tiền của nhà Harper để thi công bản thiết kế mà cô biết chắc bà Sadie sẽ không hài lòng. Cô cười mà nghe như đang khóc.

“Katie?”, Lindsay đã đứng dậy, bước qua chiếc bàn ăn điểm tâm.

“Tớ ổn mà”, Kaitlin sụt sịt. Nhưng cô chẳng ổn chút nào. Cô sắp phải từ bỏ nghề của cô, tương lai của cô vì một gia đình không hề thuộc về cô.

“Cậu có vui nổi không khi cậu biết cậu chỉ là một thằng đàn?” Dylan hỏi, hai tay đan sau đầu, người nằm dài trên chiếc ghế đệm bông cạnh cửa sổ văn phòng Zach. Zach đang đứng, lòng dạ bồn chồn khiến anh không thể ngồi yên, khi mà tâm trí anh mãi mê sắp xếp lại diễn tiến sự việc.

“Ý tớ là”, Dylan nói tiếp, “Đôi khi cậu không chắc chắn cho lắm. Nhưng đôi lúc, như lúc này chẳng hạn, cậu hoàn toàn biết cậu chính là một con lừa nguyên bản”. Zach khoanh tay trước ngực, ngấm những đám mây lảng vảng trôi phía trời xa xa trên vùng bờ biển Jersey, “Cậu đang nói về tớ hay về chính cậu ấy nhỉ?”

“Tớ đang nói về cả hai đứa mình đấy”.

Zach quay người lại. Anh không biết Dylan có ý gì, nhưng anh vẫn khẳng khái cho là mình bị đặt vào thế tiến thoái lưỡng nan. Anh không bao giờ cố ý làm ai tổn thương. Anh chỉ đang cố bảo vệ công ty của anh, gia đình của anh.

“Vậy tớ còn có thể làm gì khác?”, anh hỏi vặn lại.

Dylan cười to trước vẻ thất vọng của Zach, “Tớ không biết. Đáng lẽ cậu không nên giả vờ đã có gia đình”.

“Tớ đã kết hôn rồi mà”. “Tớ đoán cũng chẳng lâu dài gì”. Zach lắc đầu, “Cô ấy sẽ không chịu ly dị tớ đâu. Cô ấy nắm quân át chủ bài mà”. Ít ra anh cũng hy vọng Kaitlin sẽ không chịu ly dị. Anh chưa sẵn sàng.

Dylan vất một chân lên chân kia, “Việc dùng mưu để lừa cô ấy thu hẹp quy mô cải tạo thì hẳn rồi. Nhưng Zach, cậu đâu phải một thằng khốn vô cảm. Sao cậu có thể nhắm lẩn về tình cảm với cô ấy chứ?”

Zach cảm nhận cơn giận của mình mỗi lúc một lớn dần lên. Những gì anh đã làm với Kaitlin chẳng liên quan quái gì đến Dylan. Đây là việc của riêng anh và Kaitlin. Việc này... Anh và cô...

“Thế còn cậu thì sao?”, anh cao giọng, đánh lạc hướng câu hỏi, “Cậu ngủ với Lindsay”.

“Chuyện đó lý giải đơn giản thôi”.

“Vậy cậu nghĩ tớ đã làm gì?”

Dylan ngồi thẳng dậy, “Tớ không biết, Zach ạ. Cậu có thể kể cho tớ nghe”. Ánh mắt anh liếc đầy ngụ ý về tập giấy tờ trên chiếc bàn giữa hai người. “Chẳng có gì cả”, Zach phủ nhận. Chỉ đơn giản anh đã biến thành một kẻ tử tế, và có lẽ Dylan sẽ chẳng thể nào tin được.

“Cậu thuê đến chín thám tử tư điều tra vụ này sao”.

“Thì sao?”, Zach muốn thúc đẩy tiến độ công việc. Càng nhiều người, sẽ càng chóng có kết quả.

“Làm thế thì cậu được lợi gì?”

“Tớ không định kiếm lợi cho bản thân”. Anh muốn lợi ích đó dành riêng cho Kaitlin, để nụ cười trở lại trên gương mặt cô, để xua đi vẻ bần thần trong mắt cô mỗi khi nhắc đến chuyện gia đình, chủ đề thường xuyên của cả hai khi còn ở trên đảo Serenity.

Nhưng kết quả của rất nhiều nỗ lực dường như vẫn giậm chân ở số không. Dù đội ngũ điều tra rất đông đảo, toàn bộ những gì anh tìm được về gia quyến của Kaitlin chỉ là một tấm ảnh bạc màu in trên báo có hình ông bà cô và mẹ cô thời trẻ. Nhà của họ bị cháy, ông bà cô mất trong cơn hỏa hoạn, cùng với toàn bộ gia sản, khi ấy mẹ cô mới mười sáu, hai năm sau bà mới sinh ra Kaitlin.

Bức ảnh, hai cái tên và địa điểm tọa lạc mộ chí là toàn bộ những gì Zach thu thập được.

“Cậu vẫn muốn trao cho cô ấy những thông tin này chứ?”, Dylan hỏi. “Chắc chắn rồi”, Zach nói, nhún vai vờ như việc đó chẳng có gì là to tát cả, “Có lẽ tớ sẽ gửi thư cho bọn họ”.

“Gửi đi hả?”

“Gửi đi”.

“Cậu không muốn trực tiếp gặp mặt cô ấy à?”

Zach nổi giận, “Để làm gì? Có gì mà nói? Chỉ để cô ấy hét như tát nước vào mặt tớ lần nữa chắc?” Thực ra, anh sẵn sàng đánh đổi bất cứ thứ gì để gặp lại Kaitlin lần nữa, cho dù chỉ để nghe cô hét vào mặt. Nhưng có nghĩa lý gì? Anh đã lợi dụng lòng tin của cô, xé nó rách tả tơi, hết lần này đến lần khác.

“Cậu có thể kể cho cô ấy nghe việc cậu bán tàu đi”.

“Nghe mới ấn tượng làm sao?”. Zach tiếp tục cân nhắc món tiền bảy mươi lăm triệu đô la. Không hẳn là anh chỉ có một lựa chọn. Kaitlin sẽ sớm nóng lòng với dự án cải tạo, và cách duy nhất để anh giành lại công ty chính là giao cho cô toàn quyền như cô yêu cầu. Cách duy nhất để làm thế là bán đi một phần tài sản. Vậy nên anh đã bán. Cô sẽ chẳng lấy đó làm điều cảm kích, “Cậu nghĩ một tấm ảnh trong tờ báo cũ và món tiền tớ giao cho cô ấy có làm nên sự khác biệt không?”

“Cậu phải thử thôi Zach ạ”.

“Không, tớ sẽ không làm đâu”.

“Cậu yêu cô ấy rồi”.

“Không hề”.

Dylan bật ra một nụ cười lạnh lùng rồi nhồm dầy, “Cậu là đồ khôn...”

“Tớ không yêu Kaitlin”. Anh thích Kaitlin. Chắc chắn anh thích Kaitlin. Nhưng nếu không thích thì sao?

Mà anh đã cùng cô trải qua những ngày yên ả. Anh sẽ tỉnh giấc cạnh cô, miễn cô không phản đối. Có lẽ vài ngày cùng nhau trên đảo, anh đã tưởng tượng những cảnh bình yên về viễn cảnh khả dĩ giữa hai người về lâu về dài.

Nhưng chỉ là tưởng tượng. Cả hai chẳng bao giờ có nhau giữa thế giới thực này.

Trong thế giới thực, anh và Kaitlin đối đầu nhau. Cô muốn giữ gìn sự nghiệp của cô, còn anh muốn duy trì hoạt động của công ty. Cô đã thắng. Anh thua thảm hại. Chẳng thể làm gì khác ngoài việc để nước chảy xuôi dòng.

“Tớ quan sát gương mặt cậu khi cô ấy bỏ đi”, Dylan nói, “Tớ cũng đã hiểu rõ cậu quá rồi, Zach ạ”

Zach quay sang bạn mình, “Cậu chả biết gì hết”.

“Cậu nói dối gì với tớ chứ? Đây là kế hoạch lớn tiếp theo của cậu đấy hả?”

“Tớ chẳng có kế hoạch lớn nào nữa cả”.

“Vậy thì giờ cậu sắp có rồi đấy. Nếu không cậu sẽ mất Kaitlin mãi mãi”. Những lời này như xát muối vào lòng Zach.

Anh không yêu Kaitlin. Anh không thể yêu Kaitlin. Yêu Kaitlin chẳng khác nào đại họa.

Zach nuốt khan.

“Còn cậu thì sao?”, anh hỏi Dylan.

“Tớ đã vạch ra kế hoạch rồi”, Dylan nói với vẻ thỏa mãn thấy rõ, “Mà tớ chẳng hề yêu Lindsay. Chỉ là tớ chưa sẵn sàng để cô ấy ra đi”.

“Mọi sự cũng bắt đầu thế thôi”, Zach nói.

Đôi lông mày Dylan nhướn cao, “Và cậu biết chuyện này bởi vì...?”

“Kế hoạch của cậu ra sao nào?”, Zach chuyển chủ đề. Thôi được, có thể anh có yêu Kaitlin một chút đi. Nhưng rồi sẽ chóng qua thôi.

“Tớ sẽ bắt cóc Lindsay. Cô ấy sẽ thích cách cướp biển, cô ấy sẽ có một chàng cướp biển bằng xương bằng thịt. Tớ mượn thuyền buồm của cậu được không?”

“Cậu không thể bắt cóc cô ấy”.

“Cứ kệ tớ đi”.

Zach bắt gặp vẻ quyết tâm trong mắt Dylan. Ngay khoảnh khắc ấy, anh ước gì mình cũng có thể bắt cóc Kaitlin. Nếu anh có thể kéo cô lên chiếc du thuyền, có thể anh sẽ giữ cô lại đó được đôi ba ngày, thậm chí là đôi ba tuần. Cuối cùng, cũng giống như cụ Lyndall, anh có thể chinh phục cô gái của đời mình.

Nói đi cũng phải nói lại, có thể cô sẽ báo cảnh sát bắt anh. Cũng có thể cô đẩy anh xuống biển. Cũng có thể cô quyết định tòa nhà Harper cần xây thêm một trăm tầng nữa và giúp anh trở nên khuyh gia bại sản.

Bắt cóc không phải là một lựa chọn lý tưởng.

Thay vào đó anh sẽ giao cho cô tiền. Anh sẽ đưa cho cô bài báo và bức ảnh này. Rồi đúng như tính cách lịch thiệp vốn có, anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời cô mãi mãi. —{—

Sau khi nốc ba cốc margarita, Kaitlin vã nước lạnh lên mặt trong buồng tắm nhỏ xinh của căn hộ. Cô và Lindsay đã bắt đầu khúc kha khúc khích với nhau từ nửa tiếng đồng hồ trước, nhưng giờ cô thấy mình đang cố chống chọi với nước mắt.

Có lẽ việc Zach coi cô là một con ngốc cũng chẳng mấy quan trọng. Cô đã yêu anh ta mất rồi, cho dù biết bao lần cô tự nhủ đó chỉ là điều dối trá, cô vẫn không thể ngăn nổi xúc cảm dành cho người đàn ông thấu hiểu cô trên đảo Serenity.

Cô lau khô mặt, lấy lược chải tóc, và sắp xếp lại những mẩu cảm xúc vương vãi. Cũng giống như nỗi khao khát hôm nay được uống đến độ quên hết thấy mọi thứ, đã đến lúc cô phải ngừng cắn xé nỗi hối tiếc để trở lại trạng thái cân bằng. Sự nghiệp của cô ở New York đã chấm dứt. Nói thực lòng, có lẽ cô cũng nên rời bỏ dự án tòa nhà Harper. Kỳ vọng của bà Sadie và Zach sẽ không đủ sức cứu vớt sự nghiệp của Kaitlin.

Ít nhất đa phần đồ đạc của cô vẫn nằm trong thùng.

Một giọt nước mắt lăn khỏi khóe mi cô, cô bứt rứt gạt đi. Cô tự nhủ thầm cô là người lì lợm, cô rất mạnh mẽ và cô hoàn toàn độc lập. Chỉ có cô mới cứu được cuộc đời chính cô hoặc chôn vùi nó.

Cô quả quyết sải bước khỏi buồng tắm, qua phòng ngủ ra thẳng phòng khách. Đến đó, bất thần cô đứng khựng lại.

Zach đứng ngay giữa căn hộ của cô, cao lớn hảnh và cũng cuốn hút hơn hẳn. Cô há hốc mồm choáng váng, quá choáng váng đến không thể khóc nổi, không nói nên lời và không thể làm gì khác.

“Chào em, Kaitlin”.

Cô vẫn chưa lấy lại được cảm giác, “Hả?”

“Anh đến để xin lỗi”.

Cô liếc nhanh một vòng quanh căn hộ, “Lindsay đâu? Làm sao anh có thể...?”

“Lindsay đi với Dylan rồi”.

Kaitlin hơi lắc đầu, nhưng cô không hề bị ảo giác. Chính Zach đang đứng đó, “Sao cô ấy lại làm thế?”

“Cậu ấy bắt cóc bạn em rồi”, Zach nói, “Anh không nghĩ có thể tìm được cô ấy trong vài ngày tới”.

“Anh ta không thể làm thế được”.

“Anh cũng đã nói thế”, Zach đồng tình, “Nhưng anh không nghĩ hai người bọn họ để tâm đến các thứ quy tắc luật lệ đâu”.

“Lindsay là một luật sư”. Tất nhiên cô ấy phải quan tâm đến luật lệ rồi. Bạn cô mê mẩn các thứ luật lệ ấy chứ.

Zach cân nhắc thực tế này trong một chốc lát, “Cũng đúng”, anh thừa nhận, “Có lẽ Dylan sẽ gặp phải chút rắc rối khi đưa cô ấy trở lại”.

“Anh đang đùa đấy à?”, liệu Lindsay có sắp bước ra khỏi tủ áo không?

Thay vì trả lời, Zach tiến lên vài bước. Nhịp tim anh cũng tăng lên dần. Ngực anh tức thở hơn. Cảm giác nhói nhói bắt đầu dội lên trong bụng anh.

Cô biết cô nên ngăn anh phản ứng thái quá, nhưng không biết nên làm thế nào để chặn bước chân anh.

“Cậu ấy lấy du thuyền của anh”, Zach nói, chân vẫn tiến lại gần hơn, mắt dán chặt vào cô.

“Vậy ra anh tiếp tay cho vụ bắt cóc?”. Cơn bàng hoàng trước sự xuất hiện của anh đã lắng xuống, thay vào đó là nỗi ngạc nhiên bởi anh đã thực sự đứng ngay trước mặt cô. Cô cảm thấy mình bất đắc dĩ trở lại cơn mơ cũ.

“Dylan bảo Lindsay thích cách cướp biển, vậy nên cô ấy sẽ có một chàng cướp biển bằng xương bằng thịt”.

“Đó là lý do anh đến đây phải không?”, cô hỏi, “Để giúp Dylan?”

“Không”.

“Vậy thì tại sao?”

“Bởi vì anh có thứ này cho em”.

Cô cố tỏ vẻ lạnh lùng, cất giọng hỏi, “Tôi hy vọng đó là một tấm séc kha khá”. Cô biết cô đã từ bỏ, chấm dứt dự án cải tạo, nhưng lúc này Zach chưa cần thiết phải biết.

“Xét trên thực tế thì đúng là thế”.

“Vậy thì tốt”. Cô gật đầu quả quyết, cố hết sức để giữ vẻ điềm tĩnh. Nỗi thôi thúc lao vào vòng tay Zach càng lúc càng mạnh mẽ thêm.

“Bảy mươi lăm triệu đô la”, anh bảo cô.

Phải mất vài giây cô mới dần dần ngấm những lời của anh. “Gì cơ?” Cô giật lùi hoảng hốt. “Anh đã bán đi một con tàu”.

“Cái gì?”

“Anh dành bảy mươi lăm triệu đô cho dự án cải tạo của em”. Kaitlin chớp mắt nhìn anh. “Nhưng đó không phải là lý do chính để anh có mặt ở đây”.

Trong thoáng chốc, hy vọng dâng đầy trong cô. Nhưng cô cố nhấn chìm nó. Không thể tin tưởng Zach. Cô đã trả cái giá khá đắt để học đi học lại bài học này hàng chục lần rồi.

Zach trao cho cô một phong bì, “Anh tới để đưa em cái này. Cũng không có gì nhiều lắm”.

Vừa nhìn anh đề phòng, Kaitlin vừa mở bì thư. Cô làm rơi ra một tấm hình đã ngả màu. Trên đó có ảnh một cặp vợ chồng ngoài hai mươi cùng một cô bé con tóc vàng bên bờ biển. Tấm ảnh chụp trong dịp kỷ niệm ngày mừng Bốn tháng Bảy.

Cô không hiểu.

“Phillipe và Aimee Saville”, Zach nhẹ nhàng nói, lúc này dường như trái tim Kaitlin muốn ngừng đập.

“Anh cố lắm cũng chỉ được ngần này”, anh nói tiếp, “Một căn nhà bị cháy vào năm 1983. Không giữ lại được chút tài sản nào. Các thám tử tư tìm thấy tấm ảnh này trong các tập lưu trữ báo Jersey. Cô bé trong ảnh sau này là mẹ em”.

Kaitlin vẫn không thể thốt nên lời.

Ông bà của cô?

Zach đã tìm ra ông bà cô?

Zach đã tìm kiếm ông bà cô?

Cô vô thức nắm chặt bức ảnh, cô cảm thấy toàn thân mình đang chao đảo. Tay Zach nắm lấy vai cô, giữ cho cô đứng vững.

“Em vừa uống ba ly margarita”, cô nói với anh vẻ xấu hổ. Trước tình thế như thế này đáng ra cô phải hoàn toàn tỉnh táo mới phải.

“Điều này lý giải vì sao Lindsay lại chịu yên lặng khi đi”.

Kaitlin chống cự cảm giác nẩy sinh khi anh chạm vào, dù cô đang cố phân tích cử chỉ của anh, “Làm thế nào anh có được? Họ ở đâu?” Vì sao anh làm điều này?

“Tuần trước anh thuê vài người tìm kiếm. Sau khi em kể cho anh nghe”. Tay anh chặt vai cô, “Anh không chịu được nỗi đau trong mắt em”.

Họng cô nghẹn lại, lồng ngực cô bùng lên bao nhiêu cảm xúc. Cô phải giữ chặt nước mắt trước sự chín chắn của anh. Giọng cô bỗng nhiên trở nên yếu ớt, “Làm sao em có thể ghét anh được nhỉ?”

Tay anh nắm yên ở đó, tựa vào tóc cô. Chỗ anh chạm vào nhói nhói trên da cô. Cơ thể cô khấn cầu đầu cô quay đi, cho dù tâm trí cô lệnh cho cô phải đứng yên. Cô không thể tin anh. Cô không thể tin anh. Ôi chao, cô muốn tin anh biết bao. Tay anh lần xuống má cô, ôm lấy mặt cô, nghiêng đầu để cô có thể nhận thấy, anh yêu cô.

Anh sắp hôn cô, cũng giống như hàng trăm, thậm chí hàng nghìn nụ hôn khác. Đôi môi anh dán lại gần hơn, cô bặm môi. Cô hít hà mùi hương của anh, cơ thể cô thư thái chờ đợi.

“Em chẳng hề ghét bỏ anh”, anh thì thầm lặp lại, “Đó là vì em yêu anh đấy”. Rồi anh ngừng lại, môi gần như chạm môi cô, “Bởi vì anh yêu em, Katie. Anh yêu em hơn bất cứ thứ gì trên đời”.

Môi anh chiếm hữu môi cô, khơi gợi xúc cảm dâng lên trong cô. Nụ hôn của anh ngọt ngào, sâu lắng và thật dài. Vòng tay anh ôm trọn người cô, kéo cô vào vùng trú ẩn an toàn.

Cô bám lấy anh, tựa hẳn vào anh, đam mê và niềm sướng vui khiến cô như rơi vào trạng thái không trọng lượng.

Hồi lâu sau, anh mới lùi lại, “Em cứ tùy thích sáng tạo theo ý muốn”, anh thì thầm, “Anh sẽ bán cả nửa đội tàu nếu buộc phải làm thế. Miễn sao em đừng rời bỏ anh lần nữa. Không bao giờ nữa”.

“Em sẽ từ bỏ bản thiết kế”, cô thông báo với anh.

Anh giật thót người, “Gì cơ? Tại sao chứ?”

“Bà Sadie sẽ không thích như thế”.

Zach khựng lại, “Bà Sadie thích hay không không quan trọng. quá khứ đã qua không còn quan trọng nữa. Chỉ có tương lai mới đáng để tâm, Kaitlin ạ. Em chính là tương lai đó. Em là tương lai của anh”.

Tim Kaitlin đập rộn nhịp trước viễn cảnh tương lai cùng Zach - một anh chàng sâu sắc, triu mến và giàu lòng yêu thương.

Cô lên tiếng, giọng run rẩy, “Anh đã tìm thấy ông bà em”.

“Đúng thế”, anh thừa nhận, “Anh biết ông bà được chôn cất ở New Jersey”. “Anh biết chỗ mộ ông bà sao?”

“Đúng thế”.

Hai hàng nước mắt lăn dài từ mắt Kaitlin, “Em đã nói là yêu anh chưa?”

“Chưa”. Anh lắc đầu, “Em chưa nói. Thế nên anh bắt đầu lo lắng rồi đây”.

“Vậy thì em yêu anh”.

“Tạ ơn Chúa”. Anh hít thật sâu, ôm cô thật chặt, “Anh bảo Dylan cho anh một giờ. Nếu không được, em cũng sẽ bị bắt cóc”.

“Anh sẽ không làm thế”.

“Thôi nào, có đấy. Cách này hay cách khác cũng giống nhau cả, anh và em sẽ cho ra đời một thế hệ cướp biển mới của nhà Harper”.

Kaitlin mỉm cười trước lời đùa của anh, cơ thể cô đắm chìm trong cảm giác mãn nguyện, “Bà Sadie sẽ vui lắm”.

“Ừ”, Zach đồng tình, “Bà sẽ hả hê tận hưởng trái ngọt từ kế hoạch của bà. Thực sự, anh như nghe thấy tiếng bà cười đâu đây”.

Kaitlin đưa tay ra xa để nhìn bức ảnh ông bà cô thêm lần nữa. Ông cô khá cao. Bà cô hơi mập một chút, mái tóc xoăn bồng nhẹ nhàng. Đôi mắt mẹ cô hết sức tươi tắn, mẹ đang cầm xô và xẻng trong tay, “Em không thể tin được anh đã tìm ra”.

“Chúng mình có thể đi thăm mộ ông bà”. Anh ngừng lại, “Anh thỏa thuận với Dylan, đổi thuyền lấy chiếc trực thăng. Nó đang đợi sẵn rồi”.

Kaitlin ngây ngất trước những dự liệu chu toàn của anh. Nhưng cô chưa sẵn sàng rời khỏi vòng tay anh.

Cô áp người vào người anh, “Chừng một giờ nữa rồi chúng mình đi nhé?” Anh chờ người vài giây, rồi nhấc tấm ảnh khỏi tay cô, đặt gọn gàng trên mép bàn. Ánh mắt mờ dần, anh nghiêng người hôn cô đắm đuối.

“Có lẽ một giờ hoặc hơn thế nữa”, anh đồng ý, bế xốc cô lên, tiến về phòng ngủ.

11. Chương 11

Sau vụ bắt cóc kéo dài một tháng, lễ cưới của Lindsay và Dylan được tổ chức trên đảo Serenity, trên bãi cỏ xanh ngút màu ngọc lục bảo của nhà Gilby, bên bể bơi. Cô dâu đẹp rạng rỡ, chú rể ngất ngây, tất cả các quan khách đều là người có tiếng tăm ở thành phố New York. Theo lời dì Ginny, đây là bữa tiệc lớn nhất diễn ra trên đảo kể từ sau thời huy hoàng của những năm 1940.

Dylan nhất định cho treo cờ cướp biển lên, trong khi dì Ginny hân hoan rỉ tai Kaitlin rằng lễ cưới diễn ra vội vàng khiến bà không khỏi tự hỏi liệu có phải Lindsay đã có mang hay không.

Sau màn nâng cốc chúc mừng, chiếc bánh cưới năm tầng được cắt ra, màn vũ bắt đầu khi chiều dần buông, Zach kéo Kaitlin ra một chỗ.

“Anh có cái này muốn cho em xem”, anh thì thào với cô, dẫn cô vào nhà, đi dọc hành lang rồi ra thẳng gara.

“Chúng mình không thể đi bây giờ được”, cô phản đối, loạng choạng bước trên đôi giày cao gót, gấu chiếc váy phù dâu màu rượu sâm banh lóng lánh quấn quanh đầu gối cô.

“Chúng mình sẽ trở lại ngay thôi”, anh vừa trấn an cô vừa mở cửa gara. “Zach”, cô phản đối.

“Gì cơ?”

“Anh có điên không đấy?”

Anh quay sang, hôn nhẹ lên mũi cô, “Anh chỉ điên vì em thôi”.

“Chuyện này không đùa được đâu”. Cô cố giả giọng nghiêm túc, nhưng hình như cô chẳng thể bực với anh được. Từ sau buổi chiều đó trong căn hộ của cô, từ sau chuyến bay đến nghĩa trang để đặt hoa hồng lên mộ ông bà cô, cô gần như đắm đuối trong biển tình.

Anh chỉ tay sau ghế cạnh ghế tài xế của chiếc xe gôn, “Anh cũng đâu có cười. Em vào đi”.

“Em sẽ không vào đâu”. Cô bướng bỉnh khoanh tay trước ngực. Cô sẽ không bỏ rơi Lindsay trong ngày cưới của cô bạn thân.

“Em lên đi nào”. Anh nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, kéo cô vào chiếc ghế hẹp bên cạnh.

“Ồ này!”, cô cố tìm lại nếp bộ váy phù dâu của mình.

“Có thứ này anh nhất định phải chỉ cho em xem”. Anh nhảy vào ghế tài xế, bắt khóa khởi động.

Trước khi cô kịp chuồn ra, chiếc xe đã nhẹ nhàng trườn khỏi gara, tiến ra con đường sỏi và đường lớn dẫn về lâu đài.

“Em không thể tin được anh lại bắt cóc em thế này”, cô hắng giọng. “Phong cách cướp biển mà”.

“Anh không được cướp em đi giữa lúc tiệc cưới tưng bừng như thế”. Cô vuốt cho phẳng lớp vải trên đầu gối, mũi hếch lên.

Zach cười nhìn cô đầy ma mãnh, cô bỗng băn khoăn không hiểu ai trong hai người sẽ thắng thế nếu bắt đầu xô đẩy nhau, dù gì thì anh cũng đã quyết định kéo cô đi rồi.

Họ lái xe suốt chặng đường ngang qua lân thổ của dòng họ Harper.

Khi tiến đến các khu vườn của lâu đài, cô cảm thấy thư thái lạ. Nơi này nhanh chóng trở thành một trong những chốn cô yêu thích nhất trên trần đời. Các khu vườn gắn với nhiều câu chuyện, nhiều kỷ ức đẹp tươi.

Zach kéo nhẹ phanh trước cửa nhà thờ của gia đình, rồi anh nhảy ra ngoài, đi vòng quanh xe đến giúp cô mở cửa.

Cô lắc đầu hoang mang trong khi lóng ngóng bước đi trong bộ váy vướng víu. Bộ này thiết kế rườm rà, không hợp với công việc đi lại nhiều. Phần trên của váy ôm khít vào người, kết thúc ở vòng eo, trong khi phần dưới với chất liệu satin phồng lên, dài ngang gối, “Đây là thứ anh muốn chỉ cho em xem ư?” Cô đã vào các khu vườn này có đến cả ngàn lần.

“Em kiên nhẫn tý đi nào”, anh bảo cô.

“Em sẽ kiên nhẫn sau khi hiểu được ý muốn của anh. Em nói nghiêm túc đấy, Zach. Chúng mình phải quay lại đó”.

Nhưng anh đã kéo cô đi đến tận những bậc cuối cùng ở nhà thờ.

“Chúng mình làm gì ở đây?”, cô giận đến hực hơi.

Một nụ cười bí ẩn nở trên môi anh, anh thọc tay vào túi áo khoác lễ phục, rút ra thứ gì đó, rồi duỗi thẳng lòng bàn tay để cô nhìn kỹ chiếc nhẫn nhỏ xinh của dòng họ. Đó là một chiếc nhẫn vàng, mặt đính đá sa phia, xung quanh điểm kim cương. “Anh không biết tuổi của chiếc nhẫn này”, Zach nói, “Nhưng anh nghĩ có lẽ nó thuộc sở hữu của cụ Lyndall”.

“Đồ cướp được chẳng?”, Kaitlin vừa hỏi vừa ngược lên.

“Cứ cho là không phải đi”. Đôi mắt màu bạc của Zach sáng lên lấp lánh. Anh nắm tay cô trong tay mình, bước tới và cất tiếng dịu dàng, “Em kết hôn cùng anh nhé, Katie?”

Cô vẫn đang choáng váng, “Rồi mà. Em là vợ của anh rồi mà”.

“Anh biết”. Anh cười, “Nhưng anh không nghĩ là lần đầu bọn mình đã tổ chức đúng”. Rồi anh nghiêng đầu trong ngôi nhà thờ cổ kính, “Theo truyền thống, các cô dâu nhà Harper đều được tổ chức lễ cưới tại đây cả”.

Kaitlin hiểu, ngực cô thắt lại vui sướng, “Anh muốn...”

“Chắc chắn rồi. Em lấy anh nhé, Kaitlin. Ngay tại đây. Ngay lúc này. Yêu anh khi em nhận lời thề nguyện và hứa trước gia đình anh rằng em sẽ mãi mãi ở lại cùng anh”.

Cô chớp mắt cố xua đi những giọt nước mắt chực trào ra, “Ôi, Zach”. Cánh cửa cũ bật mở cùng tiếng cọt két, một linh mục xuất hiện ngay nơi bậc cửa.

“Lối này”, vị linh mục nói nhẹ nhàng rồi quay ra, chiếc áo choàng bay phấp phật trong khi tiến đến trước ngôi nhà thờ cổ.

Zach nắm chặt tay cô trong khi cả hai cùng đi dạo, anh dẫn cô lên cầu thang đá lạ lẫm, bỏ qua những mẫu gỗ cũ, đến trước tấm biển mà cụ Lyndall đeo gọt cho tiệc cưới, đám cưới đầu tiên trên đảo.

Kaitlin quay sang tựa vào người Zach, đắm chìm trong cảm giác được tận hưởng thân thể khỏe mạnh của anh.

Tiếng chân vang lên sau lưng họ, cô ngoái lại và thấy cả Lindsay và Dylan, vẫn đang mặc trang phục cưới trên người.

“Ôi, không”, cô làu nhàu.

“Họ muốn thế mà”, Zach thì thầm, khoác vai cô.

Khi dừng trước nhà thờ, một người trong đoàn người bước ra trao cho Kaitlin một bó hoa.

Những bông hồng trắng.

Từ vườn của bà Sadie. Còn hơn cả hoàn hảo, Kaitlin phải chớp mắt thêm mấy lượt nữa.

Lindsay và Dylan chọn chỗ ngồi, còn Zach choàng tay quanh người Kaitlin, kéo cô lại gần và nói riêng với cô, “Anh yêu em nhiều, Katie”, anh thì thầm.

“Em cũng yêu anh”, cô ao ước như vậy, có cảm giác như trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Giọng anh trầm hẳn xuống khi đưa tay sờ má cô, “Giờ thì chúng mình bắt đầu thề nguyện và đặt chiếc nhẫn này lên tay em thôi”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-ke-tu-ngay-cuoi>